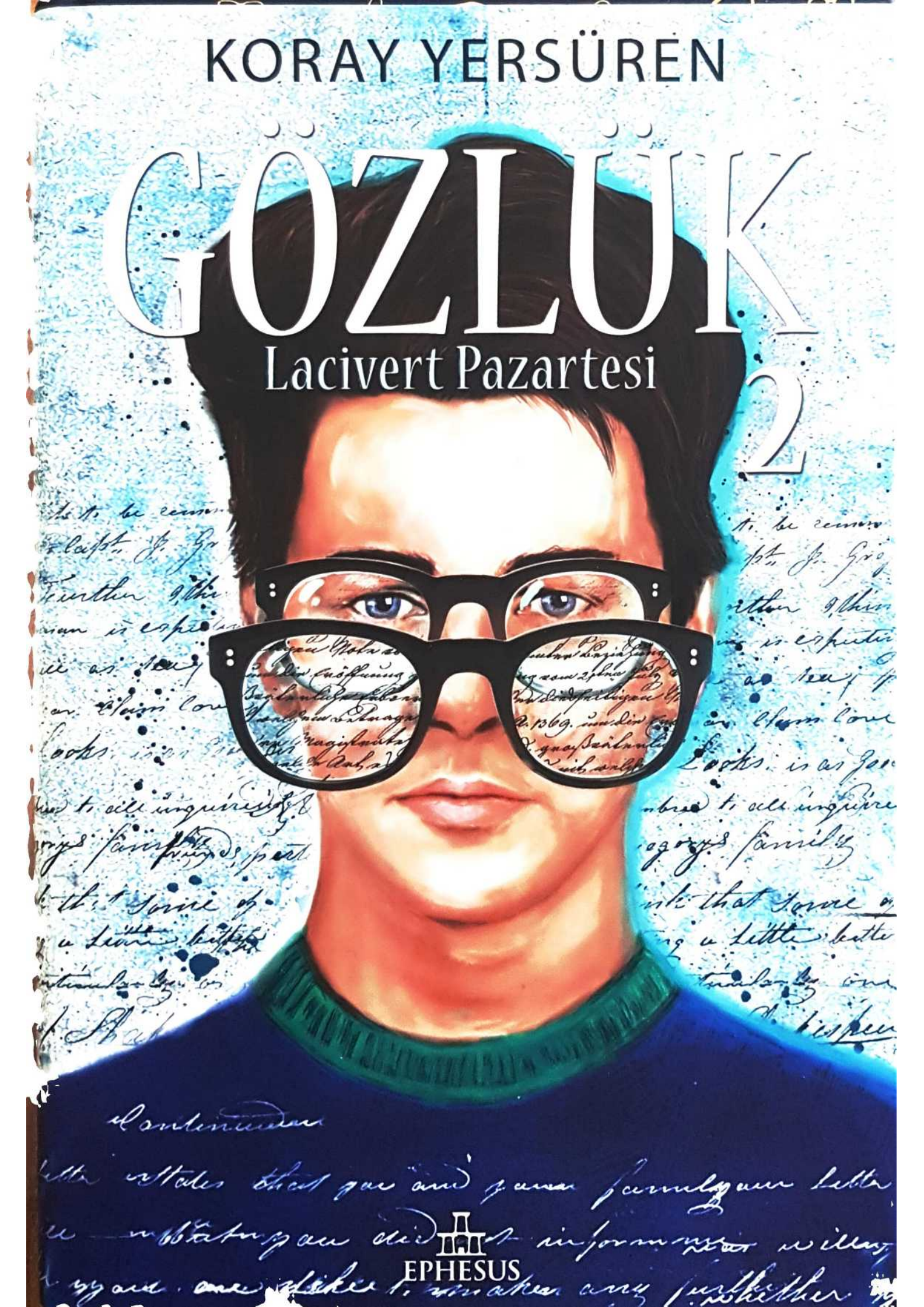
KORAY YERSÜREN

GÖZLÜK 2

Lacivert Pazartesi

EPHESUS

Kim ne söylerse söylesin,
yüreğe bir kere dokundu mu
cümleler, bir kez hissettirdi mi
sevgi kendini insana, bir kez
göğüs kafesinin içindeki kalbin
atış hızı değişti mi, göz de
farklı bakıyor, kalp de
farklı atıyor.

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

GÖZLÜK-2
LACİVERT PAZARTESİ

Yazarı: Koray Yersüren

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli
Editör: Nilüfer Savaşer Nişli
İllüstratör: Durmuş Bahar
İç Görsel Tasarım: Ebru Aydın
Kapak Tasarım: Alla Özabat
Sayfa Tasarım: Adem Şenel

Basım: 2018
ISBN: 978-605-2064-57-3
Yayınevi Sertifika No: 20610

© Koray Yersüren, 2018
Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

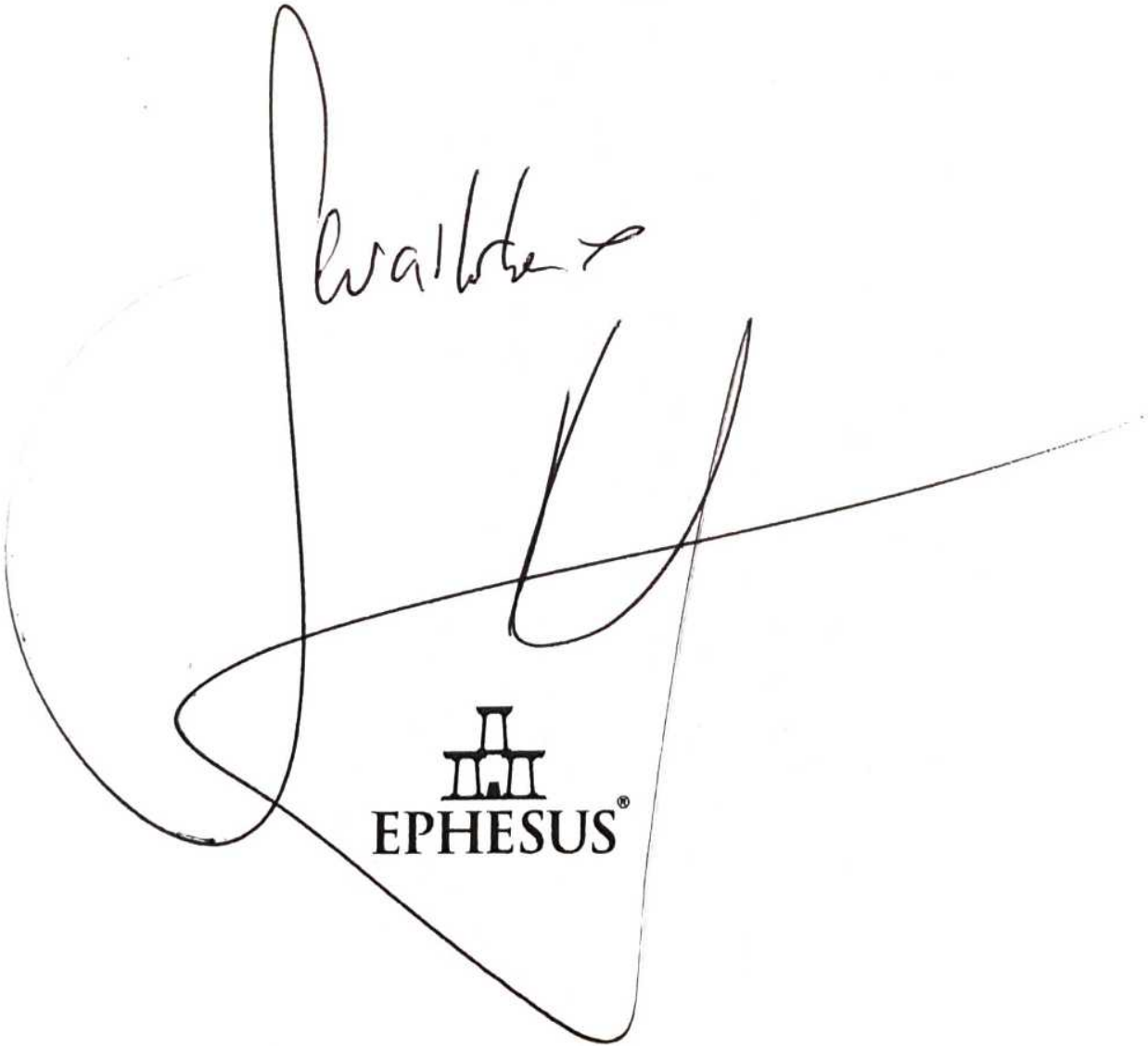
Kapak Baskı: Rumi Matbaacılık
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No:8 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 612 71 72

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.
Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL
Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94
www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Maltepe Mah. Yedikule Çırpıcı Yolu Sk. No: 2 Kat: 4
Zeytinburnu – İstanbul
Tel: 0 212 415 00 00
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

KORAY YERSÜREN

GÖZLÜK
2
Lacivert Pazartesi

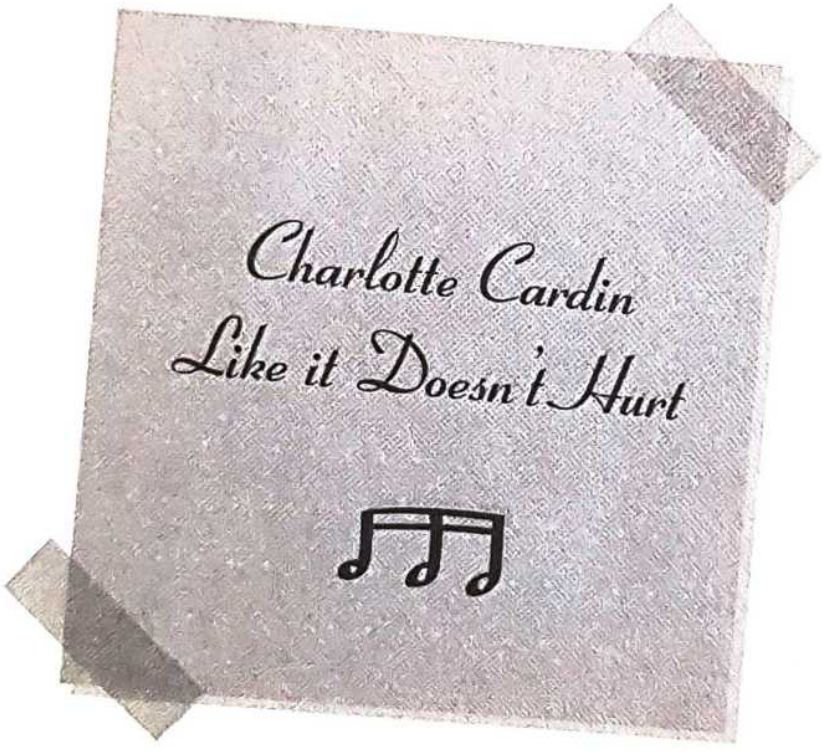
EPHESUS®

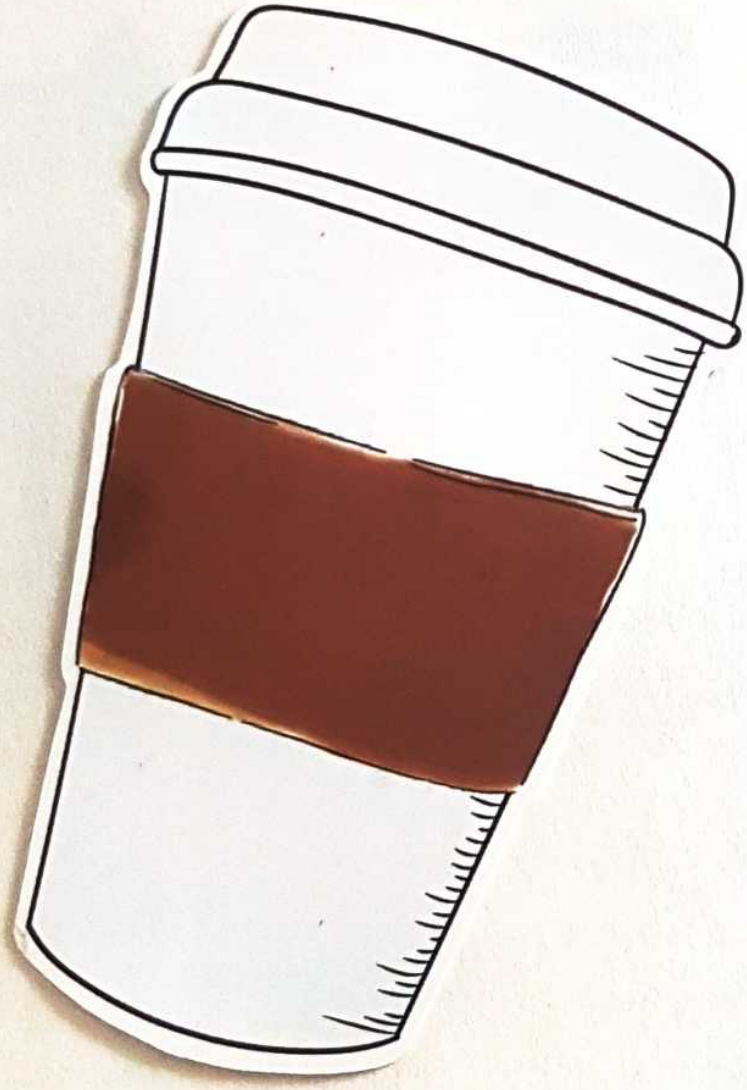
Yağmurlu bir pazartesi günü metro istasyonunda,
dosyalarım ıslanmasın diye benimle şemsiyesini paylaşan,
portakal fileli teyze; bu kitap senin için.

Dudaklarımın arasında peyda olmuş bir hıçkırığa saklandı
'seni seviyorum'larım.
Her aklıma gelişinde boğuldum ve
buna kimse engel olmadı.

Koray Yersüren

Unutmadan, sevgili Mavi;
Sen olmasan şu an olduğum insan olamazdım.
Bunun için sana teşekkür ederim.

Charlotte Cardin
Like it Doesn't Hurt

KAHVE
içmek
için
hiçbir
zaman
geç değildir.

GİRİŞ

Hayatı, sahnelendiği perdenin ardından izlemeyi tercih eden biri oldum her zaman. Verilen rolleri hiç aldırmadan yapmaya çalıştım. Defalarca itildim, kakıldım, aşağılandım, yok sayıldım. Ama hayatı, onun bana getirdiği tüm yönleri ile yaşamaya devam ettim. Gökyüzüne baktığımda gördüklerim beni yaşamaya zorladı. Bir çıkış yolu bulabilirdim elbet kendime. Hayır, ölüm değil. Çıkış, kaçmaktaydı benim için. Kolay gözüken her şey, kesilmiş ama yeniden bir araya getirilmesi gereken sahnelerdi yalnızca. Kolayı arıyorsa insan, zor kısmından başlamalıydı hayatı yaşamaya. Öyle de yaptım. Her gün görmezden geldim yapılanları, duymazdan geldim söylenenleri. Müzik bir noktaya kadar her sesin önüne geçti. Ama bir süre sonra fiziksel saldırılar başladı. Kendi yarattığım ütopyamdaki mutlu benliğimi alıp defalarca gökyüzüne çıkardıktan sonra, tekrar tekrar yere bıraktılar şiddetle.

Ben Ege. Artık lise son sınıf öğrencisiyim. İnsan hayatının bir noktasına geldiğinde, o zamana kadar yürüdüğü düz yol birdenbire binlerce parçaya bölünürmüş. O

anda alınan karar, sonraki tüm kararları etkileyecek olan kararmış ama insan, bunun farkına çok sonradan varırmış. Bazen kötü bir yolu seçer, bazen iyisine denk gelirmiş. Geçtiğimiz yaz, tam da o yolların bölündüğü noktadaydım. Seçeneklerim oldukça fazlaydı. Okulum tüm lise üçüncü sınıf öğrencilerinin katılmasının zorunlu kılındığı bir kamp organize etmişti. Kampın genel amacı, öğrencileri bir sonraki yıl yapılacak olan üniversite sınavına hazırlamaktı. Elbette gitmeyebilirdim. Çeşitli bahaneler bularak, katılma zorunluluğunu ekarte edebilir, benim için artık normalleşmiş asosyalliğimle, evin bahçesindeki ağacın dallarında müzik dinleyerek geçirebilirdim tüm yazı. Ama katılmasaydım, şu an sahip olduğum hiçbir şeye sahip olamazdım. Geriye dönüp baktığımda, *iyi ki* dediğim şeylerin fazlalığı bile gülümsetmeye yetiyor şimdi beni.

Tüm bu süreç oldukça çetrefilliydi. Yaşanan olaylar dizisi, sanki tığ ile ince ince işlenmişti.

Güneşin en tepede olduğu gün, kızlar tuvaletinde başladı her şey. Evet, kızlar tuvaletinde... Teorik olarak olmamam gereken yerde. Nefes nefese sırtımı yasladığım kapının ardında saklanmaya çalışırken, şaşkın şaşkın bana bakan gözleri dün gibi hatırlıyorum. Kendi deyimimle ejderhayı öptüğüm an, o yazın şimdiye kadar geçirdiğim en ilginç yaz olacağını anlamalıydım.

Nasıl mı? İzin verin anlatayım.

Bilgisayar ekranına sabitlenmiş gözlerimi, yatağımın ucunda kurulmuş, büyük ekran televizyonun önünde tatlı bir telaş içindeki Berçin'e odakladım. İçecekleri bardaklara koymaya çalışırken birini devirince kıkırdadım. O da bana bakıp gülümsediğinde yazmaya geri döndüm.

Daha önce de defalarca dile getirdiğim gibi, farklılıklarım ve kendime özgü davranışlarım yüzünden dışlandığım bir hayattı benimkisi. Okulun son günü yanlışlıkla kızlar tuvaletine girdiğimde, aynanın karşısında şaşkın gözlerle bana bakan Tuğçe'yi gördüğüm an değişim başlamış oldu. Tuğçe, okulun gözdelerindendi. Popülerler sınıfının var oluş sebeplerinden bir tanesiydi kendisi. Hani ders aralarında herkesin imrenerek baktığı, okula sabahın köründe gelmiş olsa bile saçları düzgün olan, prenses uykusundan yeni uyanmış gibi gözükenlerden... Eh, o bu denli büyüleyici olduğundan, oynadığı oyunları anlamam biraz uzun sürdü. Sonra o vardı. Heiley17... Benim Heiley17'm. Yaz kampına kadar, yalnızca silik bir silueti olan bir internet arkadaşıydı benim için. Hiç göremediğim ama daima yanımda olan. İnsan bazen çok yakınındaki değerlerin farkına varamıyor. Mutluluğu hep uzaklarda ararken kayboluyor. Hem kendini kaybediyor, hem de...

Statü farklılıkları, hayatın her alanında olduğu gibi, basit bir öğrenci kampında da vardı. Utanılası cümleler ve hatırlanmak istenmeyecek anılarla başlamıştı kamp. Birçok şey öğrendiğim gibi, bilinçsiz hareket etmenin faydalı bir şey olmadığını da öğrendim orada. Hatalı olduğum noktalar ve fark edemeyişlerim aklıma geldikçe, ***"Ne kadar aptalmışım!"*** diyorum kendi kendime. Kaçmak ve kovalamak kavramlarının üzerine devam eden kamp boyunca, benim için doğru olanın kararını almam uzun sürdü belki de. Ama bu kararı aldıktan sonra, artık kaçan değil, kovalayan taraf olmam da uzun sürmedi. Bir gece buldum onu. Terk edilmiş bir muhteşemliğin ortasında, rüzgâra ve yıldızlara adarken kendini. Ve onu bulduktan sonra fark ettim ki, düşündüğü şeyleri eyleme dökmek için beklememeliymiş insan. Aşk, dudakları yukarıya doğru kıvrılırken,

gözlerinin içindeki hayalleri, o hayallerde kendini görebilmekmiş meğer.

İnsanların birbirlerine 'seni seviyorum' demeleri için bahaneleri olmamalıymış, onu öğrendim mesela. Bir insan, severek başlamalıymış yaşamaya...

Onu da yaptım. Kampın bitiminden sonraki haftalarda... Hiçbir seni seviyorum'un bedeli olmamalı hayatta. O geceye kadar değiştiğini sandığım hayatım, tamamen başka bir yola saptı.

Yağmurlu bir gecede dudaklarımdan dökülen ilk 'seni seviyorum'dan sonra, geçirdiğim trafik kazası ile ayaklarım ve beynim arasındaki iletişim tamamen koptu.

Evet, yürüyemiyorum artık. Doktorlarım bunun geçici olabileceğini söylediler defalarca. Yeniden yürümenin benim elimde olduğunu tekrarlayıp durdular...

"Al bakalım." Berçin, yatağımın başucuna gelip içinde kahve olan bardağı bana uzattı.

"Teşekkür ederim," dedim bardağı ondan alarak.

Odamdan çıkıp mutfağa doğru ilerleyişini izlerken gülümsedim. Ardından kahvemden bir yudum alıp, bloguma yazdığım yazıya geri döndüm.

Başladığım fizyoterapi seanslarının faydası olacak mı bilinmez... Sevgili kaybedenler, üzülmeyin. Çünkü hayat, tüm klişelerine rağmen çok kısa. Zamanın nasıl geçtiğini anlamak güç. Yalnızca yürüyemiyorum. Ama zihnimdeki düşünceler daha yukarıdan uçuyor şimdi.

Berçin elindeki cips paketleriyle odama girip kapıyı kapattıktan sonra yanıma doğru ilerledi.

"Ne yapıyorsun?"

"Yazı yazıyordum bloga." Elindeki paketlere bakıp gülümsedim. "Hepsini yiyebilecek misin?"

"Bilmem," dedi o da gülümseyerek. "Deneyip göreceğiz."

Gülümsemelerimiz bile aynı anda oluyordu artık. Ve bu, inanılmazdı.

"Başlatıyorum filmi?"

"Tamam."

Televizyonun DVD oynatıcısına koyduğu filmi başlatıp yanıma geldi. Acı çekeceğimi sanarak yavaş hareket ediyordu. Yatağın başucundaki tekli koltuğa otururken, dudaklarımı aşağıya doğru büzüp, yüzüme yansıyan güneş ışığı eşliğinde ona baktım. Ne istediğimi anladığında gülümsedi. Koltuktan kalkıp polar battaniyeyi aldığında, çoktan bedenimi yana doğru kaydırıp elimle yatağın boşluğuna vuruyordum. Usulca yatağa girdi ve battaniyeyi üzerimize örttü. Yavaşça elini belime dolarken gülümsüyordu. Başını göğsüme yasladığında ben de ona sarıldım. Burnuma değen saçlarının kokusunu içime çekip alnından öptüm. Bu sırada filmin jeneriği başlamıştı.

"Delisin sen," dedim dudaklarımı alnından çekerken.

Göğsüme yasladığı başını hafifçe yukarıya kaydırarak bana baktığında, soran gözleriyle karşılaştım.

"Neden?"

İç çektim.

"Hâlâ buradasın."

Belimdeki elini yavaşça kaldırıp boynumun arkasına götürdü ve yüzümü kendi yüzüne doğru çekti. Kulağıma

"Seni seviyorum," diye fısıldayıp yanağıma bir öpücük bıraktıktan sonra filme döndü.

Kalbimin atış hızı artarken, başını tam da kalbimin üzerine koyduğunu fark ettim. Acaba duyuyor muydu değişen ritmi? Yalnızca onun için atan bir kalp vardı içeride.

O filme odaklanmaya çalışırken, kenara koyduğum bilgisayarı alıp bloga yazdığım yazıyı bitirdim.

Şimdi gitmeliyim. O bekliyor. Daha anlatacağım çok şey var. Burada olur musunuz geldiğimde?

Fare imlecini blog ekranının alt kısmında **YAYINLA** yazan kısmın üzerine doğru ilerletirken son bir şey geldi aklıma. Yazma kısmına hızlıca gelip eksik olan kelimeleri metnin sonuna iliştirdim.

Ve evet;

Ben vazgeçmedim...

Yayınla.

Leo Stannard
Oceans

1

"Ay Ege ya!"

Eve gelen annemin, mutfakta yarattığım harikaları gördüğünü tahmin ederek elimi suratıma kapadım. Normalde şu an ayağa fırlamalı, biraz gülümseyerek biraz da korkarak kapıyı kilitlemeliydim. Ancak arabaların ön ve arka camlarına konan, başı sallanan minik köpeklere döndüğüm için yapamadım. Bedenimin aşağısı sabitti ve üst kısmım tam anlamıyla, o sinir bozucu aksesuarlar gibiydi. O yüzden sessizce felaketin gelmesini bekledim.

Annemin sesi kapının ardından yankılandı.

"Bu ne?"

"Ay bu ne?!"

Annemin çığlığı mutfaktan odama dolduğunda isterik bir şekilde öksürerek kahkaha attım. Odama doğru gelen ayak seslerini duyduğumda korku geri döndü. Onu uyuduğuma inandırabilmek için, derin bir nefes aldıktan sonra başımı yana yatırıp gözlerimi kapadım. Bir gıcırtı...

İki gıcırtı... Odamın kapısının ardına kadar açıldığını tahmin etmek zor değildi. Annemin nefesini yanaklarımda hissettiğimde, iyice rolüme adapte oldum. İşte o an, uyuyor rolü yapan bir prensestim. Sırf zengin koca bulsun, eh bu kocayı beklerken de yaşlanmasın diye uyuyan prenses. O an, uyuyan güzeldim.

Sakat güzel!

Annem, yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi. Ardından kapıya yöneldiğini yine ayak seslerinden anladım. Ama o daha odadan çıkmadan, yatağımın yanındaki masada duran telefonum çalmaya başladı. Beklediğim telefon muydu? Annemin gideceğini ümit ederek oyunuma devam ettim. Fakat ayak sesleri, yatağıma yaklaştığını fısıldıyordu kulağıma.

Yerimde duramıyor, fırlayıp telefonu almak istiyordum ancak yapmadım.

"Berçin arıyor. Uyandırsam mı ki?"

"Arıyor mu cidden?"

Yerimden fırladığım gibi ona doğru dönüp telefonumu aradım. Ama yaşadığım hayal kırıklığı, misafirliğe giderken özenerek giydiğim çorabın, oraya vardığımda yırtık olduğunu fark etmemle eş değerdi.

Annem karşımda, sinsi bir yüz ifadesiyle bana bakıyor, elindeki telefonu da *'Uyumadığını biliyordum!'* der gibi sallıyordu.

"Ya versene!"

Telefonun ön kısmını bana doğru çevirdiğinde, yaşadığım hayal kırıklığı bir kat daha arttı. Şimdi o kıyasladığım

çorabın yırtığından *'Merhaba!'* diyordu parmaklarım ev sahibine.

Çünkü arayan Berçin değil, Akın'dı.

"Öf!" diyerek bedenimi geri bıraktım yatağa. Telefonu vermesi için elimi anneme uzattım ancak boş bir el düştü göğsüme.

"Alo! Efendim, tatlım."

Kızgın bakışlarla anneme baksam da, telefonu vermek yerine konuşmaya devam etti. Bu da yetmezmiş gibi, kırk yıllık arkadaşıyla konuşuyormuşçasına gülüp eğleniyordu.

"Tamam Akın'cım. En yakın zamanda. Çok tatlısın."

Yine bir kahkaha.

"Ay Ege'yi unuttuk. Uyuyor o. Aradığını söylerim, maymun. Görüşürüz."

Telefonu başucumdaki masaya koyduktan sonra bana döndü.

"Ege, o mutfağın hali ne?"

"Bir şey mi olmuş mutfağa?"

"Sümük gibi bir şey var her yerde."

Son dört saat geçti gözlerimin önünden.

"Bilmiyorum ki, anne. Tüm gün buradaydım. Malum kalkamıyorum."

"Yalan söyleme bana. İstediğinde neler yapabileceğini biliyoruz. Geçen gün de televizyonu odana meleklerin getirdiğini söylüyordun."

Yatağımın karşısındaki büyük ekran televizyona bakıp gülümsedim.

"Melekler beni seviyorsa benim suçum ne?"

Annem derin bir nefes bıraktı.

"Hem onlar televizyonu odanın kapısına getirip yere bırakmışlar. Televizyonu odaya kurduran sendin."

Evet, bendim. Bunu yapabilmek için tüm gün uğraşmıştım. Niyetim minik televizyon ünitesi ile birlikte sokmaktı televizyonu odaya. Ama olmadı. Bunun yerine, fişleri çıkardıktan sonra televizyonu dikkatli bir şekilde yeni tekerlekli sandalyemin üzerine koydum ve yerde sürünerek sandalyeyi odaya doğru ittirdim. Sonra ne mi oldu? Annemin, evin içerisinde ve bahçede daha rahat dolaşabileyim diye aldığı elektrikli sandalye bana ihanet etti. Muhtemelen televizyonun sandalye üzerindeki kontrol tuşlarına uyguladığı baskı sonucu, azami hızın biraz daha altında bir hızda, odanın kapısına çarparak durdu. Benim gibi, televizyon da yerdeydi artık. İnsanın istediğinde yapamayacağı hiçbir şey yok!

"Ay neyse ne! Nasıl temizlenecek o mutfak şimdi? O şey... Iyy!"

Annemin bedeni iğrenerek titredi.

"Slime, anne."

"Ne?"

"Slime. Hani ortaokulda yapıştırıcıyı sıranın kenarına döktükten sonra kalemin arkasıyla onu soğuturduk ya... Oyun hamuru gibi bir şey olurdu. Ondan işte."

"İyi de oğlum, küçücük bir şey olurdu o. Bu niye pembe ve niye mutfağın her yerinde?"

"Şey..."

Bedenimi büzüştürerek yatağa gömülmeye çalıştım.

"Şey ne, Ege?"

"Aman, anne! Boş ver işte! Artık uyumalıyım."

"Tamam. İyi geceler."

Annem tavırlı bir şekilde odadan çıkıp kapıyı kapattıktan sonra, hemen telefona sarıldım. Bir buçuk hafta... Koskoca bir buçuk haftadır görmüyordum hiçbirini. Ne Berçin'i, ne Akın'ı, ne de diğerlerini. Bu, kimsenin suçu değildi elbet. Bu süre zarfında iletişim hiçbir zaman kopmadı. Mesajlar, aramalar, görüntülü konuşmalar... Okulda değildim ama oradaydım aynı zamanda.

Hızlıca bir mesaj atıp Akın'a gönderdim.

Uyumuyordum. Annem telefonu vermedi. Ne yapıyoruz yarın?

Birkaç saniye sonra telefonum titredi.

Annen bana 'maymun' dedi, kanka. Bence benziyorum. Sence?

Ekrana bakıp kahkaha attım. Akın gönderdiği mesaja bir de fotoğraf eklemişti. Kulaklarını elleriyle çekmiş, ağzını maymun ağzına benzetmeye çalışarak öne doğru uzatmıştı.

Annemin hakkını vermeliyim. Benziyorsun gerçekten.

Attığı fotoğrafı yeniden açıp, bir kez daha kahkaha attım.

Sonunda herkesin müsait olduğu bir an bulabildik, kanka. Yarın öğlen toplanıyoruz. İstersen biz alışverişi yapıp da gelelim. Sen yorma kendini.

Hayır, ben de geleceğim.

Tamam. Yarın görüşürüz.

Sonrasında cevap vermedim.

Yarın *onu* görecektim. Bu bir buçuk hafta, bir yıl gibi gelmişti bana. Tıkılıp kaldığım bu odanın dışarısında hayat vardı. Ve o hayat, bensiz devam ediyordu. Berçin'e mesaj atmak istiyordum. Ona, onu ne kadar özlediğimi söylemeliydim. Bunu söylerken dudaklarının ardına sakladığı gülümsemeyi hayal ettiğimi de...

Ona, onu sevdiğimi söylemeliydim.

Yapmadım.

Bir müzik açıp telefonu yatağımın kenarına koydum. Başucumdaki ışığı kısarak odadaki aydınlığı biraz karalttım. Yarın özel olmalıydı. O gülümsemeyi hayal etmek yerine, görmeliydim. Her bir mimiğine bakıp heyecanlanmalı, gözlerine bakıp yeniden âşık olmalıydım ona. Derin bir nefes verip, ayağımdaki alçıların üzerine çektim ince çarşafı. Çarşaf ağır bir şekilde örterken bedenimi, alçı kaplanmayan ayak parmakların örtünün dışarısında kalmıştı.

Tam o an, bir mucize olsun, kıpırdasınlar istedim. Annem gelsin, eskiden yaptığı gibi gıdıklasın istedim. Beynimle defalarca komut gönderdim *Kıpırda!* diye.

Olmadı.

Yine o an, bir şey düştü göğsüme. Ağırlığı bedenimden katbekat fazla... Nefes almayı bile zor hale getiren bir şey.

Geceleri yalnız kaldığımda başkaydı hayat. Yalnız olmadığım söylenebilirdi ama öyleydim. Hayaller, arzular, istekler hapis olmuştu artık alçıların arasına. İnsanlara gülümsediğim zamanlar vardı. Bu yalan değildi. Gülümsüyor ve bunu içimden geldiği için yapıyordum.

Bir dağ vardı. Ve o dağın arkasında bir güneş her gün batıyordu. Umutsuzluğa, korkuya doğru. Ve o güneş, her günün sonunda karanlığı getiriyordu yüreğime. Soğukluğu, hissizliği... Kendi kendime kalmam tehlikeliydi. Her kalışımda, bazen birkaç damla gözyaşı, bazen hüzünlü bir şarkı eşlik ediyordu geceye.

Yine o anlarda, binlerce soru akın etmeye başlıyordu zihnime. Olduğum yerde kıpırdayarak, kendimi hissizlikten uzaklaştırmaya çalıştım. Aklıma gelen sorular, umutsuzluk doluydu.

Tam kazandığımı düşündüğüm anda, kaybediyor muydum yeniden?

Kendimi... Kendimden mi kaybediyordum?

Umut oradaydı.

Ama ne ona doğru koşabiliyor, ne de ağır ağır ilerleyebiliyordum. Olduğu yere, herkesten, her şeyden uzağa sabitlenmiş aydım artık. Bir mucizeye ihtiyacım vardı. Ama ay, her akşam vakti şahit olmaz mıydı mucizeye? Her gün, birkaç dakikalığına da olsa, görmez miydi güneşi?

Peki, benim mucizem neredeydi?

Hayır! Hayır! diye tembihledim kendime. Yeniden olmasına izin veremezdim her gece yaşadığım karamsarlığın. Bu gece özel olmalıydı benim için. Gözyaşı olmamalıydı.

Hüzün olmamalıydı. Açtığım şarkıyı kapamak için telefonumu elime aldım.

Şarkıyı kapatıp telefonu masanın üzerine koyduğum sırada mesaj sesi yükseldi telefondan.

Saatler sonra güneş doğacak ve sana geleceğim.

Gülümsedim. Mucize oradaydı. Parmaklarının telefon ekranına her dokunuşunda yazdığı kelimelerin arkasında saklıydı.

Yanıtlamak için telefonun klavyesine dokundum.

Özledi...

Yazmayı bitiremeden telefonumun ekranında yeni bir ileti belirdi.

Özledim.

En iyisi yazmamaktı. Yarım kalan kelimeyi silip telefonu göğsüme koydum. Konuşmamıza gerek yoktu. Aynı şeyleri düşünüyor, aynı şekilde hissediyorduk.

Gözlerimi tavana odakladım. Pürüzlerden bir yol yaptım kendime. Yine o pürüzlerden, girinti çıkıntılardan yüzünü resmettim tavana hayalimde. Ona bakarak gülümsedim ve bıraktım ruhumu gözlerine.

Yeni bir sabaha, rüzgâr eşliğinde havalanan beyaz perdenin dansını izleyerek uyandım. Derin bir iç çekip, perdenin ardından gözüken ağaca bakarak gülümsedim. Hani geçtiğimiz yıl üzerine çıkıp kampa gitmeye karar verdiğim gün, bulutlardaymışım gibi hissettiğim ağaca.

Annemin, *'Ege, ne işin var ağaçta?'* deyişi geldi aklıma, gülümsedim.

Geçmişe bakmak bazen iyi hissettirirmiş insana. Olmak istediği şeyi değil de, olduğu şeyi düşünmesi gerekirmiş. Yapacaklarını değil, yaptıklarını düşünüp, onlardan ders çıkarmalıymış insan.

Ellerimden destek alarak doğrulup sırtımı yatak başlığına yasladım. Gözlerim komodinin üzerine kaydığında, bir kahvaltı tabağı karşıladı beni. Üzerinde, *'Günaydın! Seni seviyorum!'* yazılı bir kâğıt vardı. Patates kızartması, haşlanmış yumurta, birkaç dilim ekmek, peynir ve bir bardak sütün olduğu tepsiyi alıp kucağıma yerleştirdim.

"Ben de seni seviyorum, anne."

Bir yandan patates kızartmalarını ikişer üçer ağzıma atarken, diğer yandan komodinden aldığım telefonu kurcalıyordum.

Hızlıca Akın'a bir mesaj attım.

Geliyorsunuz, değil mi?

Cevap gecikmedi. Ortadan ikiye kesilmiş yumurtayı tek seferde ağzıma atıp mesajı açtım.

Kanka, geliyoruz gelmesine de, biraz gecikebiliriz.

Neden?

Metroda oynatılan komik videolar yüzünden.

Ne alaka?

Ekin'in hoşuna gitti. Üç dört durak geçtik ineceğimiz durağı. Videolar bitsin, inip taksiyle geleceğiz.

O kalabalığın içinde, metronun üst kısmındaki televizyonda gösterilen videoları izleyen Ekin'i hayal ettim. İstemsizce gülümsedim. Öyle çok özlemiştim ki hepsini, bir kalp değil, ikincisi lazımdı onları sığdırmaya. Onlar farklıydılar.

Derken kapı açıldı.

O göründü.

İlk önce, açılan kapının aralığından başını uzattı. Korkak bir ses tonuyla "Uyandın mı?" diye sordu. Şaşkınlıkla açılan yemek dolu ağzımdan bir parça çiğnenmiş patates kızartması düştü tişört giymediğim göğsüme. Bir yataktaki halime baktım, bir ona. Hızlıca düşen patates kızartmasını alıp ağzıma attım.

"Ne işin var burada?"

"Şey..." dedi yatağıma doğru yaklaşıp. "Ben, sabah anneni arayıp erken geleceğimi söyledim. O evden çıkmadan..." Yatağımın diğer yanındaki sandalyeye oturdu. "O evden çıkmadan gelip kahvaltı hazırladım sana. Uyuyordun, uyandırmak istemedim."

Tabağın üzerindeki *Günaydın! Seni seviyorum!* yazan kâğıdı elime alıp Berçin'e baktım.

"Sen?"

"Evet," deyip utanarak gülümsedi. Gözlerini kıvırcık saçlarının ardına sakladı.

Biraz öne doğru eğilip, başımı onun hizasına indirmeye çalıştım.

"Teşekkür ederim."

Gülümseyerek saçlarını yavaşça geriye attı. "Özledim," dedi tam gözlerimin içine bakarak. Göz teması kurmaktan hiç çekinmedi. Ötesine geçti gözlerimin. Ruhuma minik dokunuşlar bırakırken sesi, ayaklanıp doladı kollarını boynuma. "Çok özledim."

"Eyvah!" diyerek çektim kollarını boynumdan. Şaşkın bakışları eşliğinde, hızlıca kucağımdaki tepsiyi komodinin üzerine koydum. "Berçin, çıplağım."

İnce çarşafı boynuma kadar çekip, kıpkırmızı bir yüzle baktım ona. Onun durumu da benden farklı değildi. Olduğu yerde donmuş, bana bakıyordu. Yalnızca boxer ile uyuduğumu biliyor olmalıydı. Ben daha uyurken eve gelmiş olması, utancımı biraz daha arttırdı. O da benim düşündüğümü düşünürmüş gibi, eliyle ağzını kapatıp gülümsedi.

"Yemin ederim, sabah geldiğimde çarşaf üzerindeydi."

Arkasını dönüp, eşyalarımın olduğu dolaba doğru ilerledi. O, kıyafet dolabından bir tişört bakarken, boynuma kadar çektiğim çarşafı iki elimle azıcık yukarıya kaldırıp aşağıdaki görüntüye baktım.

Dolap kapağının kapandığını duyduğum an, çarşafı hızlıca bıraktım. Berçin, elinde bir tişörtle yanıma geldi. Yatağımın boş kısmına oturup, çarşafı belime kadar indirdi. Tişörtü biraz kıvırıp ellerimi kaldırmamı işaret etti. Üzgün bir ifade yerleştirdim bu sırada yüzüme. Buna karşılık olarak kafasını yana yatırıp gülümsedi. Tişörtü başımdan geçirirken, yüzümdeki ifadeyi geniş bir gülümsemeyle değiştirdim. Bu sayede gülen bir Ege karşıladı tişört başımdan geçtikten sonra onu.

Yanımdan kalkıp dolabın önüne döndükten sonra, bir şort alıp yatağıma attı.

"Bundan sonrası sende," dedi gülerek.

Başucumdaki tepsiyi kaldırmak üzereyken birkaç patates daha alıp ağzıma attım. Gülümseyerek, "Yeterli, teşekkür ederim," dedim dolu bir ağızla.

"Ben içeride olacağım. Hazır olduğunda söyle."

O çıkıp kapıyı kapadığında, hızlı hareket etmeye çalışarak giydim şortu. Ama alçı dolu iki bacağa şort giymek, bedeni XXL olan birinin S beden kıyafet giymeyi arzulamasına eş değerdi. Sonuç olarak, şortu giymiş ve yatağın köşesindeki elektrikli sandalyeye bir şekilde oturmuştum. Uzaktan bakıldığında, Transformers'tım artık. Bedenim sandalye ile bütünleştiğinde, Optimus Prime'a rakip olmuştum.

Zaman geçip gitti. Sonunda Akın kolunda Ekin'le birlikte geldiğinde, biz çoktan hazırdık. Kucaklaşmalar ve özlem nidaları eşliğinde bir hasret dalgasını atlatıp, marketin yolunu tuttuk.

Yol boyunca, Ekin'in tüm ilgisi oturduğum sandalyedeydi. Sandalyenin elektrikli oluşu ve benim hiçbir güç sarf etmeden hareket edişim ona muhteşem bir şey gibi geliyordu. "Ben de istiyorum!" deyip durdu yol boyu. Markete girdiğimizde bu ısrarı zirve yapmış, yerinde duramaz olmuştu. Her iki raflarla dolu koridorda Akın'a baktım.

"Kanka be..." dedi. "Ben şimdi seni yere indirsem, Berçin'le burada bekleseniz, ben de yengene bir tur attırsam?"

Ekin, Akın'ın arkasında yerinde duramıyordu. Sesini çıkarmıyor, yalnızca olduğu yerde zıplıyordu. Buradan bakıldığında, sanki hipnotize olmuş bir maymundu. Gözlerini bir saniye sandalyeden ayırmadan, Akın'ın beni yere indirişini izledi.

Sırtımı keklerle dolu rafa yasladığımda, yanımızdan gelip geçen insanların garip bakışları üzerimizdeydi. Berçin hiç çekinmeden yere, yanıma oturdu.

Bu sırada Akın çoktan sandalyeye oturup, elini dizlerine vurmak suretiyle, "Gel kız!" diye bağırmıştı. Onlar Ekin'in neşe dolu sesiyle birlikte rafların arasında kaybolurken Berçin'e döndüm.

"Okul nasıl?"

"Aynı. Sen çalışıyorsun, değil mi?"

"Aslında hayır. Annem okula uğrayıp aldığı ders notlarını getiriyor ama bakasım yok hiçbir şeye. Sanki bu yıl..." Yutkundum. "Bu yıl benden bir şey olmayacakmış gibi."

Yüzüme bakıp "Ümitsizliğe kapılıyorsun," dedi. "İlk sınava daha aylar var. Yapabilirsin. Bundan sonra birlikte çalışırız olmadı."

"Ümitsizliğe kapılmıyorum. Ümitsizliği görüyorum insanların gözlerinde. Yarın yine terapiye gideceğim. Yine o adamın suratına bakarak bir sürü öğüt dinleyeceğim. *Şöyle yapmalıyız, Ege. Kendine inanmalısın.* Ama sözden öteye geçmiyor."

Sırtımı yasladığım raftan bir kek alıp açtım. Şaşkın bakışlarla bana bakan Berçin'e dönüp "Çıkarken öderiz," dedikten sonra bir ısırık aldım.

"Ama Ege..."

"Şştt!" dedim onu susturarak. "Bugün karamsar şeylerden bahsetmeyeceğiz. Bugün yalnızca seni izlemek istiyorum."

Çevremdeki bir avuç insana da yansıtamazdım içimdeki umutsuzluğu. Bununla tek başıma yüzleşmeli, atlatacaksam tek başıma atlatmalı, bu kayboluş dalgasında boğulacaksam da tek başıma boğulmalıydım.

Elimdeki ısırılmış keki ona doğru uzattım. Paketi elimden alıp bir ısırık da o aldı.

"Bu kek bittiğinde..." dedi paketi geri verirken. "Kurtul içindekilerden. Kek bittiğinde, sen ol yine."

Gülümsedim. Dudağının kenarında kalan kek kırıntısını ağzıma attım.

"Ama şimdiki ben çabuk parçalanıyor."

"Ben şimdiki seni de çok seviyorum," dedi yanağımdan öperek.

O an, binlerce kelime üretti beynim söylemek için. Ama Ekin'in çığlığında yok oldu düşüncelerim. Başımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde onları gördüm.

Ekin yüzüstü yerde uzanıyordu. Akın ona paralel olarak, yere dağılmış bir sürü makarna paketinin ortasında yatıyordu. Makarnaların arasından telaşla kalkıp Ekin'e koştu.

"Kız, ben sana tuşlara dokunma demedim mi? İyi misin?"

Berçin düştüklerini görünce kıkırdadı. Onların bu hali beni de gülümsetmişti.

"Bir daha yapalım!" diye bağırdı Ekin.

Bu cümlenin üzerine Berçin güçlü bir kahkaha attı.

Yaklaşık olarak kırk dakika sonra, hiç ihtiyacımız olmamasına rağmen, bir sürü patlamış makarna paketi ile ayrıldık marketten. Eve döndüğümüzde, kızlar içeriye geçerken, sandalyemi bahçedeki ağacın altına doğru çevirdim. Akın'ın yardımıyla, sararmaya yüz tutmuş çimenlerin üzerine oturup sırtımı ağaca yasladım.

Fiziksel olarak yapacağım bu tarz eylemler konusunda yardım almak sinir bozucuydu. Akın yanıma oturduğunda, görüşemediğimiz bir buçuk haftayı kapamak istercesine soru yağmuruna tuttum onu.

"Okul nasıl gidiyor?"

"Toplama kampı gibi oldu, kanka. İpini koparan geldi okula. Okul değil, sanki bedava ekmek dağıtılan fırın önü. Yağız, eski Yağız değil. Yani benim bildiğim. Burak müsveddesi, okulu eline geçirdiğini sanıp geziyor ortalıkta. Yanındakilerle birlikte Power Rangers takımı gibi oldular şimdilerde. Senin eski kırık hâlâ seviliyor."

"Eski kırık?"

"Tuğçe işte ya."

Dudaklarımı büzüştürüp konuşmasına devam etmesini bekledim.

"Bir buçuk haftada iki üç kez hayır kampanyası düzenledi. Ama bence altında bir şeyler var. Eh, kampta biraz sarsıldı ya imajı... Onu toparlamaya çalışıyor bence. Evrim gelmedi bugün. Atakan'la birlikte bir şeyler yapacaklarmış. Ayrı olarak uğrayacağını söyledi yanına. Bir de

yeni bir kız geldi okula. Ama garip bir kız. Herkese sataşıyor. Eğlenceli bir tip aslında."

Amacım yalnızca sohbet etmekken, Akın tüm detaylarıyla anlatıyordu her şeyi.

"Eylül müydü adı, Ekim miydi, hatırlamıyorum şimdi. Sonbaharın bir ayı işte. Ayı dediğime bakma, kız son derece fit."

"Oğlum, yeter!" dedim gülerek. "Berçin? O nasıl?"

"Hep beraberiz işte. Ama bazen sanki o, o değil. Arada bir derslere girmeyip erken ayrılıyor okuldan. Bazı teneffüslerde kızlar tuvaletinden hiç çıkmıyor. Birkaç kez Ekin'i gönderdim ama orada yok diyerek geri geldi. Aslında herkes biraz garip, kanka. Sınavlar var, kimse umursamıyor. Yağız falan kazanamazsam babama okul kurdururum triplerinde dolanıyor işte."

Derin bir nefes alıp devam etti.

"Aman! Sen nasılsın, oğlum? Nasıl gidiyor tedavi?"

"Gidiyor işte bir şekilde."

O sırada kızlar geldi. Ve günün kalanı pamuk şeker gibi geçti. Birbirinin ardı sıra sohbetler açılıp kahkahalar atıldı. Zaman bir şekilde geçti. Saatler sonra hepimiz sırtüstü çimlerin üzerine uzanmış, gökyüzündeki bulutlara bakarak onların şekillerinden bir şeyler üretmeye çalışıyorduk.

Berçin tam yanımdaydı. Başı göğüs hizamda öylece duruyordu. Bulutlara dalmıştı gözleri. Sanki Ekin'in, Akın'ın ve benim sesimi duymuyor gibiydi. Başımı yana yatırıp, yüzündeki tüm hatları inceledim. Gözlerimi gökyüzüne geri çevirdiğimde, gördüğüm bir bulutu gösterdim.

"Bak," dedim işaret ederek. Duymadı. İşaret parmağımı gökyüzünden çekip çenesinin altına koyarak yavaşça yüzünü bana çevirdim.

"İyi misin?"

"Efendim? Pardon dalmışım," dedi kırık bir gülümsemeyle.

Yine bulutu işaret ettim. "Papatya gibi." Çaktırmadan yanaklarına yayılan gülümsemeye baktım. "Sen, osun. Oradasın. Hem uzaktasın, hem elimi uzatsam tutacakmışım gibi yakınsın. Hem de her an dağılacak gibisin. Bazen beyazsın, bazen gri."

"Bak," dedi heyecanla.

Tekrar gökyüzüne baktığımda, ona benzettiğim buluta yaklaşan diğer bulutu gördüm.

"Sen geldin."

İki bulut birleşip büyük bir bulut kütlesi oluşturdu.

"Bu kez gecikmedin. İzin vermedin savrulmasına."

Başını bana doğru çevirip gülümsedi.

"Bu kez kimse seviyor-sevmiyor yapamadı papatyanın yapraklarından. Çünkü bu kez, papatya korundu."

Bana doğru yaklaşan yüzüne baktım. Gözlerim bir an dudaklarına kaydı. Ve onu öpme isteğim, kuş olup uçmaya başladı dudaklarına doğru. Yüzlerimizin birbirine doğru yaklaştığı her salise kalbimin hızı daha da arttı. Gözlerimiz birbirinden hiç ayrılmadı. Baktığım gözleri değil, yüreğiydi. Dudaklarımız arasındaki mesafe sıfıra yaklaşırken bir şey oldu. O da geri çekildi, ben de...

"Ay, öpecek kızı, Akın!"

Banks
Gemini Feed

2

Kim ne söylerse söylesin, yüreğe bir kere dokundu mu cümleler, bir kez hissettirdi mi sevgi kendini insana, bir kez göğüs kafesinin içindeki kalbin atış hızı değişti mi, göz de farklı bakıyor, kalp de farklı atıyor. Ekin'in "Ay, öpecek kızı, Akın!" diye bağırmasıyla birlikte zemine odaklanan gözlerimiz, yalnızca birkaç saniye sonra yeniden birbirine kenetlendi. Güneşin turuncusu, sararmakta olan çimlerin üzerine ağaç dallarının gölgesini düşürüyordu. Gözlerim o gölgeye kaydığında, o da gözlerimi takip etti. Akın ve Ekin'in seslerini duymuyorduk artık. Kimse konuşmadı. Herkesin kalp atışını zihnimde duyabiliyordum. Sessizliğin içerisinde yaptığımız düşünce gürültüsünü hayal ediyor, gürültüyü hayali bir tabloya resmediyordum. Gözlerimi gezdirdiğim ağaç dallarının gölgeleri beni yeniden onun gözlerine götürdü. Donuk ve soğuktu bu kez. Gözlerine başkası baksa, utanır kaçırırdı kendini. Benim yerimde bir başkası olsa bilmezdi.

Ama ben bilirdim.

O donukluğun ardında yüz binlerce iyiliğin, yapılmayı istenen, söylenmeyi beklenen şeylerin olduğunu bilirdim. Ve bunu söyleyememenin insana nasıl hissettirdiğini, zihnin nasıl çığlık attığını bilirdim. Derinin altında gezinen binlerce karınca gibi, ayak parmaklarından başlayıp saç köklerine kadar ulaşan rahatsız ve patlamaya hazır bir bomba gibi hissetmeyi en iyi ben bilirdim. Onun hissettikleri, düşündükleri belki de benimkilerden daha yoğundu. Çünkü sahip olduğu duygu durumu değişimlerinin hızına ayak uydurmanın çok zor olduğunu öğrenmiştim. Donuk gözlerinin ağırlığından kendimi kurtarıp, başa çıkacak bir yol aramaya koyuldum. Zihnimin derinlerine, aylar öncesine doğru yola çıktım. Kuyruğunu ayaklarının arasına sıkıştıran bir köpektim o an.

O an, Hüsnü'yü çok istedim. O an diğer beni, insanlara söyleyemediklerimi korkmadan söyleyebilen iç sesimi çok özledim. O, bir yolunu bulurdu. Bir şebeklik yaptırır, yanlış bir şey söyletir, onu düzeltirdi. Hüsnü bir süredir kendini sineye çekmişti. Yalnızca geceleri duyuyordum artık sesini. Yalnız olduğum zamanlarda. En çok o zamanlarda ihtiyacım vardı bir ses duymaya.

Ekin'in sesi hepimizi kendine getirdi.

"Ya!"

Akın korkuyla geriledi. Ekin yeniden korkuyla bağırdı.

"Ay kaçın!"

Akın'ın "Ne oluyor kız?" demesine kalmadan Ekin kendini çoktan Akın'ın üzerine atmıştı.

"Karıncalar!"

Kız arkadaşının tüm ağırlığı dirseklerindeydi artık. Ekin, bacaklarını ve kollarını onun bedenine dolamış, daha yukarıya tırmanmaya çalışan bir koala gibiydi. Bedeni Ekin ile kaplanan Akın, onun ağırlığına daha fazla dayanamayarak kendini serbest bıraktı. Saniyeler sonra yerdeydiler. Akın sırtüstü yere uzanmış, elleri Ekin'in belinde gülüyordu.

"Ya, ne gülüyorsun?"

Ekin'in bağırışı Akın'ın gülümsemesini genişletti.

"Ya sen var ya..." dedi Akın. Ellerini onun belinden çekip yanaklarına götürdü. "Böyle şey gibisin... Muhteşem gözüküyorsun. Hangi yönden bakarsan bak, çok güzelsin. Şey gibisin işte..."

"Ya, ne gibiyim?"

Akın, Ekin'in yüzünü kendine doğru çekerek burnuna küçük bir öpücük bıraktı.

"Puding!"

Ekin tam Akın'ı öpmek üzere eğilirken bir şey oldu. Akın "Ulan!" diye bağırarak Ekin'i üstünden attı. Ekin korkuyla yuvarlanıp bir tur attıktan sonra durabildi.

"Oğlum! Her yerdeler! Ah! Isırdı!"

"Ne oluyor yahu?" dememe kalmadan, Akın çoktan olduğu yerde sıçramaya başladı.

"Götüme kadar girdiler!"

Ekin yuvarlandığı yerden kalkıp Akın'ın yardımına koştu. Onlara baktığımda, ağaç köküne yuva yapmış karıncaların çıkış noktasında olduklarını fark ettim.

Ekin'in "Katil karıncalar sevgilimi yiyor!" diye bağırması, bu durumdan keyif alarak gülümsememe sebep oldu. Ekin ani bir hareketle Akın'ı kendi etrafında döndürüp, pantolonuna vurmaya başladı.

Akın gülmeye, Ekin vurmaya devam ediyordu.

"Kız, ne yapıyorsun?"

Ekin, Akın'ın kıçına attığı şaplakların arasında nefes nefese cevap verdi.

"Hepsini öldüreceğim!"

Akın onu durdurarak ona doğru döndü.

"Yahu... Yemin ederim seni yer, sonra..."

Hepimiz sonrasını merak ederken Akın, Ekin'in kulağına bir şey fısıldadı. Kız bir anda donakaldı. Muhtemelen bir insanın diğer insanı nasıl yiyebileceğini düşünüyordu. Bir süre sonra, şaşkınlıkla büyüyen gözlerini bana doğru çevirdi ve öne eğilerek fısıldadı.

"Sanırım Akın'ın ciddi bir problemi var."

Gülümsedim. Cevap vereceğim sırada, Akın onu belinden kavrayarak sanki oyuncak bir bebek gibi sırtına attı.

"Evet!" diye bağırdı. "Katil karıncalar zihnimi ele geçirdi! Şimdi seni yuvaya götürüp yiyeceğim!"

"Yaa! Hayır!"

Akın, onun bağırmasını umursamadan bahçenin içinde koşmaya başladı. Birkaç tur attıktan sonra, onu bahçe çitlerinin önüne indirdi.

Ekin, ellerini Akın'ın göğsüne sert bir şekilde vurduktan sonra ona sarıldı. Güneş tam arkalarındaydı. Batmak

üzereydi. Kocaman bir alev topunun önünde sarılıyorlardı birbirlerine. Klişe bir filmin, kavuşma sahnesini izler gibi izledim.

Filmin türü romantik komediydi.

Ekin ona sarılırken, Akın elini pantolonunun arkasına daldırdı. Pantolonunun içinden çıkardığı ölü karıncaya baktıktan sonra parmağına doğru üfledi.

Bu hareketi kahkaha atmama sebep oldu. Berçin'e döndüğümde, hâlâ aynı olduğunu gördüm. Gözleri hâlâ bıraktığım noktadaydı. Sanki az önce yaşananlardan bihaberdi. Konuşulanları duymamış, yaşananları görmemişti. Birdenbire çimlerin üzerindeki parmaklarını sıktı. Gözleri baktığı noktadan parmaklarına kaydığında öylece durdu. *Ne yapmalıyım?* diye düşünürken aklıma bir fikir geldi.

İşaret ve orta parmağımı kullanarak çimlerin üzerinde minik, hayali bir adam yarattım. Ve o adamı yavaşça onun eline doğru yürütmeye başladım. Bir yandan da anlatıyordum.

"Bir adam varmış. Kaybolmuş ve korkuyormuş. Ormandaymış bu adam."

Berçin'e baktığımda gülümsediğini gördüm. Gülümsüyordu ama gözleri bana değil, parmaklarıma bakıyordu. Anlatmaya devam ettim.

"Adam öyle korkuyormuş ki, tüm vücudu titriyormuş. Bir yandan nerede olduğunu anlamaya çalışıyor, diğer yandan koşuyormuş. Ağaçların dalları o kadar yüksekmiş ki, gökyüzünü bile göremiyormuş. Soluklanmak için iri gövdeli bir ağaca yaslanmış."

Parmaklarımı onun elinin karşısında bekletip yeniden ona baktım. Sararmak üzere olan çimlerin arasında kaybolmuş parmak adamı izliyordu. Onun için parmak adamın hikâyesini anlatmaya devam ettim.

"Adam düşünmüş. Nereye gidiyorum? Neredeyim? Ne yapacağım? Bu sorular, geçmişe dair binlerce sorunu beraberinde getirmiş. Adamın bedeni tüm bu düşüncelerin altında ezilmiş."

Berçin'in çimleri sıkan parmaklarının gevşediğini gördüğümde, hikâyedeki adam gibi büzüştürdüğüm parmaklarımı yeniden dikleştirip, parmak adamı ayağa kaldırdım.

"Adam derinlerde bir yerlerde bir savaşçıymış. Ama bu yeteneklerini sergileyebileceği kimsesi olmamış hiçbir zaman etrafında. Ne zaman bir şeyler yapmaya kalksa, ne zaman konuşsa ona engel olanlar çokmuş. Adam bir süre dinlendikten sonra ağaçların arasında koşmaya devam etmiş. Bir gün onu dinleyecek birini bulacağına inanmış hep."

Parmaklarımı onun elinin tam önünde durdurdum. Ne olacağını merak eden gözlerle parmak adamı izliyordu.

"Bulmuş da. Tam olarak öyle birini bulmuş. Bu kişi de kendisi gibi korkakmış. Korkakmış ama..."

Çimleri sıkan parmaklarını gevşetip elini ters çevirdim. Bunu yapmama engel olmadı.

"Aynı zamanda cesurmuş. Kimseye göstermediği başka bir yüzü varmış. Bir yanı çok mutlu, diğer yanı ise korkutucuymuş."

Yarattığım parmak adamı yavaşça onun avuç içinde gezdirdim.

"Adam ondan korkmamış. Tüm bu mutlu ve hüzünlü tarafların ardında farklı bir şeyler olduğunu hissediyormuş. Günler geçmiş. Hiçbir takvimin yazmadığı, hiçbir yelkovanın akrebi yakalamadığı bir sonsuzlukta öylece koşmuşlar. Ama adam görmüş."

Yavaşça Berçin'in avuç içinde gezinen parmaklarımı açıp onunkilere kenetledim.

"Adam sevgiyi de ondan öğrenmek istiyormuş, merhameti de, nefreti de, aşkı da... Adam bildiği tüm kavramları unutmak, onun doğru bildiklerini öğrenip, onlarla yaşamak istiyormuş."

Birkaç saniye boyunca birbirine kenetlenen ellerimize baktım. Kafamı kaldırdığımda, Berçin'in tam olarak bana baktığını gördüm.

"Adama ne olmuş?" diye sordu. Yüzündeki donukluk yoktu.

"Öğrenmeye başlamış."

"Neyi?"

"İlk önce sevilmeyi, sonra sevmeyi..."

"İyi de, adam korkuyordu."

"Sevmeye başladığında korkmaktan vazgeçti."

"Ama ya o da korkuyorsa?"

"Korkmuyormuş gibi yapabilir."

"O zaman adam numara mı yapıyor?"

"Evet, adam aslında çok korkuyor."

"Güzel."

"Nedir güzel olan?" dedim Berçin'e bakarak.

"Adamın korkuyor oluşu."

"Neden?" diyerek devam edecektim ancak Berçin beni susturdu.

"Şştt! Duyuyor musun?"

"Neyi?"

"Güzel bir şarkı çalıyor."

Ne söylediğini anlamaya çalışarak kulak kesildim. Fakat herhangi bir şey duyamadım. O sırada Akın bağırdı.

"Biz eve giriyoruz! Hava kararıyor!"

Güneş batıyordu. Uzaktaki binaların arasında kaybolmak üzereydi.

Akınlar eve girdiğinde Berçin'e döndüm.

"Ne şarkısı?"

"Duymuyor musun?"

"Hayır."

"O halde seni yakına götürmeliyim."

Berçin'in beni kaldırmasına yardımcı olmaya çalışarak ellerimden destek aldım. Birkaç dakikalık uğraştan sonra, nefes nefese sandalyeye oturdum. O an, onun peşinden yürüyerek gitmeyi istedim. Bu düşünce, onun tekerlekli sandalyeyi her ittirişinde, içimdeki eksiklik hissinin büyümesine sebep oluyordu. En sonunda beni çitlerin önüne getirdi.

"Hâlâ anlamıyorum," dedim.

Tekerlekli sandalyenin arkasından ellerini omuzlarıma koyarak "Yalnızca dinle," dedi.

Bir şeyler duymaya çalıştım.

"Duyamıyorsun."

Elleriyle arkamdan gözlerimi kapadıktan sonra yineledi.

"Dinle."

Tamamen karanlıktaydım artık. Duymaya çalıştım.

"Kış geliyor," dedi sessiz bir şekilde.

O an duydum. Binaların ardındaki sesleri, ağaç yaprakları arasından gelip geçen rüzgârın fısıltısını, kalp atışımı, onunkini... Karanlığın ortasında biraz daha odaklandım. Çok ileride, otoyolda sıkışan araçların korna sesleriyle ritim arttı. Rüzgârın sakin sesi kornalara eşlik ederken, parmağımla tekerlekli sandalyenin demirinde çoktan ritim tutmaya başlamıştım. Kulağımın arkası onun nefes alış verişi ile üşüyordu. Ama onu ve her şeyi duyuyordum. Sonra tüm enstrümanlara onun kırık sesi eşlik etmeye başladı.

"Rüzgâr neleri taşıdığını bilemezken sen savrulursun...

Korkularının avladığı hayallerinden başka tutunacak umudun yoktur..."

O şarkıyı söylüyordu. Ona, onu bulabilmek için yazdığım şarkıyı söylüyordu. Kısa bir süre dinledikten sonra, nakarat kısmında mırıldanarak ona eşlik etmeye başladım. Şarkının sonuna geldiğinde, ellerini gözümden çekip sandalyenin önüne geçti. Hava artık tam anlamıyla kararmıştı. Şarkının son dizesini gözlerimin içine bakarak söyledi.

"Eğer en büyük korkum sensen, neredesin?"

Şehrin ışıkları yanmıştı artık. Uzaklardaki binaların ışıkları teker teker yanarken, bu ışıklar şehri aydınlatmaya

yetmedi. Şehir karanlığa gömüldü. Tek aydınlık yer onun gözlerinin içiydi. Kararmak üzere olan hayatımın tek aydınlığı konuşmaya başladığında tüm şehir sustu.

"Adam aslında ormanda değildi. Adam gökyüzünü hep görüyordu. Orada olduğunu düşündüğü ağaçlar ve gökyüzünü görmesini engelleyen dalları zihni yaratmıştı. Adam gerçekten de bir savaşçıydı ve bunu hiç saklamadı. Adam aslında hiç susmadı. Hep konuşup, yapmak istediklerini yaptı. Bununla hep kendi yöntemi ile başa çıktı. Parmak adam aslında kocamandı. Bulduğunu düşündüğü kişiyi aslında bulmadı. O kişi yıllardır orada, o ağacın dibinde, o iskelede, kayaların üzerinde onun gelmesini bekliyordu. Adanmış bir ruh vardı ve ruh bedenine geri döndü. Bir şarkı... Yalnızca bir şarkıyı dinlemekle başladı aslında parmak adamın hikâyesi. Adam cennete gitmek istiyordu. Tek sorun cennete nasıl gidileceğini her ikisi de bilmiyordu. Ama sonra bulduğu kişi, cenneti istemediğini fark etti. Çünkü birlikte oldukları süre boyunca cennetin de cehennemin de hiçbir önemi yoktu. Onlar, tarihleri olmayan bir takvimin, akrep ve yelkovanı olmayan bir saatin sonsuzluğundaydılar artık. Ve adam o takvime bir tarih atmadığı, yelkovanı ve akrebi olmayan saati tamir etmediği sürece orada, o ormanda koşmaya devam edeceklerdi."

Berçin, ona anlattığım hikâyeyi kendi düzeltmeleri ile anlattıktan sonra gözlerimin içine baktı. Başka bir şey görüyordu. Gözlerimin ardında, benim bile varlığından haberdar olmadığım şeyler.

"Şimdi gözlerini kapat," dedi.

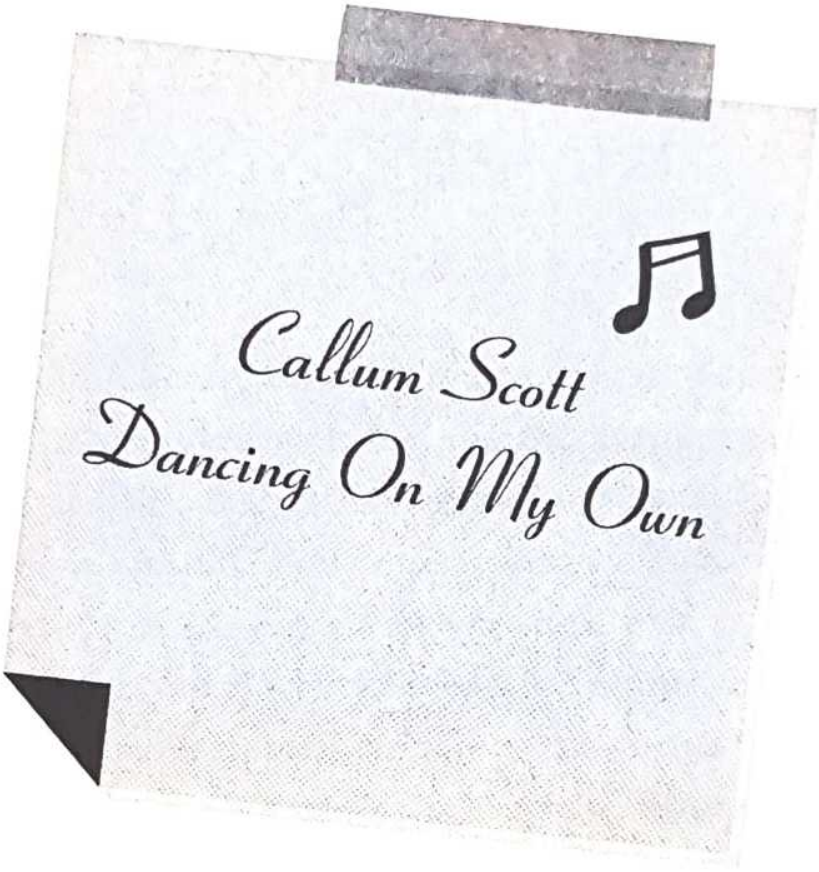
"Neden?" diye sordum merakla.

"Çünkü utanıyorum."

Dediğini yaptım. Saniyeler sonra, dudaklarım onun dudaklarıyla buluştu. Gözlerim kapalı bir şekilde, şehrin en gürültülü anında, korkunç bir sessizlikte, gözlerimin karanlığında hayal ettim. Bizi uzaktan izlerken buldum kendimi.

O an...

O anı sonsuzluk görse, gerçekten kıskanırdı.

Callum Scott
Dancing On My Own

3

Ulaşılmazlık bazen kaygısal, bazen algısal, bazen de tam anlamıyla gerçek olabiliyor. Eh, yaratılıştan gelen bir istek de yok değil hani. İnsanız, hep severiz. Hümanist bir düşünce değil benimkisi. Zira 'insanı insan olduğu için severim' saçmalığının kuyruğuna birkaç kutu kola şişesi bağlayıp, egosuna kürdan batırdığım insanların arasına göndereli çok oldu. Beni kimse insan olduğum için sevmedi. İnsanlar çoğu zaman, benim de düşünebileceğimi, benim de kendi kararlarımı alabileceğimi, hatta benim de hislerim olduğunu unuttular. Sonuç olarak, iyi başladığım cümlelerime daha nokta koymadan ünlemler karıştı. Virgüller kenara atıldı. Noktalar üç noktaya dönüştü.

Neredeydik? Ulaşılmaz olanda. Hani hayalini kurduklarımızda... Hani iç geçirdiklerimizde... Hani gözyaşı döktüklerimizde...

Berçinler giderken, benim için yapıp başucumdaki komodine koyduğu kahveden bir yudum aldıktan sonra, bloguma gireceğim yeni postu yazmaya devam ettim.

Ulaşılmazlık, bilinçli alınan bir karar da olabilir. Aynı zamanda inadın, endişenin ya da süper egonun sonucunda da ortaya çıkabilir. Her kavrama farklı anlamlar yükleyebilen ben, her zaman ulaşılmaz olanı çok sevmişimdir. Çocukken, annemin alamadığı o oyuncak araba için ağlamış, ortalığı birbirine katmışımdır. Ama bir nesneden ziyade ulaşamadığımız bir insanı sevmek her zaman daha zordur. Bir nesne çalışıp para kazanılarak satın alınabilir. Ama insan... Konu bu noktaya geldiğinde, kimse değer biçemez. İşin içine hayranlık, duygular ve diğer yüzlerce insani duygu karıştığında bize de tavana bakıp hayal kurmak düşer.

Elimizde ne var?

Yalnızca saf sevgimiz.

Sevgi dedik...

Kendini tam anlamıyla birine adamak, bir gün geriye dönüp baktığınızda saçma gözükecek olsa da birisini sevmek, birisine âşık olmak, hayranlık duymak her zaman iyi hissettirir insana. Çünkü öyle zamanlarda gerçekten olağanın dışında yaşıyoruz. Her zaman içinde onu barından hayaller kuruyor, anlık mutlulukların engin sularında kulaç atıyoruz sonsuzluğa doğru. İnsanız dedik ama 'bir insanı sevmekle başlayacak her şey' sözünün değerini de çoğu zaman unuttuk. Hümanist olun demiyorum. İnsancıl biri olmadığımı söylemedim çünkü.

Sevin.

Âşık olun.

Kendinize küçük bir saksıda, bir kaktüs alın. Kaktüsleri kimse sevmez. Ama ben bilirim. Siz, sevilmeyeni de sevmeyi iyi bilirsiniz.

Sevin arkadaşlar.

Mesela pazartesiyi, ya da laciverdi...

Delicesine.

Midenize kramplar girecek kadar, avuç içleriniz terleyecek kadar, onu uzaktan izleyip onun için mutlu olabilecek kadar sevin. Okul koridorlarında onu izlemek kötü bir şey değil. Ya da bir noktaya bakarken dalıp gitmek. Hepimizin kişisel bir egosu vardır. Bugün yüreğinizi birine açın. Bir sokak kedisine, soğuk havada üşüyen bir evsize, bir kaktüse yahut o kişiye.

Çünkü kimse ulaşılmaz değildir.

Ve onu gökyüzü kadar çok sevin.

Ulaşmayı ise amaç edinmeyin.

Ulaşılmazlık sonuç olarak olağan, amaç için ise saçmalıktır.

Yalnızca bilgisayar ışığının aydınlattığı odamın karanlığında, komodinin üzerinde duran fincana baktım. Kahveden çıkan dumanın görüntüsünü izlerken biraz düşündüm. Eskiden de dalıp gitmelerim vardı. Ama son zamanlarda bu dalıp gitmelerin tek sebebi, gözlerimi her kapatışımda zihnimde beliren Berçin'in yüzüydü.

Evin dış kapısının açıldığını duyunca, ellerimden destek alarak bedenimi yatağın üzerinde yukarıya taşıdım. Sırtımı yatak başlığına yasladıktan sonra, yazdığım yazıyı blogumda yayınlayıp anneme seslendim.

"Anne?"

Birkaç saniye sonra annem nefes nefese cevapladı.

"Evet, tatlım! Biz geldik!"

Biz? Buna bir türlü alışamamıştım. George'un birdenbire ortaya çıkışı ve annemin değişimi, yeni aldığı arabayı çok seven ama bir yandan da eskisini unutamayan birinin hisleriyle aynıydı. Annem mini Cooper severdi ama sanırım gönlü modifiyeli Tofaş'taydı. George ile olmak gerçekten modifiyeli bir Tofaş sahibi olmaya benziyordu. Yolda yürürlerken tüm gözlerin onların üzerinde olduğuna emindim. Çünkü George'un alışılagelmişin dışında bir dış görünüşü vardı.

Gözlerin üstlerinde olmasından rahatsız değillerdi yani. Biraz da hoşlarına gittiğini tahmin ediyordum. Eve geldiklerinde, George gösteriş yapmak için çekiyordu vitesi ikiden bire, götünü başını oynatarak pati yapıyordu etrafımda. Yapıştır! O an pati yapan Tofaş'ı izleyenler gibi ben de zevkten dört köşe oluyordum tabii.

Ne istiyorsam alıyor, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormadan ayrılmıyordu yanımdan. Annemi de mutlu ediyordu. Yıllardır olmayışının kırgınlığı ve ona hâlâ kızgın oluşum bu gerçekleri değiştirmiyordu. Ama çabaladığını görüyordum. Çabaladığını gördükçe, çabaladığım zamanlar aklıma geliyor ve ona hak veriyordum.

"Ege, yemek için istediğin bir şey var mı?"

"Tofaş niye geldi yine?"

"Ay Ege ya! Öyle demesene adama!"

Cevap vermeden bekledim. Birkaç dakika sonra George odaya girip ışığı açtı.

"Hey, buddy."

"Badi madi bilmem ben."

"Anne yemek yapıyor. Sen aç?"

"Neyi?"

"Ben anlamadı?"

Yalnızca tek kelime ile mavi ekran veren George'a bakıp güldüm. Aynı yarım Türkçe ile cevap verdim.

"Evet, ben aç."

Anlayamadığım bir ses çıkartarak, mutfak şeflerinin yemeğin lezzetli olduğunu ifade etmek için yaptıkları hareketi yaptı. Parmaklarını birleştirdikten sonra ağzına götürdü.

"Muah! Kurusufusulye!"

"Ne?"

"Kurusufusulye! It's so delicious!"

Anlamayarak anneme seslendim.

"Anne! Bu adam küfür ediyor!"

Saniyeler sonra annem George'un arkasında belirdi.

"Ne küfrü?"

"Garip garip hareketler yapıp bir şey söyledi."

Annem yıllarca yurt dışında kalmış olmanın getirisiyle George'a sordu.

"Honey, what did you just say?"

"Kurusufusulye!"

Annem kahkaha atarken George odadan çıktı.

"Niye gülüyorsun ya?"

"Kuru fasulye demeye çalışıyor." Gülerken devam etti. "Dili dönmüyor bazı kelimelere."

İstemeden yanlış söylediği kelimenin komikliğine ben de gülümsedim. Kelimelerin birçoğunu doğru telaffuz edemiyor oluşu onun suçu değildi tabii ki. Bakışlarımı anneme çevirdiğimde, odamın kapısına yaslanıp salon tarafına melul melul baktığını gördüm. Kendi kendine gülümsüyordu.

"Anne?"

"Böyle söyleyemediği zamanlarda çok komik ve tatlı oluyor, değil mi?"

"Pardon?"

"Ay Ege ya!" dedi utanarak. "Nereye getirdin konuyu!"

Annemin bu halini gördüğümde gülmemek için alt dudağımı ısırdım.

"Gideyim de şu yemeği bitireyim."

Annem odadan çıktıktan sonra, telefonumu elime alıp birbirimizden sürekli haberdar olmak için açtığımız sohbet grubuna baktım. Yeni mesaj yazmak yerine, bizimkilerin daha önceki yazışmalarını okumak için ekranı kaydırdım.

Ekin: *Akın, orada mısın?*

Akın: *Bir dakikaya geleceğim, puding.*

Ekin: *Neredesin ki?*

Akın'ın cevap vermek yerine attığı ses kaydını dinledim.

Akın: *Anne! Bir dakikaya çıkacağım! Kapı kilitli!*

Ekin: *Neden kapı kilitli?*

Akın: *Banyodayım.*

Ekin: *Eee? Kapı niye kilitli?*

Telefonumun ekranına bakarak sesli güldüm. Ekranı aşağıya kaydırdığımda, attığım kahkahanın oktavı bir kat daha artmıştı. Çünkü Akın cevap vermek yerine, duşta çektiği, anlamsız bir yüz ifadesi olan fotoğrafı yollamıştı. Kapı niye kilitli olabilirdi yani?

Evrim: *Akın, Allah selanı versin.*

Akın: *Sen sus, kız! Ne diyecektin sen, pudingim?*

Ekin: *Yok bir şey, hallettim. Şimdi yemek yiyeceğim, görüşürüz.*

Evrim: *Kız, dua ediyor musun yemeğe başlamadan önce?*

Ekin: *Niye edeyim ki? Bence annem gayet iyi bir aşçı.*

Evrim: *Neyse...*

Akın: *Evrim, sunum ödevini yaptıysan kopyasını göndersene bana, değiştirerek yapayım hemen. Yoksa ben tırt yani.*

Evrim: *Mail'in var mı? Buradan zor oluyor.*

Akın: *Tövbe de, kız! Benim bir şeye meyilim yok.*

Evrim gruptan ayrıldı.

Okumaya devam edecekken annemin sesi odaya doldu.

"Ege, yemek hazır!"

Kararsız kalarak birkaç saniye bekledim. Bir yanım mesajları okumak istiyor, diğer yanım *git yemeğini ye* diyordu. Açlığıma yenik düşüp mesajları sonra okumaya karar verdim ve eğilerek tekerlekli sandalyeyi kendime doğru çektim. Ellerimden destek alarak yatağın üzerindeki bedenimi sandalyeye doğru ittim. Bu hareketi yapmak artık zor değildi benim için.

Sandalyeye iyice yerleştikten sonra derin bir nefes verip birkaç saniye bekledim. Sandalyeyi salona doğru ilerletip, annemle George'un mutfakta flörtleşmelerine aldırmadan yemek masasına geçtim.

Annem elinde bir kutu hazır yemekle geldiğinde sordum.

"E hani kurusufusulye?"

"Yandı," dedi annem George'a oturmasını işaret ederek. Bunu yaparken ona gülümsemeye devam ediyordu.

George yerine oturup önüne çektiği kutuyu açmaya çalıştı.

"Al, tatlım," dedi annem elindeki kutuyu bana uzatarak.

Kutuyu açtığımda aperatif bir salata ve kocaman bir hamburger ile karşılaştım. "Bence yemek denemelerini bırakıp sürekli bunlardan yiyelim."

"Üzgünüm, küçük bey. Bir gecelikti bu..."

"Kurusufusulye pof! Bad anne!" George'un araya girişiyle annemin söyleyecekleri yarım kaldı. George sözleri bitince kendi kendine gülmeye başladı.

Annemle öylece kalakaldık. Birkaç saniye birbirimize baktıktan sonra biz de gülmeye başladık. Komik konuşmasının yanı sıra, yabancılara özgü yaptığı el hareketleri ve mimikleriyle daha da gülünç oluyordu.

"Her neyse," dedi annem. "Seninle konuşmak istediğimiz önemli bir konu var."

Konunun ne olduğunu sormadan "Hayır," dedim.

"Daha bir şey söylemedim, tatlım. Niye hayır?"

"Yeniden evlenemezsiniz, izin vermiyorum."

"Ay yok, o değil," dedi annem. Sonra birkaç saniye düşündü. Yüzünü bana çevirip, garip bir yüz ifadesiyle sordu. "İzin vermez misin gerçekten?"

"Anne, ne demeye çalışıyorsun?"

"Ay Ege ya! Hep böyle yapıyorsun. Konuyu alakasız yerlere götürüyorsun."

"Anneciğim, canım, her şeyim, ne konuşuyoruz şu anda ben anlamadım."

Annem yemek paketlerinin içinden çıkan plastik çatalla salatasından alıp ağzına attı.

"Seni, George'la birlikte İngiltere'ye göndereceğim."

Annemin söylediğinin şaşkınlığı ile ağzımdaki hamburger parçasını yutmaya çalıştım. Bunu aceleye getirişim öksürmeme sebep oldu.

"Sen ne diyorsun?" dedim nefes nefese.

Annem tepkimden korkarak, açıklama yapmaya çalıştı. Elindeki çatalı bırakıp parmaklarını elimin üzerine koydu.

"Tatlım... Bunu istememdeki amacım, tedavini daha iyi şartlarda tamamlaman. Çok iyi bir hastane bulduk. Sana iyi gelecek. George her zaman yanında olacak."

Sinirleniyordum ama konuşmak için annemin sözünü bitirmesini bekledim.

"Hastaneyi ben de araştırdım. Daha önce tedavi ettikleri hastaların durumlarını okudum. İnan bana, süreç hızlanacak."

"Ne süreci, anne?"

"Yeniden yürüyebilmen için."

George bu sırada bizi dinliyordu. İçimden gelen bağırma, çığlık atma isteğini o an serbest bıraktım.

"Yeter!" diye bağırdım. George'a dönüp, "Sen kendini ne sanıyorsun? Yıllar sonra ortaya çıkıp bana babalık yapmak mı niyetin? Benim kimsenin yardımına ihtiyacım yok!" dedim sertçe.

Yemeği bırakıp sandalyemi masadan uzaklaştırmaya çalıştım.

"Ege, dur," dedi annem üzgün bir ses tonuyla.

"Durmayacağım, anne! Benim yürüyebileceğim bile net değil. Ben bu durumu kabullenmeye çalışırken siz neden kabullenmiyorsunuz?"

Sinirden kızaran yanaklarıma istemsizce birkaç damla gözyaşı düştü. Bunu gören annem hızlıca masadan kalkıp yanıma koştuktan sonra sandalyenin önünde diz çöktü.

"Kızma bana, Ege... Ne olur... Ben yalnızca..."

Annemin dizime koyduğu başını kaldırıp gözünden akan yaşı sildim.

"Ben iyiyim, anne. Sen de iyi ol."

"Ege..."

"Bir yere gitmeyeceğim, anne. Şimdi izin verirsen odama geçmek istiyorum."

"Ege..."

"Anne, lütfen!"

Ağlamamak için dudaklarımı sıkarak konuştum. Konuşmaya devam edersek, buna engel olamayacağımı ve durumun daha kötüye gideceğini annem de biliyordu. Annemin

önümden çekilmesini beklemeden, tekerlekli sandalyeyi odaya doğru ittirdim. Kapıyı kapattığımda tüm bedenimi – en azından kontrol edebildiğim her yerimi– gevşetip, boğazıma oturan yumruyu serbest bıraktım. Saniyeler boyunca içime içime, sessizce ağladım. Yanağımdan akan yaşları silmeye çalışarak gözlerimi ovaladım. Hayır, böyle hissetmemeliydim. Titreyen ellerimi sandalyenin tekerlek mekanizmasına koyup kendimi yatağa doğru ittirdim. Komodine uzanıp çekmecedeki ilaç kutusunu çıkardım ve uzun süredir kullanmaya gerek duymadığım antidepresanlardan bir tane içtim.

Sandalyeyi banyoya doğru yönlendirip içeriye girdim. İlk önce aynadaki görüntüme baktım. Saçlarım uzamış ve darmadağındı. Gözlerim kızarmış, dudaklarım hâlâ titriyordu.

Kendimi tüm bu düşüncelerden uzaklaştırmam gerektiğini düşünerek duşa girme kararı aldım. Sandalyeyi küvete çevirip suyu açtım. Birkaç dakika suyun küvete doluşunu izledikten sonra soyunmaya başladım. Tedavi süreci bedenimi yıpratıyordu. Zayıflıyordum. Bedenim küçük, korkak bir çocuğun bedeni gibi görünüyordu gözüme.

İnsan bazen aynaya baktığında gördüğünden hoşlanmazdı. Tam o noktadaydım işte. Olmamam gereken yerde. O uçurumun kenarında, hastalıklı düşüncelerimin yine zihnime dolmasına izin veriyordum. Çıkardığım ince kazağımı elimle banyonun bir köşesine attım. Tamamen soyunduktan sonra, dakikalarca uğraşarak bedenimi küvetin içerisine bıraktım. O sırada, zihnimde bir şarkı çalmaya başladı. Birkaç kez dinlediğim, önemsiz ama şu an çok dokunan bir şarkı... En kötüsü de, yenildiğimi bilerek, şarkıda

geçen *'yenilmedim ki'* kısmına eşlik etmekti. Nefesimi tutup kendimi suyun altına ittim. Suyun içinde gözlerimi açtığımda, suyun etkisiyle dalgalanan görüntüye baktım. Suyun sıcaklığını ve tazyikini arttırarak suyun omuzlarıma sert bir şekilde düşmesini sağladım. Yukarıdan akan su boynumdan göğsüme doğru inerken kırmızı bir şerit bırakıyordu tenimde. Duşa girmenin beni daha kötüye ittiğine karar verdiğimde, yorgun ellerimi küvetin kenarlarına koyarak kendimi çıkarmaya çalıştım.

Küvetin kenarına çıkıp, bir el mesafesindeki havluyu almak için uzandığım an olan oldu.

Islak bedenim küvetten aşağıya doğru kayarak sert zemine düştü. Acı bedenimin üst kısmına yayılırken boğazımı yırtarcasına bağırdım.

O an, kendimi bıraktığım andı. Tam anlamıyla çaresizliği hissettiğim, bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını düşündüğüm andı.

Hıçkırıklarım sessiz değildi bu kez. İçime içime ağlamadım. Bağıra bağıra... Çaresizce...

Birkaç saniye sonra, annem endişeli bir şekilde kapının arkasındaydı.

"Hayır! İyiyim," diye bağırdım anneme titrek bir sesle.

"Ege, kapıyı açman gerekiyor, tatlım."

"Sana iyiyim dedim!"

Derin bir nefes alıp, az önce uzanmaya çalıştığım havluya ulaştım. Sırtımı yasladığım küvetin önünde ağlayarak bedenimi kuruttum. Dakikalarca uğraştıktan sonra nihayet

giyinmeyi de başardım. Bedenimi sandalyeye yerleştirdiğimde artık tükenmiştim.

Kapıyı açtığımda annem karşımdaydı. Bir şey söylemesine izin vermeden, "Konuşmak istemiyorum, anne. Yalnızca uyumak istiyorum," dedim.

Annemin yardımıyla yatağıma uzandıktan sonra, konuşmak istediğini anlayarak onu yine engelledim. Odada yalnız kaldığımda, kendimi öylece tavana bakarken buldum. George'un gittiğini dakikalar sonra kapanan dış kapının sesi sayesinde anladım. Şu an Berçin'e yazmak istiyordum bir tek. Telefonumu elime aldım ancak bunu yapmaktan vazgeçtim. Benim için üzüleceğini biliyordum. Bu ona zarar verebilirdi. Elimde telefon, bir an duraksadım. Sonra indirdiğim bir müzik dinleme programından, iyi şarkı çalan bir radyo kanalı açıp dinlemeye başladım.

Sonra bir şey oldu.

Birden müzik durdu. Ardından bir sessizlik...

Telefonumda bir problem olduğunu düşünerek kontrol ettim. Hiçbir problem yoktu.

Ve aniden biri *"Merhaba,"* dedi.

"Uzun zamandır susuyordum... Her zamanki gibi, kötü bir gündü. Birçoğunuzun gününün kötü geçtiğini biliyorum..."

Ne olduğunu anlamaya çalışarak radyonun sesini açtım.

"Hiçbir günün tam anlamıyla iyi geçmeyeceği gibi, bugün de tam anlamıyla berbattı. Sesim size nasıl ulaşıyor, beni nereden dinliyorsunuz, en ufak bir fikrim yok. Ama ben, bugün konuşabilmek için bir fırsat yakaladım.

İnsanlara söylemek isteyip söyleyemediklerimi söylemek için bir fırsat... Çok uzun sususlarım oldu. Sustuğum, buna zorlandığım zamanlarda da hiçbir şey değişmedi. Suç söyleyemediğim şarkıların, kuramadığım cümlelerindi. Suç söylenemeyenlerindi. Suç dile getiremediklerimindi. Suç onlarındı!"

Sesin sahibini tanıyor gibi hissettim o an. Bu, dinlediğim radyo kanalının yapacağı bir şey değildi.

"Bir kelebek olsun sesim, girsin bulunduğunuz ortama. Kelebeği sevin. Ben de ilk kez uçuyor olmanın tadını çıkarayım. Bu gece içimde ne varsa döktüm masanın üzerine, ellerimle söyleyemediklerimi arıyorum."

Şaşkın bir şekilde tüm radyo kanallarını hızlıca geçmeye başladım. Ama ses her yerdeydi. Anlamaya çalışarak dinledim. Dinleyeceklerimin beni sürükleyeceğini bilmeden...

"Ama düşüncelerim öyle dağınık ve kırık ki, çoğunu tutamıyorum. Kanatlanıp uçuyorlar Kimliği Kirletilmişler Mabedi'nin camından...

Öyle meyilliyiz ki bir şeyleri dağıtmaya... Dağıttık mı toparlayamıyoruz. Dağınıklığa alıştırıyoruz kendimizi. Sonra o dağınıklık düzen oluyor ve o düzenin içinde karanlık bir düşüncenin ardına saklanıyor bu kez söylenemeyenler. Bu yüzden, ilk yayının konusu söylenemeyenler oldu. Hadi, söyleyemediğiniz bir şeyi söyleyin kendinize. Hadi, tanımadığınız bu çocuğu kırmayın. Dinliyorum..."

Tam o sırada annem odaya girdi.

"Ege, ben yatıyorum. Bir şey ister misin?"

Yatağımda doğrularak "Hayır," diye yanıtladım. Sonra radyodaki o ses geldi aklıma. Söylemekten korktuğum bir şeyi söylememi öğütlüyordu.

"Anne," diye seslendim kapıdan çıkmak üzere olan anneme. "Kendimi kötü hissediyorum. Ayaklarım... Bir daha yürüyememekten çok korkuyorum."

Annem yatağa doğru ilerleyip, hâlâ tam olarak kurumamış olan saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı.

"Merak etme tatlım, iyileşeceksin. Ne olursa olsun, sen benim minik gözlüğüm olacaksın. Şimdi uyumaya çalış."

"Teşekkür ederim, anne. Annem olduğun için."

Annem gülümseyerek odadan çıkarken, o görmese de ben de ardından gülümsedim.

Radyo yayını başladığı gibi garip bir şekilde aniden bittiğinde artık kararım kesindi. Telefonumdan annemin numarasını bulup aradım ve ona konuşmak istediğimi söyledim.

Saniyeler sonra annem odama gelmiş, endişeyle bana bakıyordu. Yatağımın köşesine oturduğunda ona duymak istediğini söyledim.

"Anne, tedavi için gitmek istiyorum."

Annem derin bir nefes verdikten sonra, yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı.

"Ne zaman gitmem gerekiyor, anne?"

"George ile konuşurum. Birkaç gün içerisinde ayarlar, tatlım. İnan bana çok iyi olacak."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, annemin elimin üzerinde duran elini sıktım.

"Yarın okula gitmek istiyorum, anne. Arkadaşlarımla konuşmak istiyorum."

"Tamam, tatlım. Yarın ben seni bırakırım."

Geceyi kimseye bir mesaj dahi atmadan, tavana bakıp uyuklayarak geçirdim. Heyecanlı değildim bunun için. Berçin'i yeni bulmuşken ondan uzaklaşacak olmak acı bile veriyordu.

Ertesi sabah kalktığımızda, annemin hazırlanmama yardım etmesine izin verdim. Annem yol boyunca gideceğim hastanenin ne kadar iyi olduğundan bahsederken, ben dışarıdan hızlıca akan şehri izledim.

Okulun bahçesine girip park alanına ulaştığımızda annem aracı durdurup indi. Arabanın bagajından çıkardığı sandalyemi benim oturduğum koltuğun tarafına getirip açarken ben de kapımı açtım. Sandalyeye oturduktan sonra anneme bakıp, "Sonrasını ben hallederim," dedim.

Her ne kadar gönülsüz olsa da, yalnız gitmek istememe karşı çıkmayıp arabasına bindi. Binerken de "George seni almaya gelecek," demeyi ihmal etmedi.

Hava çok soğuk değildi. Onların dersten çıkışını beklemeye karar verip, okulun arka bahçesindeki ağacıma yöneldim. Arka bahçenin boş olduğunu görünce biraz rahatladım. Diğer insanlardan ziyade şu an yalnızca arkadaşlarımı görmek, onlarla konuşmak istiyordum. Her zaman oturduğum ağacın altındaki bankın yanında sandalyemi durdurup beklemeye başladım.

"Geri zekâlılar!"

Duyduğum sesle başımı yerden kaldırıp sesin geldiği yöne çevirdim. Bir kız okulun girişine doğru dönmüş bağırıyordu.

"Aptallar!"

Anlamayarak izlemeye devam ettim. Kız olduğu yerde sıçrayıp duruyordu.

"Sizin ilk önce düşünceye saygınız olsun!"

Kız kendi etrafında sıçramaya devam ederken, onu izlediğimi gördü. Birdenbire yanıma doğru gelmeye başlayınca istemsizce gerildim.

"N'aber?"

Ne diyeceğimi bilmeden "İyiyim," dedim.

"Harika!"

"Niye bağırıyorsun?"

"Sinirliyim!"

"Bence sakin olmalısın."

"Haklısın!"

"Bir de ses tonunu alçaltırsan problem kalmayacak."

Kız cevap vermeden banka oturdu. Ellerini saçlarının arasına gömüp derin nefesler almaya başladı. Birkaç saniye sonra, darmadağın saçları yüzünü kapatmış bir şekilde kafasını kaldırıp yönünü bana çevirdi. Saç tellerinin arasından gözlerini zar zor görüyordum.

"Bu ne hal be?"

Anlamayarak sordum.

"Anlamadım?"

"Yüzünden katır geçmiş gibi duruyorsun."

"Biraz tabii..."

"Ben kahve alacağım! Sana da alayım mı?"

İsterik bir şekilde gülümsedim.

"Hâlâ bağırıyorsun."

"Olsun!"

Kız, cevap vermeme fırsat tanımadan ayaklanıp koşmaya başladı. Giydiği siyah beyaz Converse'lerin üzerinde koşmuyor adeta uçuyordu. Birkaç adımda bir zıplayıp kollarını açıyordu. Dakikalar sonra elinde iki bardak kahveyle geldiğinde sakindi.

"Al kahveni!"

Tam *hâlâ bağırıyorsun* diyecektim ki, "Bu kez şakaydı. Bilerek bağırdım," dedi.

"Teşekkür ederim."

Verdiği kahveyi alıp bir yudum içtim. Ona sade kahve içtiğimi söylememiş olmama rağmen, getirdiği kahve sadeydi. Göz ucuyla ona baktığımda, onun da sade içtiğini gördüm. Kızı tanımıyordum. Muhtemelen alt sınıflardan birindeydi.

"Bu arada ben..."

"Sen Ege'sin."

Şaşkın bir yüz ifadesiyle ona baktım.

"Evet, o benim. Sen kimsin?"

"Ne yapacaksın kim olduğumu be? Sana bedava kahve getiren kızın tekiyim."

Elimdeki kahveye baktıktan sonra mahcup hissettim.

"Ben... Ben... Affedersin, kahvenin ücretini ödeyebilirim."

"Yok ya, kalsın. Para vermedim zaten. Herkes derste diye Gülsüm karısı da tuvalete gitmiş. Geçip kahvemi kendim yaptım."

Gülsüm Anne'ye *Gülsüm karısı* demesi hoşuma gitmese de bir şey söylemedim.

"Sen neden derste değilsin?"

"Attılar."

Aslında bunu tahmin etmek zor değildi.

"Hangi ders?"

"İngilizce."

"Öğretmene mi bağırıyordun az önce?"

"Evet."

Başımı çevirdiğimde demin onun geldiği yerden gelenleri görünce bir an nefesimi tuttum. Tuğçe, yanında siması yabancı gelmeyen birkaç popüler kız ve Selin ile birlikte bize doğru geliyordu. Tuğçe beni gördüğünde bir an duraksasa da yürümeye devam etti.

"Boku yedim," dedi yanımdaki kız.

O sırada bize doğru yaklaşan Tuğçe'nin sesini duydum.

"Güneş, konuşmamız gerek."

Adının Güneş olduğunu öğrendiğim kıza döndüğümde kahvesini bırakıp ayaklandığını gördüm.

"Ne yapacaksın?" dedim merakla.

"Kaçacağım tabii ki," dedi bana göz kırparak.

Tuğçe yeniden seslendi.

"Güneş!"

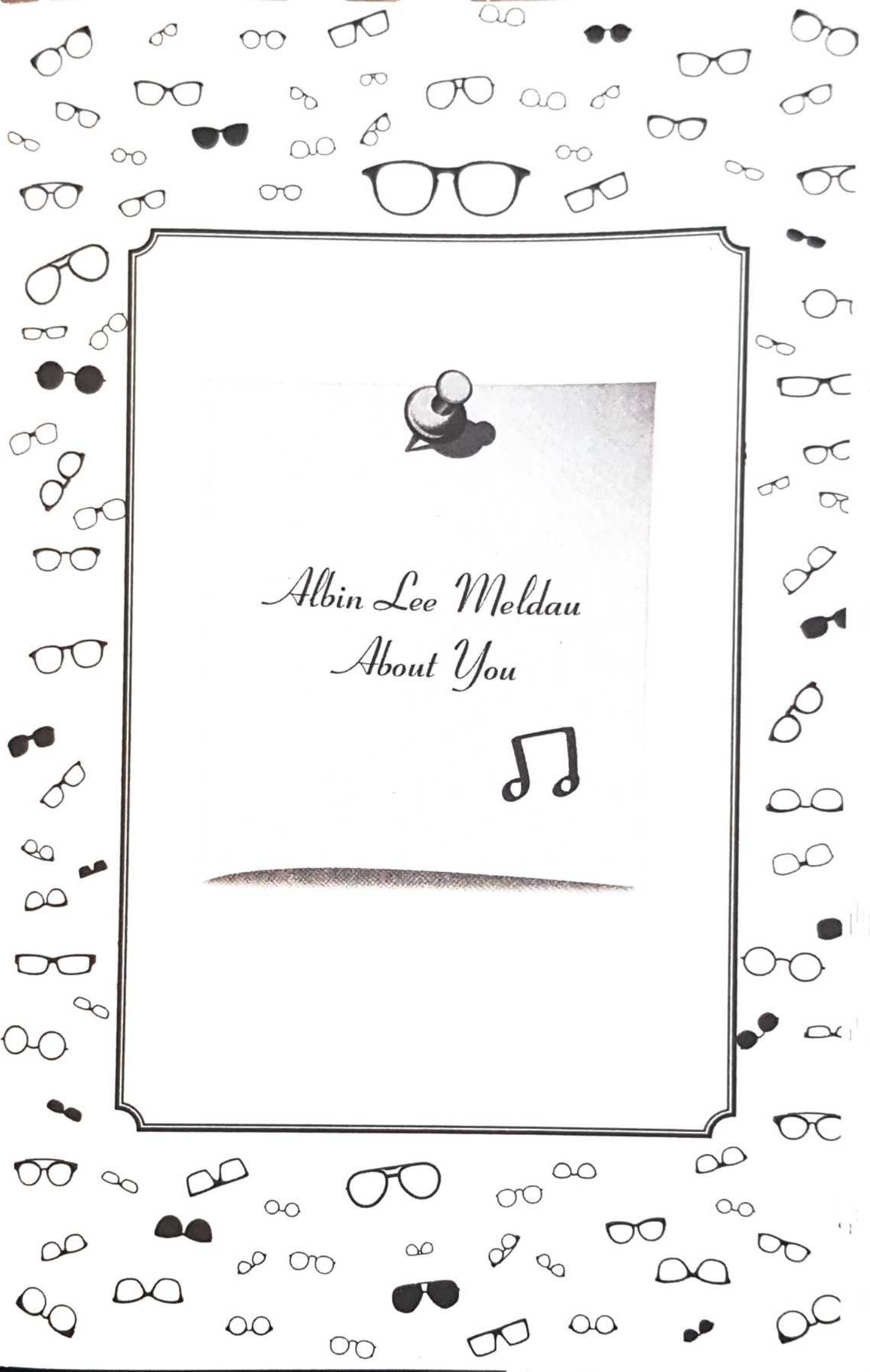
"Sonunda tanışabildiğimize sevindim. Kahve yarım kaldı, bir dahakine tamamlarız artık."

Ben de memnun oldum diyemeden Tuğçelerin aksi yöne doğru koşmaya başladı.

"Güneş, buraya gel!" diye bağırdı Tuğçe.

Kızın verdiği cevapla gülmemek için dudağımı ısırdım.

"Götümü ye, Tuğçe!"

Albin Lee Meldau

About You

4

Tuğçe ve arkadaşları Güneş denen kızın peşinden giderlerken kolumdaki saate baktım. Zilin çalıp herkesin dışarıya çıkmasına biraz daha zaman vardı. Benim olmadığım kısa zaman diliminde okul bahçesinin nasıl değiştiğini geldiğimde fark etmemiştim. Her zaman oturduğum bank haricindeki tüm banklar değiştirilmiş ve boyanmıştı. Benim ağacım dışındaki diğer tüm ağaçların dalları budanmış, güzel bir görünüme sahip olmaları sağlanmıştı.

Bir şeylerin aynı kaldığını görmek o an için güzel geldi. Zira sürekli değişen dünyada eskiyi hatırlatacak bir şeyler daima gerekliydi.

Eski bir hayali, yaşanmış başka bir hayatı hatırlamaya benziyordu şimdiki halim.

Sanki geçmişim adına canavar dedikleri bir zaman yolcusu tarafından değiştirilmiş, benim için hayatı ağlamanın gülmekten daha kolay olduğu bir hale getirmişti.

Benim ait olduğum yer burasıydı. *Kiminle gülüyorsan ona aitsin* demiş Çirkin Kral*. Bu yeterli değildi ama. Sadece güldüğü kişiye ait olamazdı insan. Kimin omzunda ağlıyorsa ona ait olmalıydı mesela. Sarıldığında huzur bulduğu... Bir gülüşüyle tüm dünyasını aydınlatan kişiye ait olmalıydı. Ben, tam şu anda durduğum yerdeki bu banka, yanıma gelecek insanlara ait olmalıydım mesela. Berçin'in gözlerine, gözlerindeki sevgiye ait olmalıydım.

Gitmemeliyim... Gitmeli miyim?

Bulur muyum her şeyi bıraktığım gibi?

"Dur," dedim kendi kendime. "Yapma."

Dirseklerimi tekerlekli sandalyenin kenarlarına dayayıp, başımı ellerimin arasına yerleştirdim.

"Düşünme... Düşünme..."

O sırada telefonum titremese, kendimi içinden çıkamayacağım karanlık bir düşüncenin tam ortasında bulacaktım. Ekranıma gelen bildirimi yana doğru kaydırıp açtım.

Ortak sohbet grubuna Akın mesaj göndermişti.

Akın: ***Kız Berçin, neden gelmedin derse?***

Aklıma düşen soru işaretiyle ekrana baktım. Birkaç saniye sonra Berçin, Akın'ın sorusunu yanıtladı.

Berçin: ***Biraz gecikeceğim. Yoldayım. Zaten ilk dersten edebiyat kaldıracak durumda değilim.***

Akın: ***Ders işleyemiyoruz zaten. Ekin dersi kaynattı.***

Berçin: ***Nasıl oldu o?***

---

* Yılmaz Güney

Akın: *Hoca kitaplık kelimesindeki -lık ekinin ne eki olduğunu sordu.*

Berçin: *Eee?*

Akın: *Ekin de çoğul eki dedi.*

Berçin: *Yani?*

Akın: *Hani kitaplıkta çok kitap olur ya, ondan çoğul eki demiş. Hoca da oturdu, yıllarca öğrendiklerini sorguluyor şimdi. Biz de boş boş takılmaca...*

Berçin: *Haha!*

Akın: *İnsan samimi bir şekilde güler. Bence çok komik!*

Berçin: *Güldüm ya.*

Akın: *Evrim de yok bugün.*

Berçin: *Son sınıf rahatlığı, tatlım. Öğleden sonra gelir.*

O an sohbete dâhil olmak istedim ve okulda olduğumu belirten bir mesaj yazmaya koyuldum.

Ege: *Selam, ben okula geldim. Sizinle konuşmayı istediğim bir şey var ancak çok eksiğiz. Berçin, ne zaman okulda olursun?*

Akın hızlıca yanıtladı.

Akın: *Kanka, şimdi zil çalacak zaten. Bahçede misin?*

Ekranın üst kısmında sürekli *Berçin yazıyor...* yazısı görünüp kayboluyordu. Akın'a cevap vermeden önce Berçin'in mesajının gelmesini bekledim. Ama Berçin'den herhangi bir mesaj gelmedi.

Akın'ın mesajını yanıtlayıp gönderdim.

Ege: *Evet.*

Telefonumu tam cebime koyarken elimin arasında yeniden titredi. Berçin'den mesaj gelmişti. Ama gruba değil, yalnızca bana göndermişti.

Biraz daha geç kalacağım sanırım. İnanılmaz bir trafik var ve annem aracı sanki ağır modda kullanıyor.

Hızlıca cevap yazdım.

Sorun değil. Tüm gün buradayım. :)

Mesajımın sonuna bir gülücük eklemeyi unutmamıştım.

Sen neden okuldasın? Dinlenmen gerekiyor.

Ekrana bakıp gülümsedim.

Hiç... Geldiğinde konuşuruz.

Söyleyemedim. Ona, onu yeni bulmuşken gideceğimi söyleyemedim. Onun yerine *geldiğinde konuşuruz* diyerek, kendime bunu söyleyebilecek cesareti kazanabileceğim kadar zaman yarattım. O esnada çalan zil ile birlikte kendimi hazırladım. Olacak şeyler belliydi.

İnsanlar bana acıyarak bakacak, sınıflarına döndüklerinde hakkımda konuşacaklardı. Öğrenciler yavaş yavaş okul binasından çıkarlarken, ilk önce Ekin geldi arka bahçeye. Yanıma koşup ellerini boynuma doladıktan sonra kocaman sarıldı.

"Ege ya!" dedi. "Çok özledim!"

Gözlerimi kapatan mavi saçlarının arasından, "Daha dün birlikteydik," diyerek hatırlatma yaptım.

Ekin boynumdaki kollarını gevşetip geri çekildi. Ellerini saçlarımın arasına daldırıp bir güzel karıştırdı. "Şimdi müthiş gözüküyorsun," dedikten sonra birkaç adım geriledi.

Elini çenesine dayayıp karşımda öylece düşünmeye başladı.

"Ama eksik olan bir şey var."

Okul gömleğinin üzerine giydiği siyah hırkasının cebinden bir kürdan çıkarınca şaşkınlığımı gizleyemedim.

"Aç bakayım ağzını."

Dediğini yaptığımda kürdanı dudaklarımın arasına yerleştirdi.

"Hah! Şimdi oldu!"

Elimde olmadan gülümsedim. Bu gülümseme, Ekin'in saf ve bembeyaz duygularına karşı dudaklarımda oluşan kıvrılmadan ibaret değildi. Aynı saflıkta ve aynı renkte, minnet belirten bir teşekkür gülümsemesiydi. Ekin'in hep sakladığı, belki de göstermediği bir tarafı olduğuna inandım bunca zaman. Belki de bu davranışları, kendini bir şekilde yalanlardan, oyunlardan ve sahte insanlardan koruma şekliydi.

"Teşekkür ederim," dedim minnetle. "Ama anlamadığım bir konu var. Bu kürdanların sende ne işi var?"

"Arada Akın sınıfta uyukluyor, ona batırıyorum."

Gülümseyerek başımı salladıktan sonra, elimdeki kahveyi bitirip boş bardağı yanımdaki bankın üzerine koydum.

"Kanka!"

Akın'ın sesini bahçenin diğer ucundan duyduğumda gülümsemem genişledi.

"Derslere girecek misin? Buradasın değil mi tüm gün? Ben de kahve getirmiştim. Kahveyi nasıl aldın?"

Akın'ın soru yağmurundan kurtulmak ve onun nefes alabilmesi için ellerimle durmasını işaret ettim.

"Yani, kalmaya çalışacağım. Henüz Berçin de gelmedi zaten. Kahveyi de Güneş diye bir kız ısmarladı."

"Güneş kim, ulan?" dedi Akın göz kırparak. "Çapkınlık mı yapıyorsun, seni hınzır?"

"Yok yahu, saçmalama! Bir anda ortaya çıktı."

"Valla ben bilmem. Berçin duymasın. Sonra sana güneş arkadan vurmuş gölgen önden batıyor durumu olur."

"Bence uzatma," diye yanıtladım Akın'ı. "Durumlar nasıl okulda?"

"Ay harika!" Ekin araya girdi. "Öğretmenler neredeyse ders işlemiyorlar. Tabii bazıları."

"Aynı terane, kanka. Arada Yağız boku yüzünden akıyon yapıyoruz orada burada."

"Herkes aynı yani?"

Akın başını evet anlamında salladı. Demek uzak kalındığında, önemli bir etken olmadığı sürece her şey olduğu gibi kalabiliyordu. Gidişim önemli bir etken sayılabilir miydi?

Zil çalıp derse girme vakti geldiğinde, Akın bana yardımcı olarak sınıfa kadar sandalyemi ittirdi. Sınıfa adım attığım ilk anda söylenecek her şeye, üzerime kenetlenecek olan bakışlara hazırlamıştım kendimi. Yağız ve ekibi dışında kimse beklediğim gibi davranmadı. Kapıdan içeriye girerken, Yağız'ın rahatsız edici sesi yüzünden tüylerim diken diken oldu.

"Vay vay vay! Kimleri görüyorum?"

Yağız'a cevap vermek için sandalyede kendimi dikleştirdim ancak Akın benden önce davrandı.

"Bana bak, eziyet-i pezevenklik yapma yoksa biliyorsun..."

Ekin ön sıralardan bir tanesinin oturma kısmını çekerek sandalyemin girebileceği kadar bir boşluk bıraktığında Akın'ın yardımıyla oraya geçtim.

"Oradan bakıldığında pezevenk gibi mi gözüküyorum?" dedi Yağız, Akın'a.

Neler olacağını görmek için başımı onlardan yana çevirdim. Sınıf yavaş yavaş kalabalıklaşmaya başlıyordu.

"Daha farklı gözüktüğün zamanları hatırlıyorum, bebeğim," dedi Akın.

Yağız gülümsedi. "Biliyor musun, Akın?" dedi ona yaklaşarak.

Aynı şekilde Akın da ona yaklaştı. Olası bir kavganın habercisi bir şekilde her ikisi de göğsünü kabartmıştı.

Yağız devam etti.

"Seninle güzel bir kimyamız oldu."

Akın da gülüyordu şimdi. Bir adım önündeki Yağız'a bakıp "Dostum," dedi. "Erkeklerle çok garip konuşuyorsun."

O sırada sınıfa girenlerden bir kahkaha yükseldi.

Yağız, Akın'ı göğsünden ittirip bağırdı.

"Lan geri zekâlı! Bebeğim diye hitap eden kim?"

"Çişim geldi."

Herkes bir anda Akın'a döndü.

"Ne bakıyorsunuz be! Çişim geldi." Akın koşarak sınıftan çıkarken Yağız'a yeniden bağırdı. "Gelince devam ederiz, bebeğim!"

Yağız durumu toparlamak için "Mal ya!" diyerek yerine oturdu.

Saniyeler sonra öğretmen sınıfa girdiğinde herkes bir sessizliğe büründü. Öğretmen tahtanın önüne geçip konuşmaya başladı.

"Sizin için zor bir yıl olduğunu biliyorum. Bu yüzden yalnızca geçtiğimiz yıllarda dersimizle alakalı çıkan sınav sorularını çözeceğiz. Amacımız..."

Akın'ın sert bir şekilde içeriye dalmasıyla öğretmenin konuşması bölündü. Adamı karşısında gören Akın ise olduğu yerde öylece kalakalmıştı.

"Oğlum, neredesin sen?"

Yavaş yavaş sıraların arasına doğru ilerleyen Akın, öğretmene yanıt verdi.

"Şey... Tuvaletteydim, hocam."

"Zili duymadın mı, evladım?"

"Duydum, hocam."

"E niye gelmedin o zaman?"

Akın nihayet yerine oturdu.

"Hocam, yarım bırakamazdım."

Adam sinirli bir şekilde başını iki yana sallayıp burnundan derin bir nefes verdi.

"Devam edelim. Amacımız, sınava mümkün olduğunca hazır bir şekilde girmeniz."

Bu sırada Tuğçe atıldı.

"Hocam, din dersi soruları çözmeyecek olanlar ne yapacak?"

Onu desteklemek için Yağız ekledi.

"Evet, yalnızca sekiz soru çıkacağı için, ben de vaktimi bununla harcamak istemiyorum."

"Öyle mi? Yani çıkacak sekiz soruyu yapabileceğini düşünüyorsun?"

"Evet, hocam," diyerek yanıtladı Yağız.

"Tamam o zaman. Üç Kulhuvallah bir Elham duası oku bakalım."

Yağız, öğretmenin yüzüne bakarken düşünmeye başladı. Sınıfta kıkırtılar duyuluyordu. Yüzündeki ifadeyi gördüğümde ben de gülümsedim.

"Dördünü de bilmiyorum, hocam."

"Allah belanı versin, evladım. Al şu testleri."

Yağız ona uzatılan test kâğıtlarını alıp yerine oturdu.

"Teşekkür ederim, hocam."

"Ekin, sen oku bakalım."

Ekin elindeki oyuncak gibi olan kalem kutusunu bıraktı.

"Neyi, hocam?"

Öğretmenin sinirlendiğini gördüğümde, güldüğümü anlamaması için elimle ağzımı kapatmaya çalıştım.

"Şirinler'in tarihini, kızım."

"Ay şirinler!"

"Kızım, dua oku dua!"

Ekin olduğu yerde sıçradıktan sonra ellerini birleştirip okumaya hazırlandı.

Ellerini birleştirmesi öğretmenin dikkatinden kaçmamıştı. "Evladım," dedi nefes alarak. "Ellerin niye birleşik?"

"Dualar aradan düşmesin diye, hocam."

"Sus! Tamam! Ne haliniz varsa görün! Herkes istediği dersin testlerini çözsün, umurumda bile değilsiniz. Yazılıda da başkası çözer soruları!"

Öğretmen masaya otururken Akın uslanmadan sordu.

"Hocam, sınavda grup falan yapmayacaksınız, değil mi?"

"Yapacağım. Herkes A grubu, Ekin ve sen B grubu olacaksınız."

"Gördün mü, kız?" dedi Akın, Ekin'e omuz atarak. "Biz özeliz."

Ders, birbirine sataşmalar ve hocanın *"Evladım, susun artık!"* demeleriyle bir şekilde bitmişti. Zil çalıp sınıf dağıldığında, telefonumu cebimden çıkarıp Berçin'e yazdım.

Neredesin?

Cevap kısa sürede geldi.

Çok az kaldı, gelmek üzereyim.

Akın, Ekin'le birlikte kantinden bir şeyler almaya gittiğinde, sandalyemi sıraların arasından çıkarıp pencereye doğru ittirdim. Yan bir şekilde yanaştırdıktan sonra, kollarımı

pencerenin kenarına koyup başımı cama yasladım. Dışarıdaki öğrencileri izlerken, gerçeklikten ve olacaklardan nasıl da uzaklaştığımı fark ettim. Yıllarca kâbusum olan okul, şimdi kaçıştı benim için. Bir nevi uzaklaşma, saklanma yeriydi. Berçin geldiğinde, gideceğimi söylemem gerekiyordu.

Ama ondan önce, gideceğim gerçeğini kendim kabul etmeliydim.

Derin bir nefes alıp, bahçede dolaşan öğrencileri izlemeye devam ettim. Yıllar sonra geriye dönüp baktıklarında kaçının birbirini hatırlayacağını, kaçının hâlâ birlikte olacağını düşündüm. Lise yılları insanın unutamayacağı yıllar olur derlerdi hep. İyisiyle kötüsüyle her ne olursa olsun, bir şekilde hatırlarmış insan o yılları. Ve her hatırlayışında da gülümseyerek anlatırmış etrafındaki insanlara. Bireyin olgunlaşma sürecine geçiş yılları olduğu için en aptal kararların alındığı, en saçma şeylerin yapıldığı yıllar olurmuş genelde. Üzücü de geçse, biraz kötülük öldürmez insanı, olgunlaştırırmış. O yıllar, farkında olmadan insanın geleceğini şekillendirecek kararlar almasına sebep olurmuş. Annem gibi... Özel bir firmada çalışmak değilmiş niyeti. Gezgin olup dünyayı dolaşmak istemiş. Ama sonra, dünyayı gezebilmek için paraya ihtiyacı olduğunu fark etmiş. Para kazanabilmek için de iyi bir işe ihtiyacı olduğundan, ona göre bir bölüm okumuş üniversitede.

Eh, hem şimdi önemsenen biri oldu, hem de çalıştığı şirket sayesinde gitmediği yer kalmadı. Hem gezgin oldu, hem başarılı bir kadın. Oğlunu yurt dışında tedavi ettirebilecek güçte bir kadın...

Gülümsedim.

Acaba yıllar sonra beni hatırlayacak birileri olacak mıydı? Acaba yıllar sonra biri hikâyemi bir başkasına anlatıp, başıma neler geldiğinden bahsedecek miydi?

Ben düşüncelerimin arasında kendi kendime cevaplar ararken, bahçedeki hareketliliği fark ettim. O kızı, Güneş'i gördüm yeniden. Hâlâ aynı telaşla koşturuyordu. Aniden bir bankın önünde durup derin nefes aldığında iyice dikkat kesildim. Bir yandan da arkasına bakıp gelen birileri var mı diye kontrol ediyordu. O sırada anlam veremediğim bir şey yaptı.

Bankın üzerine bastıktan sonra hemen arkasındaki ağaca tırmanıp dalların arasında gözden kayboldu.

Ondan birkaç dakika sonra bir grup erkek öğrenci ellerinde patlamış bir basketbol topuyla ağacın altından koşarak geçtiler. Sinirli gözüküyorlardı.

Onun ne yaptığını anladığımda gülümsedim. Gözlerimi ağaç dallarının arasında gezdirirken dalların en yukarısında onu gördüm. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle *Ne yaptığımı gördün mü?* der gibi el sallıyordu bana.

Ben de ona el salladım. "Selam," dedim sanki beni duyabilirmiş gibi.

Bir anda gözlerim okul bahçesinin girişine kaydı. Berçin hızlı bir şekilde bahçeye girerken, yalnız olmadığını fark ettim.

Burak birkaç adım gerisinden geliyordu. Gördüğümün gerçek olduğuna inanamayarak gözlerimi kırptım. Doğrulup, görüş açımdan çıkana kadar onları izledim.

Merak yerini kızgınlığa bırakırken, Berçin'in sınıfa gelmesini beklemeye koyuldum. Saatime baktım. Zilin çalmasına biraz daha zaman vardı. Bir dakika... İki dakika... Üç dakika... Dört dakika...

Gelmedi.

Zaman geçiyordu.

Sonunda zil çaldı. Akın ve Ekin sınıfa girdiklerinde, yanlarında üçüncü bir kişi aradım. Yoktu. Avuçlarımın terlediğini hissedip, ellerimi tekerlekli sandalyenin soğuk demirlerine dayadım.

"Akın, Berçin'i gördün mü?"

"Yok, kanka. Berçin mi geldi?"

"Yanılmış olmalıyım," dedim. "Bir an için bahçede onu gördüğümü sandım."

Halbuki yanılmıyordum. Oydu. Telefonuma bir mesaj gelip gelmediğini kontrol ettim.

Herhangi bir mesaj yoktu. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak, *Bir açıklaması vardır mutlaka!* diye düşündüm. Ama saniyeler sonra bu düşünceye yenik düşüp, sınıftan çıkarak koridora attım kendimi. Tam o esnada Berçin karşımdaydı. Yalnızdı.

"Selam," dedi telaşla. "Zil çaldı. Gelmiyor musun?"

Yüzüne öylece baktım. Belki bir şeyler söyler diye biraz bekledim. Ama o bir şey söylemedi.

"Ege, bir sorun mu var?"

Başımı sallayıp "Hayır," dedim.

"Haydi, sınıfa geçelim o halde."

Biraz daha bekledim. Ne söylemem gerekiyordu? Hesap soran biri olamazdım. Ama o an sınıfa giremezdim.

"Yok," dedim ona bakarak. "Ben iyi hissetmiyorum. Biraz hava alacağım."

Sandalyemi ileriye doğru ittirip onu geçtim.

"Tamam o halde, ben de geleyim."

"Hayır!" diyerek onu durdurdum. Ses tonum net ve kendinden emin bir şekilde çıkmıştı. Ama o arkamda olduğu için yüzünde oluşan ifadeyi göremedim.

"Ege, ne oldu?" demesine aldırmadan, sınıfın bulunduğu kattaki engelli asansörüne binerek alt katın düğmesine bastım. Kapı kapanırken göz göze geldik. Trip atmak, kızmak değildi benimkisi. Ben böyle bir durumda ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilmiyordum yalnızca. Daha yeni yeni öğreniyordum erkek arkadaş olmayı. Sevmeyi daha yeni öğreniyordum. Kıskanmayı, ait hissetmeyi...

Asansörün kapıları açılırken adeta yanıyordum.

Kıskançlık duygusu engellenemez bir durumdur. Psikologlar bu duygunun her ne kadar doğuştan gelmediğini söyleseler de bana göre öyle değildi. Kıskançlık, insan için gerekli bir duygudur. Birinin başarısını kıskanmak, insanın hırslanmasını sağlar. Kıskançlık bir nevi onun hayatını bir seviye daha atlattırır. Birinin bir eşyasını kıskanmak, insanı ona sahip olmayı istemeye iter. İşin içine aşk karıştığında, bu durum içinden çıkılamaz bir hal alır. Önüne geçilemez. Yakar, kavurur...

Yeni tanıştığım bu kavramı hissetmek, düşündüğüm gibi yakıyordu beni. Tam olarak vücudumda gezinen bir

alev dalgası vardı. Ve o alevin durduğu nokta zihnimin en karanlık noktasıydı.

Derin nefesler alarak kendimi bahçeye attım. Engelliler için hazırlanan rampadan temkinli bir şekilde inip, okul bahçesinin arka tarafına doğru gittim. Sandalyemi her zaman uğrak noktam olan bankın yanına park ettiğimde artık o his yoktu. Bu düşüncenin beni mahvetmesine izin vermeden, olan biteni onun ağzından dinleyecektim.

Gülümsedim.

Gülümsedim, çünkü kıskançlık duygusu onu ne kadar çok sevdiğimi hatırlatmıştı.

Öylece beklemeye başladım. Artık zamanı geliyordu gideceğimi söylemenin. Onların çıkmalarını beklerken, telefonumdaki Blogger uygulamasını açıp, takip ettiğim bloggerların yeni bir şeyler paylaşıp paylaşmadığına baktım. Okumak vaktin geçmesini sağlayacak ve beni düşünmekten uzaklaştıracaktı.

Telefona öyle dalmıştım ki, yanıma birinin oturduğunu fark etmedim bile.

"İster misin?" dedi Burak.

Elindeki sigara paketinden dışarıya çıkardığı bir sigarayı bana uzatıyordu. Şaşkınlıkla önce ona, sonra uzattığı sigaraya baktım. Evde unuttuğum paketim o an geldi aklıma. Sigarayı alıp bakışlarımı ona çevirdim.

"Hayırdır?"

Burnundan bir nefes verip gülümsedi.

"Çakmak vardır umarım."

"Var," dedi net bir şekilde.

"Ver o zaman."

"Burada içemeyiz."

"Nedenmiş o?"

"Sen yokken yeni bedenci geldi. Yedirir maazallah sigarayı."

Burak banktan kalkıp ağaçların sık olduğu kısma ilerledi.

"Gel."

Tekerlekli sandalyemi döndürdüm. Ama onun olduğu kısma geçebilmem için önümde küçük –aslında oldukça büyük– bir engel vardı. Kaldırım!

Arkasından gitmediğimi fark ettiğinde bana döndü.

"Yardıma ihtiyacın var mı, Gözlük?"

Kaldırımı işaret ettim.

"Bir el atsan fena olmaz."

Hiçbir şey söylemeden sandalyenin arkasına geçti. Biraz yüklendiğinde sandalyenin ön tekerlekleri kaldırımın seviyesine yükseldi. İttirdiğinde ise kaldırımdaydım.

Tekerlekli sandalyeyi onun gittiği yerden ittirerek peşinden gittim. İri gövdeli iki ağacın arkasında durdu. Sırtını ağaca yaslayıp sigarasını yaktı. Ardından çakmağı bana uzattı.

"Demek sigaraya başladın?"

Dumanı ciğerlerime çektiğimde gerildiğimi hissettim. Başıma bu olay geldiğinden beri sigarayı minimum seviyede

tüketiyordum. Haliyle bu da vücudumda sanki ilk kez içiyormuşum gibi bir his yaratıyordu.

"Geçici bir şey," dedi Burak. Sonra sırtını yasladığı ağaçta bedenini kaydırarak yere oturdu. "Nasıl baş ediyorsun?" dedi bana bakmadan.

"Neyle?"

Gözleri tekerlekli sandalyedeki ayaklarıma kaydı.

"Tüm bunlarla. Diğer her şeyle..."

Farklı olan bir şeyler vardı. Değişen bir şeyler. Burak'ın bu şekilde konuşmasına sebep olacak bir şeyler.

"Bazen umursamıyorum. Bazen de çok umursuyorum."

"Galiba depresyona giriyorum. Baksana, seninle konuşuyorum."

Söyleyecek bir şeyler düşündüm. Depresyonda olduğunu söyleyen birine, öyle olduğunu söylemek doğru olabilir miydi? Ya da ona kendini iyi hissettirecek bir şeyler mi söylemeliydim? Ben bir şey söylemeden o konuşmaya başladı.

"Kötü şeyler oluyor. Kötü şeyler oluyor ve karanlığın ötesini görmüyor artık gözlerim. Bir şey söylüyorum, kendi sözlerimi duymuyorum. Sevdiklerim sevmediklerim, beni sevenler de sevmeyenim oldu sanki."

"Okuldakilerden mi bahsediyorsun?"

"Yok ulan, ne okulu?" dedi sigarasından derin bir nefes alarak. "Okul umurumda bile değil."

"Oluyor öyle arada. Ben iyi bilirim bak bu durumu. Odamda yatak, oturduğum yerde tekerlekli bir sandalye,

mutfakta masa, salonda üçlü bir koltuk, yerde halı... Duran şeylerin arasına karışıp seyrediyorum hayatı. Bir kez var olmuşuz ya, var olmamayı dilemek için artık geç olduğunu fark edemiyoruz bile. Öyle anlarda yaşamak çok boktan gelir. Ve hiçbir sigara, hiçbir söz bunu değiştiremez. Kısacık mutlu olduğun zamanlarda bile, mutsuz olduğun, olacağın zamanlar gelir aklına. Ben artık çıkamam ama sen çıkarsın mesela sokağa. Karanlık bir zamandaki sisli bir gecede, bir dükkânın caddeye yansıyan kırmızı-yeşil neon lambalarına takılır gözlerin, dalar gidersin. Boğazındaki yumruk büyüyüp gözlerinden yaş gelmesine sebep oluyorsa, evet depresyonda olabilirsin."

Burak derin bir nefes verdi. İşte o anda zayıftı.

"Seni Berçin'in peşinde gördüm bu sabah."

Gülümsedi.

"Kıskandın mı, küçük prens?"

Bal gibi de kıskandım. Kendimi için için yedim ve kötü bir şey söyleyip Berçin'i kırmak istemediğimden buraya geldim, demedim.

"Hayır."

Burak bitmek üzere olan sigarasını yere atıp ayağıyla üzerine basarak söndürdü.

"Neyse... Seninle sohbet etmek iyiydi. Bir daha olmasın."

Güldüm.

"Olmasın."

Burak başka bir şey söylemeden yanımdan ayrıldı. Zil çaldığında sigaramı bitirmiş banka doğru ilerliyordum.

Aradığım sorunun cevabını Burak'tan alamayışım her ne kadar kafamı yorsa da, düşünmemeye çalıştım. Çünkü Berçin gelecek ve öğrenecektim. Öyle de oldu.

Berçin geldiğinde yanında kimse yoktu. Akın muhtemelen Ekin'le birlikte, kantinde günün üçüncü kahvaltısını ediyordu.

Berçin'e baktığımda yüzünün asık olduğunu fark ettim.

Söze özür dileyerek başladım.

"Özür dilemene gerek yok. Ben bir şey mi yaptım?" dedi kıvırcık saçlarının arasındaki ağlamaya hazır gözleriyle bakarak.

Dayanamadım.

"Sabah seni okula girerken Burak'la gördüm."

Berçin yüzüne düşen saçını kulağının ardına sıkıştırdı.

"Bana, seni okula annenin bıraktığını söyledin."

"Evet."

"Ama Burak'la birlikte geldin."

"Evet."

Ne söyleyeceğimi bilemedim.

"Burak'ı da beni de annem bıraktı okula."

"Neden?"

Ellerimi tuttu.

"Bana güveniyor musun, Ege?"

"Güveniyorum. Sana, kendime güvendiğimden daha çok güveniyorum."

"O halde seni kıracak, bize zarar verecek bir şey yapmayacağımı da biliyorsun. Lütfen, annemin neden Burak'ı da okula getirdiğini sorma. Yalnızca bana güven."

Ona bakmak için yüzümü kaldırdığımda göz göze geldik.

"Bir dakika..." dedi. "Kıskanmışsın sen."

Yüzümün kızardığını hissediyordum. Ben kızardıkça o gülümsüyor, gülümsedikçe güzelleşiyordu. Bense dudağının kenarında oluşan çizgide kaybolup gidiyordum. Ne olursa olsun, onun doğrularını bilmeli ve ortak doğrular ile yaşayabilmeyi öğrenmeliydim. Çünkü biz, bizdik artık. Ötesi yoktu.

Bana doğru eğilip yanağıma bir öpücük bıraktı. Yüzünü benden uzaklaştırdığında eli hâlâ elimdeydi.

"Seni seviyorum," dedim gözlerine bakarak. "Seni ne kadar sevebiliyorsam, elimden ne kadarı geliyorsa o kadar seviyorum."

Avucundaki elimi sıktı.

"Ben de seni seviyorum. Ama şu an gitmemiz gerek. Çünkü ders beden eğitimi ve bunu görmelisin."

Ben cevap vermeden sandalyenin arkasına geçip okulun spor salonuna doğru ittirmeye başladı. Görmemi istediği şey, muhtemelen Burak'ın bahsettiği beden eğitimi hocasıydı. Daha spor salonunun kapısında hocanın sesini duydum.

"Mete, evladım... Salak evladım... Zeyna mısın oğlum sen, oradan oraya sıçrıyorsun? Akın! Akın, ne yapıyorsun, oğlum? Bıraksana kızı!"

Spor salonuna girdiğimizde, Berçin tribünlerin olduğu kısma götürdü beni. Bu sırada hoca bağırıyordu.

"Geç evladım sıraya! Ulan sıraya geçsene! Köpeğe otur desem o bile dinler beni!"

Hoca Yağız'ın yakın arkadaşı Mete'nin ensesine bir şaplak atınca, kahkaham duyulmasın diye ağzımı kapadım. Öğrenciler yavaş yavaş tek sıra halinde yan yana diziliyorlardı. Berçin de sıraya geçmek üzere diğerlerinin yanına gitmişti.

Hoca ağır adımlarla ön sıradaki öğrencilerin önünde yürümeye başladı.

"Sınavınız varmış. Umurumda değil!" dedi önce. "Sevgilinizden ayrılmışsınız," dedi sonra ve Mete'nin kulağına eğildi. "Bana ne!"

Mete, hocanın bağırmasıyla olduğu yerde sıçradı.

"Ergenlik depresyonunun zirvesinde kendi küçük dünyanızda kapana kısılmışsınız. Beni ilgilendirmiyor!"

Sıradaki öğrenciler gülmemek için kendilerini zor tutuyorlardı.

"Anlam veremediğiniz cinsel uyarılarınız var." Hoca bu kez Akın'ın önünde durup yüzünü onunkiyle aynı hizaya getirdi. "Bana ne!"

"*Yeni öğretmen geldi, hadi goy goy yapalım da dersi kaynatalım, abuk sabuk şakalar yapıp kendimizi eğlendirelim* yok! O goy goyu alır..."

Gülmemek için ağzımı kapattığımda içime attığım kahkaha göğsümün titremesine sebep oldu.

"İpe tırmanacaksınız bugün." Tavandan sarkan ipi işaret etti. "Yuvarlak yapın bakayım etrafında."

Sonra birden gözü Berçin'e takıldı.

"Kız kıvırcık, o ne?"

Berçin cevap verdi.

"Ne, hocam?"

"Üzerindeki üniforma, evladım."

"Şey... Ben geç geldim de..."

"Bana ne! Bana mı geç geldin? Geç köşede otur."

Öğrenciler ipin altındaki minderin etrafına toplandığında, hoca ortaya geçti. Elindeki listeye baktı.

"Not vereceğim."

"Hocam," dedi Yağız. "Başka bir şey yapsak olmaz mı?"

"Başka tırmanacağın alternatiflerin mi var, paşam?"

Herkes gülüştü.

Hoca "Hoşunuza mı gitti, ne gülüyorsunuz?" diye bağırınca herkes sustu.

"Hâşâ, hocam! Ben ipten memnunum. Yağız'a tırmanacağı alternatifler sunmama izin verir misiniz?" diyerek atladı Akın.

"Aferin, kertenkele zekâlı! Espri mi yaptın şimdi? Havalı mı oldun? Geç bakalım ortaya, ilk sen tırmanacaksın."

Akın memnuniyetsiz bir yüz ifadesiyle ipin altına geçti. Birkaç metre yukarıya tırmanıp aşağıya atladı.

"Ben sana yeter dedim mi?"

"Hayır, hocam."

"Geç yerine! Elli."

Akın sıraya dönerken, Yağız az önceki durumun intikamını alma niyetiyle, "İyi geçirdi ha!" dedi.

Ama adam o kadar hazır cevaptı ki, anında yapıştırdı lafı.

"Tatmin oldun mu?"

"Oldum, hocam," diyerek yanıtladı Yağız.

"Aferin. Bir sigara iyi gider şimdi."

Derinden gelen kahkahama bu kez engel olamadım. Ama sesim diğer kahkahaların arasına karıştığı için problem olmadı.

Ders, ipin üzerinde kalıp inemeyen Ekin'i atlamaya ikna etmekle geçip, Arda Hoca'nın delirmenin sınırına gelmesiyle sona erdi.

Artık kendimi hazır hissediyordum.

Spor salonundan ayrılıp kantine gitmek için bahçeye çıktığımızda Akın hâlâ kolunda ip izleri olan Ekin'i teselli etmeye çalışıyordu. Avuç içlerinden öpüyor, onu gülümsetmek için uğraşıyordu.

"Pudingim, gel gidip üzerimizi değiştirelim," dediğinde Ekin dondu kaldı.

"Nasıl yani?"

"Yok kızım, sen kendi soyunma odanda soyunacaksın, ben kendiminkinde."

"He anladım."

Akın elini kız arkadaşının omzuna attı.

"Ama sonuç olarak, aynı binanın içinde aynı anda soyunuyor olacağız."

Berçin "Pisleşme, Akın!" diyerek araya girdi.

"Berçin, benimle gelir misin?" dedi Ekin.

Okul koridorunda yeniden bir başıma kaldım. Sandalyeyi kantine doğru yönlendirip, boş olan tek masaya yerleştim. Gülsüm Anne kantinde olmadığı için tam anlamıyla bir kargaşa hâkimdi içeriye. Kantinin satış yapılan kısmı kapatılmıştı.

Onca kalabalığın arasında, artık yabancısı olmadığım bir ses duydum. Güneş'in sesini.

"Kim osurdu be? Ay çekilin!"

Sesin geldiği yöne döndüğümde, tost ve içeceğiyle birlikte kalabalığın arasından çıkmaya çalıştığını gördüm.

"Selam, Ege! N'aber?"

Metrelerce ötemdeydi.

"Hâlâ bağırıyorsun," diye seslenmeye çalıştım ama sesim gürültünün içinde kaybolup gitti.

Sonrasında olanlar, bir kameramanın kadrajından ağır çekim olarak gözüktü gözüme. Biri Güneş'e çelme attı. Güneş'in elindekiler havaya doğru uçuşa geçti ve kola bardağı tam üzerime düştü.

O sırada bir erkek öğrencinin sesi duyuldu.

"Demek topu patlatırsın!"

Üzerime dökülen kola yetmezmiş gibi, bana doğru koşmaya çalışan Güneş de tam olarak önüme düşmüş, ellerini dizlerime koymuş bir şekilde kalakalmıştı.

Bacaklarımın arasındaki başını çıkarıp, saçını kulağının arkasına atarak kocaman gülümsedi.

"Yeniden selam."

Kantindeki herkes bir an için durdu ve bize baktı. O sessizliğin arasında Berçin'in sesini duydum.

"Ege?"

Sesin geldiği yöne doğru döndüğümde Berçin'le göz göze geldim. Durumu açıklamak için ağzımı açtığım an sağ kulağımın tam arkasına bir ağrı çöktü. Kulaklarım çınladı ve duydum.

Onun sesini.

Hüsnü'yü.

Öteki beni.

Oğlum var ya, Titanik diye aldığın dvd'den erotik film çıkması gibi bir şey yaşıyorsun. Sakin ol.

Hurts
Beatiful Ones

5

Dudaklarımı ısırıp, "Şimdi boku yedim!" dedim kendi kendime. Güneş dizlerimin arasındaydı. Birkaç metre ileride de Berçin, halk otobüsünde sessiz bir gaz kaçırmasının mağduru gibi bana bakıyordu.

Durumu önce şaşkınlıkla karşılasa da, hemen sonra sinirli bir pandaya dönüştü. Bir panda ne kadar sinirli olabiliyorsa o kadar sinirliydi işte. Kimsenin bilmediği bir gerçek vardı. Pandalar, insan öldürebilecek en sevimli hayvanlar listesinde neredeyse zirvedeydi.

Berçin hızla tekerlekli sandalyemin arkasına yanaştı. Sırtım ona dönük olduğu için yüzünü göremiyordum ama sesindeki tondan ciddiyetini anlamıştım.

"Hayırdır?"

Güneş toparlanarak ayaklarımın arasından çıktı. Önümde dikilip bakışlarını hemen arkamdaki Berçin'e çevirdi.

"Kalabalığın arasından çıkmaya çalışırken biri ittirdi ve düştüm," diyerek açıklamaya çalıştı Güneş.

Berçin'e doğru dönmeye çalıştım. "E-evet, tam da..."

Berçin sözümü keserek "Şştt!" dedi. İncecik işaret parmağını dudağının üzerine koymuştu. Bana bakışındaki sertliği gördüğümde, onun bu hareketi yaptığı anda midemin bulandığını hissettim.

Korkudan değil, heyecandan. Kırılgan yapısının altında olduğunu bildiğim ve zaman zaman ortaya çıkan bu halindeki çekiciliği ilk kez fark ediyordum. Berçin sandalyenin arkasından dolaşıp önüme geçerek Güneş'le aramıza girdi.

"Düşecek başka yer mi bulamadın?"

Sesindeki ciddi ton azalmamıştı.

"Düşeceğim yeri seçemediğim için kusura bakma."

O sırada Ekin, "Ay geldim, kız!" diye bağırarak kalabalığın arasından çıktı ve açıklama yapmamıza izin vermeden Berçin ile Güneş'in arasına girdi.

Kimin neye kızdığı bile tam olarak belli değildi ancak bir şeyler oluyordu ve bunu en arkadan izlemek zorundaydım.

"Bana bak kızım bana!" diye bağırdı Ekin. "Şştt! Bana baksana ya!"

Berçin "Ekin, sorun yok. Sakin ol," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Olsun! Yine de bana bakmadı!"

Akın tam zamanında ellerini Ekin'in beline dolayarak onu aradan çekti. Sanki portakal poşeti kaldırır gibi Ekin'i aldı ve başka bir yere koyarak dağılan kısa mavi saçlarını düzeltti.

"Ah benim kızgın kangurum," dedikten sonra sarılıp bizi izlemeye koyuldu.

"Bir saniye," dedi Güneş, Berçin'in yanından geçerek. "Kola bardağımı alıp gideceğim."

Önümde eğilip yerden bardağı aldı ve bana göz kırptı. Sanki bilerek yavaş hareket ediyor gibiydi. Yeniden Berçin'in karşısına geçtiğinde, "Sorun çıksın istemiyorum. Şimdi izninizle sınıfa gideceğim," dedi.

Berçin cevap vermeden dikilmeye devam etti. Güneş yanından geçerken onun hareketleriyle orantılı bir şekilde bedenini döndürdü.

Güneş "Görüşürüz, Ege," dedi beni de geçip giderken.

Onu duydum ama geri dönüp görüşürüz demedim. Bunu yapmak yerine, tüm dikkatimi Berçin'in değişen yüz ifadesine odakladım.

Yüzü kızarıyordu.

Senin topuğuna sıkar, ortalıkta sek sek oynatır, oğlum. Adam ol!

Neredeyse birkaç haftadır duymadığım Hüsnü'yü bu kez ben umursamadım. Etrafımızdaki kalabalık zilin çalmasıyla birlikte yavaş yavaş dağılırken, Berçin gözlerini kapatmış derin nefes alıyordu. Sağ elinin titrediğini fark ettiğimde, yavaşça elini ellerimin arasına aldım. Başımı kaldırıp ona baktığımda gözleri açıktı.

"İyi misin?"

"Evet."

"Ne oldu?" diye sordum. Sordum, çünkü onun ne ile yaşadığını, hatta yaşamak zorunda olduğunu biliyordum.

Bir şey söylemedi. Birkaç saniye gözlerimin içine baktı.

"Bu kadar büyütülecek bir şey olmadığını biliyorum. Ben... Bazen abartıyorum."

Tuttuğum elini biraz daha sıkıp tam gözlerinin içine baktım.

"Bunun senin elinde olmadığını biliyorum," dedim. Hissetsin istedim. Yanında olduğumu, elimden ne gerekiyorsa yapmaya çalışacağımı bilsin istedim.

"Nereden tanıyorsun onu?"

"Tanımıyorum," diyerek yalan söyledim. Çünkü bahçede karşılaştığımızdan bahsedecek olursam, durumun onun için daha kötü olacağını biliyordum.

"Adını biliyor."

"Eh..." dedim. Elini serbest bırakıp, tekerlekli sandalyemi ve bacaklarımı gösterdim. "Bence adımı biliyor olması normal. Okulda benden başka arabası ile dolaşan yok. Teknik olarak araba sayılmasa da, dört tane tekerleği var."

Saçmaladığımın farkındaydım. Ama bunu yapışım ve konuşmaya devam edişim, yüzündeki gergin ifadenin dağılmasını sağlıyordu. Birden gülümsedi. Sıcacık bir gülümseme... Kırmızı yanaklarına yayılan sıcacık bir gülümseme.

Aynı içtenlikle gülümsemeye çalıştım. Ama yapamadım. Çünkü gülümsemek en çok ona yakışıyordu.

"Niye gülüyorsun?" diye sordum.

"Bilmem, sen niye gülüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Sanırım delirdik."

"Biz delirmeyeceksek, insanlar sevmeyi nasıl öğrenecek?"

Yine gülümsedi.

"Sen ne söyleyecektin?"

Bunun, bugün olması gerekiyordu. Üzülür müydü gideceğime?

"Evrim gelmeyecek mi?" dedim.

Kantinde neredeyse bizden başka kimse kalmamıştı.

"Telefonuna ulaşılamıyor."

Akın ve Ekin boşalan masalardan birine yöneldiklerinde yanlarına gittik. Onlar masaya yerleşirken, derin bir nefes alıp anlatmaya başladım. Yavaş yavaş çıktı kelimeler dudaklarımın arasından. Dudaklarıma sürtüne sürtüne, yara yara çıktılar dışarıya. Açığa çıkmak istemeyen bir sır, gerçekleşmemesi gereken bir olaydılar çünkü. Sebeplerden ve doğabilecek sonuçlardan bahsettim. En başından anlattım her şeyi. Banyoda olanlardan radyodaki sese kadar...

Konuşmamı bitirdiğimde hepsinin yüzüne tek tek baktım. Şaşkındılar. Ekin dirseklerini masaya koymuş, gözlerini bana dikmişti. Akın başını onun omzuna yaslamış, ağzı şaşkınlıktan aralanmış bir şekilde bakıyordu. Bakışlarımı Berçin'e çevirdiğimde yüzündeki ifadeyi okuyamadım. Önce diğerleri gibi şaşırdığını düşünmüştüm. Ama öyle değildi. Kızgın? Kızgın olamazdı. Dudakları sanki cetvelle hizalanmış gibi dümdüzdü. Gözlerini masadaki bir noktaya sabitlemişti. Parmaklarımı birbirine kenetleyip göğsümü dikleştirdim.

"Sonuç olarak," dedim. "İyileşebileceğim bile kesin değil."

"Denemelisin," dedi Berçin gözlerini masadan ayırmadan. "Gitmeli ve ne olacağını görmelisin."

Akın da onu onaylayarak başını salladı. Birbirine kenetlediğim parmaklarımı ayırıp, elimi Berçin'in elinin üzerine koydum.

"Ama ne kadar süreceğini bilmiyorum, ne kadar kalacağımı da... Senden..." Akın ve Ekin'e baktım. "Sizden ne kadar ayrı kalacağımı bilmiyorum."

"Zamanın ne önemi var," dedi Ekin.

Akın onun söylediğini tamamlayarak "Biz hep burada olacağız," dedi.

Gülümsedim. Ama yarım bir gülümsemeyle. Dudaklarım sanki istemeyerek kıvrıldı yukarıya.

"Onca ders kaçıracağım. Son sınıf... Üniversite sınavı... Geride kalacağım. Buradaki hayatın gerisinde kalacağım. Ve size yetişmek için koşamıyorum bile."

Berçin masaya kenetlediği gözlerini bana çevirdi. Elini yanağıma koydu.

"O zaman, iyileşmek için çabalayacaksın. Umutsuzluk yok. Mutsuz olmak yasak. Yaz kampında, sizin kaldığınız ağaç evin çatısında bana ay ve güneşin hikâyesini anlatan Ege olacaksın."

"Ben o zamanki Ege olursam, yeniden saklanırsın diye korkuyorum."

"Hayır."

Konuşabilmek için derse girmedik. Konuştukça cesaretleniyor, gaza geliyordum. Bir kişi eksik olsak bile, o masada birbirimize söz verdik. Bize, dostluğumuza inanıyorduk. Gidişim hiçbir şeyi değiştirmeyecek, aksine aramızda olan bu bağın daha da sağlam bir hal almasını sağlayacaktı. Kendimize çözümler bulduk. Aslında onlar benim için çözümler buldular. Haftada bir kez kamerada konferans görüşmesi yapacaktık. Ben gittiğim ülkeden ve tedavi sürecinden bahsedecektim, onlar da burada olanları anlatacaklardı.

Akın "Oğlum, birlikte film bile izleriz ulan!" dediğinde masadaki herkes kahkaha attı. Sonra elindeki kutu kolayı havaya kaldırıp "Ege için," dedi.

Sanki elimde bir şey varmış gibi elimi havaya kaldırdım ve hayali içkimden bir yudum aldım.

"Canım kendim."

Sonraki dersler olaysız bir şekilde geçti. Yağız'ın uğraşacak başka bir şeyleri vardı. Burak ise ortalıkta gözükmedi.

George beni almak için geldiğinde, Akın'ın yardımıyla araca bindim. Ekin, Berçin'in yanında, başını onun omzuna koymuş bir şekilde bana bakıyordu. Berçin iyi gözükmeye çalışıyordu ama gidecek oluşumun onu etkilediğinin farkındaydım.

George arabayı okulun çıkışına doğru sürerken onlardan yavaş yavaş uzaklaşıyordum. Giderek uzaklaştım. Küçüldüler, küçüldüler, sonra kayboldular...

Eve vardığımızda annem olmaması gereken bir saatte evdeydi. Telaşlı olduğu hal ve hareketlerinden anlaşılıyor olsa da, bunun sebebini merak ederek sordum.

"Anne, ne oluyor?

"Yarın için uygun bir uçuş bulduk, tatlım. Yarın öğleden sonra gidiyorsunuz. George, Türkiye'deki işlemlerini zaten halletmiş, senin için kalıyordu burada. "

Söylediklerini duyduğumda yüzüne bakakaldım.

"Ne demek yarın gidiyorsun?"

"Evet, tatlım."

"Pasaport? Vize?"

"Şey..." dedi annem çekinerek. "Ben önceden halletmiştim."

"Kabul etsem de etmesem de her türlü gönderecektin beni yani?"

"Lütfen kızma. Ben hep senin için en iyisini istedim."

Sinirlenmek üzereyken, Berçin'in söylediği geldi aklıma. Gitmelisin demişti. Gitmeli ve çabuk dönmek için elimden geleni yapmalıydım.

"Kızmadım, anne. Teşekkür ederim."

"Ben eşyalarını toparlıyorum. Sonra yemek yer, detayları konuşuruz."

Annemi onaylamak için kafamı salladım. Bana gülümsedi ve kazadan sonra alt kata taşıdığı odama doğru yöneldi.

Kapıyı açtığında bağırıyordu.

"Ay Ege ya! Burası tuvalet değil, tatlım! Burada uyuyorsun sen."

"Dağınık olmayı seviyorum anne, biliyorsun!" diye bağırdım duymasını ümit ederek.

George'un yardımıyla salondaki koltuğa uzandıktan sonra, telefonumu elime aldım. Her şey çok hızlı, çok ani gelişiyordu. Bir haber daha vermeliydim arkadaşlarıma. Hepimizin olduğu sohbet grubuna girdim.

Akın: *Selam, kanka.*

Berçin: *Merhaba. Vardınız mı eve?"*

Ege: *Evet, epey oluyor.*

Ekin: *Selam. Ben de eve geldim.*

Ege: *Evrim gruba da gelmemiş hiç? Ulaşanınız yok mu?*

Berçin: *Ben eve döndüğümde aradım ancak yine cevap vermedi.*

Ege: *O zaman ona da iletirsiniz. Çok acele olduğunun farkındayım. Ben yarın öğleden sonra gidiyormuşum. Annem her şeyi önceden ayarlamış.*

Mesajı gönderdikten sonra ekrana baktım. Cevap vermemelerini şaşırmış olmalarına bağlayarak, sabırla yazmalarını bekledim. En sonunda yazan Berçin oldu.

Berçin: *O halde yarın havaalanında görüşürüz. :)*

Gülücük eklemişti mesajının sonuna. Gülümsemesi turuncu yanaklarına kadar büyümüş, şirin bir sarı surat...

Herkes beni yolcu etmek için orada olacağını söyledikten sonra başka mesaj atan olmadı.

Akşam yemeğinde annemden hastanenin ismini öğrendim.

The London Clinic.

Uyumadan önce, hastaneyi araştırmaya karar vererek telefonumun arama ekranına ismini yazıp arattım. Hastane, 1932 yılında bir grup Harley hekimi tarafından kurulmuş. Alışılmış tedavi yöntemlerinin haricinde, daha komplike hizmetler de sunuyormuş. Kök hücre naklinden robotik cerrahiye kadar başardıkları mucizeler sayesinde, İngiltere Kraliyet Ailesi, ünlüler, politikacılar ve dini liderler hep burayı tercih etmiş. Böyle bir yerde belki de aylarca sürecek bir tedavinin maliyetinin anneme vereceği maddi zararı düşünürken, tedavi masraflarını George'un, yani babamın karşılayacağını tahmin ettim. Bu, belki de onun geçen bunca yılı telafi etme, bir nevi ruhsal açıdan kendisini rahat hissetme şekliydi.

Aksi takdirde, annemin bunu karşılayabilmesi imkânsızdı.

Gözlerimi sanki yarın başka bir ülkeye seyahat etmeyecekmişim gibi kapadım. Sanki ertesi gün uyandığımda yatağımdan kalkacak, mutfağa gidip annemin hazırladığı kahveyi içtikten sonra okula gitmek için hazırlanacaktım.

Sabah uyandığımda öyle olmadı.

Son saatler geçmek bilmedi. Arabanın içinde, gitmeye hazır bir şekilde beklerken, aracın tekerlekleri istemeden döndü havalimanı yönüne.

Atatürk Havalimanı Dış Hatlar Terminali önünde durduğumuzda, gitmemek istedim. Bir mucize olsun, o an yürüyebileyim, koşayım, kaçayım istedim.

Olmadı.

Bunun yerine, tekerlekli sandalyemin arkasında annem, önünde elinde valizlerle birlikte George, terminale

ilerledik. Otomatik kapıdan içeriye girip güvenlik kontrolünden geçtikten sonra, George check-in yapmak için annemle beni yalnız bıraktı. Annem yanımdaki sandalyeye oturduğunda etrafıma bakınmaya başladım.

O kalabalığın arasında Berçin'i gördüm.

Saçları yeni uyanmış gibi dağınıktı. Belki de bilerek o şekilde yapmıştı ama o dağınıklığın arasında çok güzel gözüküyordu. Beyaz, geniş yakalı tişörtünün üzerine uzun, salaş bir hırka giymişti. Altında yırtık bir kot pantolon ve botları vardı. En önemli detay...

Elinde Starbucks'tan alınmış iki büyük boy kâğıt kahve bardağıyla öylece dikilmiş bana bakıyordu. Üzgün gözüküyordu. O sırada önünden geçen birkaç kişi onu görmemi engelledi.

İnsanlar geçip gittiğinde, kocaman bir gülümseme vardı yüzünde. Sanki az önceki ifadesi yok olmuştu. O kocaman gülümsemesiyle birlikte koşup yanımıza geldi.

Annem onu görünce, "Ben gidip şu George'a bakayım, ne yapmış," dedi. Ama amacının bizi yalnız bırakmak olduğunu biliyordum.

Berçin, anneme gülümseyip yanıma oturduktan sonra, elindeki kahve bardaklarından birini bana uzattı.

"Sevdiğin gibi," dedi.

Bardağı elinden alıp bir yudum içtim. Acıydı. Sevdiğim gibi...

"Üşümüyor musun?" dedim merakla.

"Hayır," diye yanıtladı.

Tam Akınlar gelmeyecek mi diye soracağım esnada annemle George geldi.

"Tatlım, kırk dakika sonra uçağa alırlar sanırım. Biz de kahve içeceğiz. Gelmek ister misiniz, yoksa burada mı otururusunuz?"

"Buralarda oluruz, anne. Akınlar gelecek."

Onlar gittikten sonra biz de havalimanının pistini görebileceğimiz heybetli camların önüne gittik. Berçin nazik bir şekilde sandalyemi yan yana dizilmiş koltukların en sonuna götürdü. Ben en uçta tekerlekli sandalyemde otururken, o da koltuğa oturabilecekti.

İkimiz de dışarıda kalkışa hazır bekleyen uçakları ve pistlerin üzerinde çalışan insanları izlemeye başladık. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Hoşça kal demeyi bilmiyordum. *Ben gideceğim ama beni bekle* demeyi bilmiyordum.

Berçin kahvesinden bir yudum aldıktan sonra başını omzuma koydu. Kafamı hafif yana yatırarak ona baktım. Gözleri kapalıydı.

Ben de aynısını yaptım. Kahvemden bir yudum aldım ve başımı onun başına yasladım. Sonbahar bulutlarının ardına saklanmış güneş, ilk kez tenimi ısıtıyordu. Gözlerimin karanlığında, sanki o an... Sanki o an göl kenarındaki iskeledeydim.

"Gölün kenarındaki iskeledeyiz. Yazdan ziyade bir kış günü. Kampın yapıldığı yer, kış turizmi için halka açılmış. İş telaşından, hayat kovalamacasından dolayı insanlar öyle bir yerin varlığını unutmuş. Birkaç gezgin ve personel dışında

kimsecikler yok kamp alanında. Ağaç evler bomboş. Vekil öğretmen yok, öğrenciler yok... İskelede saatlerce oturuyoruz. Toros Dağları'nın üst kısımlarına yağan kar, havanın biraz soğumasına sebep olmuş ama bu bizim umurumuzda değil. Üzerinde şimdiki gibi incecik bir hırka var."

Gözlerimi açtım. Berçin'in gözleri hâlâ kapalıydı. Kolumu dikkatli bir şekilde omzuna atıp, gözlerimi yeniden kapatarak anlatmaya devam ettim.

"Benim üzerimde ise paylaşmaya can attığım aşırı bol bir kazak... Gökyüzündeki yağmur bulutları gölün pürüzsüz yüzeyine yansıyor. Yazdan ziyade tam senin sevebileceğin bir hava var. Ağaçların yaprakları yemyeşil. Yazın olduğu gibi çok renkli yapraklar yok etrafta. Güneş bulutların arasında bir görünüp bir kaybolarak saklambaç oynuyor bizimle. Ayaktayız. O gece metroda seni eve bırakırken duymadığımız şarkı çalıyor birden. Heyecanla ayağa kalkıyorsun. Soğuktan kızarmış elini bana uzattığında niyetini anlıyorum. Gülümseyip eşlik ediyorum sana. Hiç duymadığım bir ritimde, daha önce bulunduğum bir yerin farklı bir mevsiminde, kalbimi de sana bırakıyorum ruhumu da. Birbirimize sarılarak dans ediyoruz. Saatlerce, günlerce, haftalarca... Müzik nereye götürüyorsa oraya gidiyoruz birlikte. Yemekhaneye gidiyoruz, o seni kıl payı kaçırdığım dağın tepesindeki kayalığa... Nereye gitmemiz gerekiyorsa oraya götürüyor müzik bizi. Müzik seni de beni de sonsuzluğa götürüyor."

Sustum ve gözlerimi açtım.

Ona baktığımda gözleri açıktı. Ne kadar süredir beni izliyordu? Omzumun üzerine yayılmış saçlarının arasına küçük bir öpücük bıraktım.

"Belki de aylar geçecek ve ben burada olmayacağım. Berçin... Sana yalvarırım, beni sevmeyi bırakma. Her gününe yarın çıkıp gelecekmişim gibi başla. Her gün iki tane kahve al kendine. Bir tanesi benim için olsun. Her sabah okula giderken, sanki orada olacakmışım gibi git. Bir gün olacağım çünkü. Bir gün o aldığın iki kahvenin tekini içebilmek için oturacağım karşına. Bir gün çıkıp geleceğim. Yürüyerek ya da şu anki halimle... Ama ne olur bırakma sevmeyi."

Cevap vermedi.

Bunun yerine, kolumun altında biraz kıpırdanarak başını yukarıya kaldırdı. Dudaklarını yanaklarıma bastırdı. O küçücük öpücük bana istediğim cevabı vermişti.

"Seni sevdim," dedi. "Seni seviyorum," diyerek devam etti. "Ve seni hep seveceğim." dedikten sonra yeniden öptü beni.

Zaman geçip gitti. Sanki bizim için çevrilen kum saati birileri tarafından sallanmış, dakikalar çabucak geçmişti. Uçağım için çağrı yapıldığında annem ve George yanımıza gelmişlerdi.

"Akınlar gelmeyecekler galiba. Evrim? Evrim'e haber vermiş miydin?" dedim telaşla. Telaşlıydım, çünkü son dakikaların heyecanı dağılıvermişti tüm vücuduma.

"Evrim gece yarısı bir mesaj atmış. Ege'ye onu çok sevdiğimi ve gelemeyeceğimi söyle diye. Dur, Akınları bir arayayım."

Berçin onları ararken biz de yavaş yavaş sıraya giriyorduk. Önümüzde olan kişiler kimlik ve bilet kontrollerinin ardından içeriye alınıyorlardı.

Sıra yaklaşırken, birilerinin gelip gelmediğine bakmak için arkamı döndüm. O esnada ilk güvenliğin oradaki kalabalığın arasından Akın'la Ekin'i gördüm. El ele tutuşmuş koşuyorlardı.

"Kanka, geldim!"

"Ay ben de geldim, Ege!"

Kalabalığı yararak koşuyorlardı adeta.

Aniden o kalabalıkta Ekin birine çarptı ve Akın'dan çok uzağa savruldu. Akın onu geçmişti. Onun düştüğünü görünce Ekin'le göz göze geldiler.

Ekin yerde uzanmış bir şekilde, tek eli yardım istermiş gibi havadaydı.

"Sen git, puding! Ben öldüm!"

Çokta uzak değillerdi aslında.

"Kız, saçmalama! Savaş filmi mi çekiyoruz sanki! Gel şuraya," dedi Akın, kız arkadaşını yerden kaldırırken.

Ayaklandıktan sonra yine koştular.

Aynı anda, her ikisinin de elleri boynuma dolanmıştı. Bir omzumda Akın'ın, diğer omzumda Ekin'in başı vardı.

"Gelmeyeceğiz mi sandın, koç?" dedi Akın elleriyle saçlarımı karıştırarak.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedim ve gülümsedim. "Ama şimdi gitmeliyim."

"Bir gün seni buradan almak için de geleceğiz kanka, sen merak etme. O kapıdan yürüyerek geleceksin."

"Umarım," dedim gülümseyerek.

"Ege, tatlım. Sıramız geldi," dedi annem.

Kollarımı açıp Berçin'in sarılmasını bekledim. Öyle sıkı sarıldı ve öyle güzel bir şekilde "Seni seviyorum," dedi ki kulağıma, o geri çekildikten sonra kıpırdayamadım.

Bilet kontrolünden geçip uçağa giden tünelde yürürken, son kez arkama baktım. Gülüyordu hepsi. Gülümsedim ve el salladım. Gözümden umut dolu bir gözyaşı düştü sağ yanağıma.

Uçak kalktı ve yükseldi göğe. Başka bir ülkeye, başka bir hayal için çıktı bulutların üstüne. O cennetin arasında, sevdiğim bir sanatçının unutulmaya yüz tutmuş cümleleri geldi aklıma.

Şimdi uzun uykuların tam zamanı...

Ruth B
Lost Boy

6

Heiley17'den...

Dişlerimi dudaklarımın üzerine bastırdım. Sızlama ile birlikte, yanarak yayılıyor acı. Tırnaklarım avuç içlerimde, gözlerim tavanda... Titrediğini hissediyorum bedenimin. Sanki sarsılıyorum ama bu yalnızca içeride oluyor. Tüylerimin diken diken olduğunu biliyorum. Çünkü hafif bir üşüme var kollarımda. Oysa odamın camı da açık değil. Sanki odamın içerisinde bir fırtına var. Yağmur var, kar var, tipi var. Ve bunun ortasında tek başıma duruyorum. Odamın duvarındaki duvar kâğıtlarının kendiliğinden söküldüğünü hayal ediyorum.

Cam şiddetle patlıyor sanki. Masamın üzerindeki çalışma notları odanın her yerine dağılıyor. Sökülen duvar kâğıtlarının arkasında saklanıyor Heiley17.

O çok üşüyor.

Onun saç uçları kırılmaya başlıyor.

O ağlıyor.

O mahvoldu.

Duvar kâğıtlarının ardında siyah bir zemin var. Gözlerimi tavandan ayırıp kaosun tam içine odaklıyorum. Duvar kâğıdının ardına, hiçliğe. Duvar normal gözüküyor gözüme. Siyah zemin yok. Kâğıtlar masanın üzerindeki yerindeler. Cam hâlâ sağlam. Zihnim kaosu yaratıyor, korktuğum yanım da bununla besleniyor.

Suçluluk duygusu var. Sanki her şeyin sorumlusu benmişim gibi hissediyorum. Gözlerim, yatağımın başucundaki komodine kayıyor. Komodinden aynaya doğru korkarak ilerliyor bakışlarım. Aynada kendimi gördüğümde utanıyorum. Ayna sanki dalgalanıyor. Görüntü karışıyor ama bir tek gözlerim değişmiyor. Tam olarak odaklanmış bir şekilde bana bakıyor. Sanki söyleyecek çok şeyi varmış da, aynanın ardından konuşamıyormuş gibi gözüküyor. Ben başımı yana eğdiğimde, o da eğiyor. Bu hareketimle, aynadaki dalgalanma biraz daha artıyor. Başımın döndüğünü hissediyorum. Yorgun ya da bitkin bir halde değilim. Ama doğrulup ayağa kalkmak istemiyor ayaklarım. Kalkmak için yatağa bastırdığım ellerim, ihanet ediyorlar o an için zihnime. Yeniden komut gönderiyorum ellerime zihnimle. Ellerim zihnime itaat etmiyor. Pes ediyorum.

Dakikalar sonra güç bela kalkıyorum gözyaşlarıma mezar yaptığım yataktan.

Bir şeyler olacakmış gibi geliyor. Bir şeyler olacak ve tüm düşüncelerim karanlığın ortasında çırılçıplak kalacak gibi. Aslında olmayan kaosun ortasında, düzenli adımlar atmaya çalışarak, odamın şehir mezarlığına açılan camına doğru ilerliyorum. Hasta olmaktan, üşümekten korkmuyorum.

Cama yaklaştıkça, odanın içerisine yayılacak soğuk hava dalgası ve rüzgârın beni kendime getireceğini hayal ediyorum. Ne hissediyorum? Kızgın mıyım? Kırgın mı? Yalnız kalmak mı istiyorum, yoksa etrafımda birilerinin olmasını mı? Bağırmak mı istiyorum, sessizce ağlamak mı? Bilmiyorum... Bilmiyorum ve cevap bulamadığım tüm sorular, yeşil bir tahtadan çıkan iç gıcıklayıcı tebeşir sesi gibi yankılanıyor zihnimde.

Elim camın kulpunda birkaç saniye bekledim. Camı açtığım anda rüzgâr yüzümle buluştu. Rüzgârın somut bir şey olduğunu hayal ettim gözlerimi kapatarak. O somut hayal, siyah bir dumana dönüştü. Bedenime çarpıp odanın içerisine yayıldığını hayal ettim. Dudaklarım gülümsemek üzere ağır ağır yanaklarıma doğru kıvrıldı. Gözlerimi açtım ve kendimi rüzgâra bıraktım. Zihnim ilk önce odanın içine dağıldı. Duvara vurdu, yere çarptı, tavandan sekip halının üzerinde debelendi. Güç bela bir araya geldiğinde, koşarak camdan aşağıya atladı. O kanlar içinde yerde yatarken, bedenim camın üzerinden onu izledi. Kan dolu öksürüklerini, çırpınışlarını... Ama ölmedi. Tekerlekli sandalyesinde bir melek geldi, alnına dokundu zihnin. Bir ışık huzmesi yayıldı etrafa. Tekerlekli sandalyeli adam kayboldu. Zihnim bedenime geri döndü. Küçük bir oyun oynadılar yine. Ölüme, kaçışa, saklanışa ve kavuşmaya dair.

"Anneciğim, ilacın."

Arkamı dönüp anneme baktım.

"Tamam anne, geliyorum hemen."

Cama dönüp, kapatmadan önce yeniden derin bir nefes aldım. Annem o sırada "Masanın üzerine koyuyorum

ilacını," diyordu. Arkamı döndüğümde annem yoktu. Odamın kapısı kapalı, çalışma masamın üzerinde bir bardak su ve küçük bir kapta ilaç vardı. İlacı içip bekledim. Uykum yoktu. Uyuyamazdım. Onunla son kez bakacaktım aynı gökyüzüne. Aynı şehirde son bir gecemiz, ortak bir hayalde yalnızca saatlerimiz kalmıştı. Güneşin doğuşunu istememekti benimkisi. Güneş doğmasa, sonsuz olsa gece, sevgi askıda kalırdı. Askıda kalan sevginin sonsuzluğunda el ele tutuşurduk. Bir şeylere ihtiyacım olduğunu biliyordum. Bir uğraş, bir meşgale gerekiyordu zihnimi ayrılıktan uzaklaştırmak için. Elbette adına ayrılık demek ayıptı. Gidişti o. Yolun sonunda geri dönülecek, ayrılmaya mahkûm eller yeniden birleşecekti.

Kulaklığımı takıp sırtımı yatak başlığına yasladıktan sonra, kendimi düşüncelerimin kollarına bıraktım. Saniyeler dakikalar gibi geçti, dakikalar saatler gibi... Zaman hızlıca aktı avuçlarımın arasından. Kırılan kum saatinin kumları ellerimin arasından yatağıma düşerken, engel olamadım bir türlü akrep ve yelkovanın yarışına. Güneş gidişe şahit olmak için yükseldi göğe. Göz kapaklarımın güneşin doğuşu ile birlikte kapanmasına engel olamadım. Direndim ama olmadı. Gözlerim kapanırken, ya uyanamazsam korkusu vardı. Öyle de oldu. Uyanamadım.

"Berçin bak, geç kalacaksın!"

Annemin sesiyle göz kapaklarım yavaşça aralanırken, komodinin üzerindeki saate kaydı gözlerim. Geç kalmıştım bile. "Lanet olsun!" diyerek doğruldum yataktan. Hızlıca kıyafetlerimi çıkarıp, üzerime beyaz geniş yakalı bir tişört giydim. Çok soğuk olacağını düşünmediğim için, dolabın

unutulmuş kısımlarından uzun, örme bir hırka aldım. Pantolonumu giydiğim gibi koşarak odadan çıktım.

Botlarımı giyerken, "Kızım, bir şey yemeyecek misin?" diye bağırıyordu annem. Cevap vermeden evden ayrıldım. Ancak taksiye bindiğimde ona mesaj atarak açıklama yapmayı da ihmal etmedim.

Taksi havalimanına girdiğinde, dış hatlar trafiğinde santim santim ilerliyordu. Doğru kararı verdiğime inanarak, taksi ücretini ödediğim gibi aşağı inip koşmaya başladım. Araçların arasından zaman zaman dikiz aynalarına çarparak, bazen de düşmemeye gayret ederek koşuyordum. Nefes nefese girişe ulaştım. Hızlıca güvenlikten geçip, kendimi insan karmaşasının içine attım. Herkes sanki bir yerlere yetişmeye çalışıyormuş gibi hareket ediyordu. Ellerinde valizler, oradan oraya koşturan insanların telaşı her yerdeydi. Nefesimi düzeltmek için kalabalığın arasında dikilip, gözlerimle onu aradım. Buralarda olmalıydı.

Beni görmeden binmezdi o uçağa. Beni görmeden gidemezdi.

Etrafta gezen gözlerim sonunda buldu onu. Kenarda bir yerde, annesi ve babası ile birlikteydi. Hızlıca telefonumdaki saate baktım. Daha zaman vardı. Tam yanına gidecekken, köşedeki kahveciyi gördüm. Koşar adım, onun sevdiği kahveden aldım. Acı severdi o. Elimde kahveler, gidemedim yanına. Sonu önceden belli romantik bir filmin son sahnesini çekiyor gibiydik.

Acı vardı son sahnede.

Belki birkaç damla gözyaşı.

Kısa bir ayrılık, atışı yavaşlayan iki kalp...

O anda gözlerimiz birleşti metreler öteden. Böyle görmemeliydi beni. Önümden birkaç kişi geçerken geniş bir gülümseme yerleştirdim dudaklarıma. Koştum, gittim yanlarına. Annesi bir şeyler söyledi yanımızdan ayrılırken. Ama duymadım. Tüm uzuvlarım, bütün duygularım Ege'ye odaklıydı o an. Annesi gitti. Bir şey söylemem gerekiyordu. Yoksa derinlere dalıp, sarhoş gibi bakmaya devam edecektim yüzüne.

En sonunda elimdeki kahve bardağını uzatıp, "Sevdiğin gibi," dedim. Cevap vermeden bardağı elimden aldı. Gözleriyle tüm bedenimi dolaştıktan sonra, "Üşümüyor musun?" diye sordu. Gülümsedim. Nasıl üşürdüm? Heyecandan, yalnız kalma korkusundan, gidişin getirdiği hüzünden yanıyordum. Kanımın vücudumdaki akış hızı artmıştı. Beyaz tenim kıpkırmızı kesilmişti. O bunu bilmiyor, üşüdüğüm için olduğunu düşünüyordu.

Dakikalar sonra anne ve babası geldi. Götürecekler sandım. Onu alıp gidecekler sandım. Ne konuştuklarını yine duymadım. Saniyeler sonra tekrar yalnızdık. Baş başa kalmak ve kalabalıktan bir nebze olsun uzaklaşabilmek için, uçak pistini görebileceğimiz bir alana geçtik.

Oturduktan sonra kahvemden bir yudum alıp, başımı onun omzuna koydum ve gözlerimi kapattım.

Soğumaya yüz tutmuş kâğıt kahve bardağı yakmıyordu artık onu tutan parmaklarımı. Sonra bir hikâye anlatmaya başladı. O anlatırken, gözlerimi bir saniye olsun açmak istemedim. Anlattığı hikâyeyi gözlerimin karanlığında canlandırdım.

Bir süre sonra durdu.

Oturduğu şekli değiştirip, kolunu omzuma attıktan sonra anlatmaya devam etti.

Gözlerimi açıp onu izlemeye başladım. Gözleri kapalıydı. Anlatırken ara ara gülümsüyordu. Hikâye bittiğinde, gözlerini açıp bana baktı ve gülümsedi. O gülümseme... Cetvelle çizilmiş gibi gözüken çenesine yayılan sıcacık bir gülümseme. Gülümsemesini düşürmeden, dağınık saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı.

"Belki de aylar geçecek ve ben burada olmayacağım. Berçin... Sana yalvarırım, beni sevmeyi bırakma. Her gününe yarın çıkıp gelecekmişim gibi başla. Her gün iki tane kahve al kendine. Bir tanesi benim için olsun. Her sabah okula giderken, sanki orada olacakmışım gibi git. Bir gün olacağım çünkü. Bir gün o aldığın iki kahvenin tekini içebilmek için oturacağım karşına. Bir gün çıkıp geleceğim. Yürüyerek ya da şu anki halimle... Ama ne olur bırakma sevmeyi."

Cevap veremedim. Ne söylemeliydim? Vedalaşma değildi bizimkisi. O gidecek ve gelecekti. Nasıl geldiğinin bir önemi olmayacaktı benim için. *Senin için aldığım tüm kahve bardaklarını biriktireceğim. Bir gün çıkıp geldiğinde, her birini kahve doldurup sana içireceğim,* demek istedim ancak bakışlarının altında dudaklarım birbirine kenetlendi. Ruhum da, zihnim de, dudaklarım da ona doğru ittirildi o an. Başımı hafif hareket ettirerek, ağlamak üzere titreyen yanaklarından birine öpücük bıraktım.

Kırıktık biz. Doğru değildik. Düşüp kırılmış hayallerimizi bir edip bulmuştuk birbirimizi.

"Seni sevdim," dedim önce. Kullandığım geçmiş zaman eki onu endişelendirmişti. "Seni seviyorum," dediğimde gülümsedi. "Ve seni hep seveceğim..."

Kalan dakikalarımız, geçmiş ve gelecek okyanusunun ortasında bulunan bir an gibiydi.

Zaman tükendi. Gidecekti artık. Onu alıp götüreceklerdi.

Akın ve Ekin geldiklerinde, engel olunamaz bir veda anı yaşanmak üzereydi. Sıra bana geldiğinde ona baktım. Kollarını iki yana açmış bekliyordu. Sıkı sıkı sarıldım. Sanki son kezmiş gibi sarıldım. Kulağına seni seviyorum derken, son kez çektim boynunun kokusunu içime. Aldım kokusunu, sakladım zihnimin derinliklerine. Sonra gitti. Elinde olmadan çabucak uzaklaştı. O giderken, ağlamamak için alt dudağımı ısırdım. Geriye dönüp baktığında, onun kendini tutmaya çalışmadığını gördüm. Son kez el sallarken gülümsüyordu. Ben de el sallayıp gülümsedim. İçinde bir yerlere ekilen umut tohumlarının yeşermeye başladığını gördüm o an. O an ona doğru koşmak istedim. Hayır, bağırmak istedim. İkisini de yapamadım. Her şey çok hızlı oldu. Bir saniyeliğine gözlerimi kapadım. İkinci saniyede o yoktu.

"Berçin," dedi Akın. "Bugün okulu ektik zaten. Gel, kafa dağıtmaya bir yerlere gidelim."

"Berçin?"

Ege'nin gidişinin şoku ile dalıp giden gözlerimi, Akın'ın omzuma dokunan eliyle çıkardım kaybolduğum karanlıktan.

"Diyorum ki, gel bir yerlere gidelim."

Başımı hayır anlamında salladım.

"Teşekkür ederim. Sanırım biraz yalnız kalmam gerekiyor."

"O halde gel bizimle, seni eve bırakalım."

"Yok yok, ben kendim geçerim."

"Tamam. Haydi, atla bakalım," dedi Akın kız arkadaşına.

"Yaşasın," dedi Ekin ve ben ne olduğunu anlamadan Akın'ın sırtına atladı.

Onlar yanımdan uzaklaşırken gülümsedim. Çıkışa doğru ilerlerken, bir güvenlik takıldı peşlerine.

"Abi, vallahi çıkışa kadar taşıyacağım! Sözüm var!" diye bağırıyordu Akın, sırtında Ekin'le birlikte güvenlikten kaçarken.

Onlar gözden kaybolunca, az önce Ege ile birlikte oturduğumuz, uçakların kalkış pistini gören büyük camın önüne koştum. Uçak hareket etmek üzereydi. Pistte geri geri giderek, kalkış yapabileceği kadar çekildi. Sonra, Ege'nin gidişi gibi aniden oldu her şey. Hızlandıkça hızlandı ve yükseldi. Belki beni görür diye el salladım uçağa doğru. Zıpladım olduğum yerde. Her el sallayışımda, içime attığım gözyaşları aktı yanaklarımdan aşağıya.

Uçak gökyüzünde kaybolduğunda, hıçkırıklarla birlikte ağlamaya başladım.

O gitmişti.

"Şştt!"

Ben ne olduğunu bile anlamadan, bir çift el omzuma dokundu. Hızlıca arkamı döndüğümde, karşımda Burak'ı gördüm.

"Ben veda etmek için geç kaldım galiba Gözlük'e," dedi donuk bir ifadeyle.

"Ne işin var senin burada?"

"Dedim ya," deyip başparmağıyla gözümün altındaki yaşı sildi. "Ağlama."

Elini sert bir şekilde ittim.

"Ne yapıyorsun, geri zekâlı?"

"Veda etmek için geldim. Bir teşekkürüm vardı ona. Ama geç kalmışım işte."

"İyi. Arar söylersin."

Hızlı adımlarla yürüyerek onu geride bıraktım.

"Nereye gidiyorsun?" dedi. Arkamdan geldiğini bildiğimden dönüp bakmadım.

"Herhangi bir yere."

"Herhangi bir yere seninle birlikte geleyim?"

Sert bir şekilde arkamı döndüm. Hızlı dönüşüm onun yavaşlamasına fırsat tanımamıştı. Tam bana çarpmak üzereydi ki, kendini durdurdu.

"Özellikle senin olmadığın yerleri tercih ediyorum gitmek için."

Burak karşılık vermedi.

Yeniden çıkışa yöneldiğimde telefonum çaldı. Arayan Evrim'di. Durup cevap verdim.

"Alo!"

"Berçin, yanıma gel. Lütfen..."

Sesi titriyordu.

"Neredesin? Bir şey mi oldu?"

"Adresi mesaj olarak atacağım. Tek başıma duramıyorum burada. Sanki duvarlar üzerime üzerime geliyor, Berçin."

"Sakin ol, kuzum," dedim. "Sen neredeysen yaz hemen bana."

Evrim cevap vermeden telefonu kapattı. Mesaj atmasını beklerken, Burak karşımda öylece duruyordu. Birkaç dakika sonra mesaj geldi. Adresi okur okumaz, havalimanının çıkışına doğru koşmaya başladım. Dışarı çıktığım gibi, taksilerin olduğu yöne ilerledim. Ancak etraftaki taksiler gelen yolcular tarafından kapılmıştı. Boş olan bir tanesini gözüme kestirip koştum. O taksiyi de ellili yaşların üstünde bir adama kaptırdığımda ortada kaldım.

"Neredeymiş Evrim? Ne olmuş?" dedi Burak. Onun burada olduğunu telaştan unutmuştum.

"Sana ne!"

"Acil bir durumsa ben bırakayım."

"Hayır, sağ ol. Şimdi bir taksi gelir."

"Tamam, taksi gelene kadar beklerim o halde."

Israrcılığı sinirlerimi bozuyordu. Burnumdan bir nefes verip onu umursamadan beklemeye başladım. Birkaç dakika sonra bir taksi geldi. Tam ön kapıyı açıp bineceğim sırada şoför, "Aman ablacığım, müşteri çağırdı. Ben havalimanı taksisi değilim," dedi.

İyice sinirleniyordum. Koşarak otoparkın girişine doğru yöneldim. Amacım alt kattaki metroya inmekti. Otoparkın girişinde Burak beni durdurdu.

"Bırak, ben götüreyim," dedi kolumdan tutup.

"Neyle götüreceksin? Sırtında mı taşıyacaksın beni? Centilmenlik yapıp bir taksi bile bulamadın!"

Geriliyor, aynı zamanda Evrim için endişeleniyordum. Burak bana bakıp kendini bilmiş bir şekilde gülümsedi. Cebinden bir anahtar çıkarıp üzerindeki tuşa bastı. Otoparktaki araçlardan bir tanesi öttü.

"Arabayla gideceğiz. Dinlemiyorsun ki beni."

"Kendimi öldürtmeye niyetim yok. Metro ile gideceğim."

"Bırak götüreyim. Söz, sonra rahat bırakırım."

Metroya ulaşacağım mesafeyi hesapladım. Otoparktan havalimanının alt girişine insem, yerin altında neredeyse on on beş dakika yürümem gerekecekti. Bu süreyi Burak ile değerlendirsem, yolu yarılardı. İstemeyerek kabul ettim.

"Gidelim," dedim otoparktaki araçların arasına karışarak. "Nerede araba?"

"Şu tarafta."

Otopark güvenliğine para verdikten sonra, hızlı adımlarla araca doğru yürüdü. Sorgulamadan takip ettim.

Yolcu koltuğuna oturduğumda, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Hızlıca telefonumdaki adresi gösterdim.

"İyi de, burası Anadolu Yakası'nda."

"Anadolu Yakası'na gidiyoruz o zaman."

Aracın dikiz aynasını düzeltip geri geri çıkmaya başladı otoparktan.

"Tamam, kıvırcık nasıl isterse."

Yüzüne bakmasam da, sinir bozucu gülümsemesi gözümde canlanıyordu.

Havaalanından çıkana kadar konuşmadık. En sonunda, "Polisler durdurursa, kaçar giderim," dedim.

"Ne için durduracaklarmış?"

"Araç kullanıyorsun."

"Hani on sekiz yaşına girdik ya biz... Ehliyet alabiliyoruz artık."

"Neyse ne! Dikkatli sür!"

Bu sözümün üstüne bilerek gaza yüklendi.

Dört buçuk saat sonra, Ege'nin uçağı İngiltere'ye inecekti. Telefonumun saatine bakıp süreyi hesapladım. O, indiğinde bir şekilde ulaşacaktı bana.

"Ne o, daha şimdiden süre mi hesaplar oldun?"

Başımı ona çevirdiğimde bana bakıyordu. Yüzünde yine o yamuk gülümseme vardı. Kendini bilmiş, ego dolu bir gülümseme.

"Sen önüne bak."

"Bakarım."

"Üstelik ne teşekkürü edecektin Ege'ye?"

"Bu, onunla benim aramda. Seni ilgilendirmez."

"Kız arkadaşıysam ilgilendirir."

Burak sinir bozucu bir nefes verdikten sonra yeniden gülümsedi.

"Niye gülüyorsun?"

"Hiç."

Onunla laf yarışına girmektense dikkatimi yola odakladım. Bir yandan Evrim'in gönderdiği konumu haritaya yazmış ne kadar kaldığına bakıyor, diğer yandan Ege'yi düşünüyordum.

Aracın içinde zaman geçmek bilmiyordu. Yaklaşık kırk dakika sonra, Anadolu Yakası'na geçebildik. Evrim'in gönderdiği adrese geldiğimizde, Burak aracı hastane otoparkına park etti. Araçtan indiğimde o da dışarı çıktı.

"Artık gidebilirsin," dedim.

"Seni sonra kim eve bırakacak?"

"Bir yolunu bulurum."

O sırada Evrim'in sesini duydum.

"Berçin..."

Sesin geldiği yöne doğru döndüğümde Evrim'i gördüm. Dağılmış bir haldeydi. Saçları darmadağın, göz altları şişmiş, üzerinde incecik bir tişörtle karşımda duruyordu.

"Ne oldu?" dememe fırsat tanımadan koştu ve bana sarıldı.

"Berçin..." dedi hıçkırıklarının arasında. "Berçin, Atakan..."

Aurora
Runaway

7

Kaybetme korkusu... Avuçlarından kayıp gidecekmiş hissi... Uğruna vazgeçebileceğin dünyalar varken, dünyanın başına yıkılması... Kendini adayacak bir şey bulduğunda, hayatın seninle dalga geçermişçesine, ne var ne yoksa senden alması gibi... Yazın açan, sıcakta olması gereken bir çiçeği, kış vakti balkona koymak gibi...

Evrim, en yakın arkadaşım, kolumda kırgın bir yaz çiçeği gibiydi. Titriyor, sarsılıyordu bedeni hıçkırıklarla. Birkaç saniyede bir, Atakan ismi dökülüyordu dudaklarından. *"Yardım edemedim!"* diyordu. Bense, ne yapacağımı bilemez bir halde öylece sarıyordum kollarımı bedenine.

Gözlerimi kapattım ve olabilecek en kötü senaryoları düşünmeye başladım. Felaket senaryosu üretmeye meyilli zihnim, Evrim'in iç yakan çığlığı ile bundan vazgeçti.

Özel bir hastanenin bahçesinde, öylece sarılarak bekliyorduk. Birinin bir şey söylemesi gerekiyordu ki en yakın arkadaşımın yüreğindeki koru tek başına taşıması gerekmesin.

Evrim'in omzunun ardından, kafası karışmış bir şekilde duran Burak'a baktım. Gözleri, *Neler oluyor?* der gibi bakıyordu. Dudaklarımı büküp, gözlerimle bilmediğimi anlatmaya çalıştım.

Evrim'i kollarımın arasından çıkarıp, gözyaşları ile yanağına yapışan saçlarını kulaklarının arkasına atmasına yardım ettim. Burnunu çekerek ağlamaya devam ediyordu.

"Sakin olmaya çalış, tamam mı?" dedim gözlerinin içine bakarak. Ama gözleri, *Bunun için çok geç!* der gibi bakıyordu. Göz altları şişmiş, gözünün akı neredeyse kıpkırmızı olmuştu.

"Ne oldu?"

Sormayı istemediğim bir soruydu bu. Kötü bir şey olduğu belliydi. Kötü bir şey olmuştu ve bunu öğrenmekten korkuyordum.

Evrim cevap vermedi. "O..." dedi ve yeniden ağlamaya başladı.

Vücudunda dolaşan titremenin şiddetlenmesinden endişelenip, hırkamı çıkarmaya yeltendim. Ama o sırada Burak benden önce davranmış, üzerindeki deri ceketi çıkarıp Evrim'in omuzlarına atmıştı bile.

"Giy bakalım şunu," dedi sakin bir şekilde.

Evrim onu dinleyip, kollarını kendisine epey bol gelen ceketin içine soktu.

Deri ceketin fermuarını kapatıp boğazına kadar çektim. Ağzımı açacağım an, Burak bir kez daha benden önce davrandı.

"Konuşma, derin derin nefesler al. Gel, şuradaki banka oturalım. Biraz kendine gelirsin."

Evrim ona dönüp, başını sallayarak onayladı. Farklı bir anda, farklı bir zamanda olsaydık, Evrim ona demediğini bırakmazdı. Ancak belki de şu an onun Burak olduğunun bile farkında değildi.

Burak, Evrim'e destek olarak onu banka doğru ilerletirken, "İyisin, iyi olacaksın. Derin nefes al..." diyordu.

Arkalarından sakince ilerledim. Banka gidene kadar geçen süre neredeyse saatlerdi. Geçmiş geliyordu aklıma. Haftalar önce bulunduğum hastane geliyordu. Düşüyordu düşünceler zihnimin içerisine. Nasıl hissettiğim geliyordu aklıma. Bu düşünce çabucak yerini daha kötüsüne bırakıyordu. Adımlarım yavaşladı ve gözlerimin gördüğü her yerde hareket eden ışık huzmeleri görmeye başladım. Durdum ve derin nefes alarak kendimi kontrol altına aldım. Bu sırada Burak ve Evrim çoktan banka oturmuşlardı. Evrim, elleri saçlarının arasında öylece duruyordu. Burak ise bankın arkasına kolunu yaslamış, *Ne yapacağımı bilmiyorum,* der gibi bana bakıyordu.

Yanlarına gidip, Evrim'in önünde diz çöktüm. Beton zemin diz kapaklarımı acıttı ancak umursamadım. Evrim'in canı daha çok yanıyor gibiydi. Ne söyleyeceğimi bilmeden, ellerimi dizlerine koydum.

"Korkunçtu, Berçin... Gözü..."

"Konuşmak zorunda değilsin," dedim dizlerini sıkarak. "Kendine biraz izin ver."

"Delireceğim," dedi ve yere bakan gözlerini bana çevirdi.

Delirecek gibiydi. Neşe saçan gözlerinin ardında nefret, kızgınlık, pişmanlık ve daha birçok felaket sonrası bakışı vardı. Gözlerinin akı kırmızı, göz bebeği küçücüktü.

"Yanına gidiyordum..." dedi ve yeniden ağlamaya başladı. Bu kez sessizce aktı gözyaşları. Acıta acıta... Yanağında iz bıraka bıraka... Sıcak gözyaşları, yaka yaka ilerledi üşümüş yanaklarından aşağıya. İç çekişleri ile göğsü hızlıca inip kalkıyordu. Aldığı nefes bile acıtıyordu sanki. Ve belki de bundan sonrasında acı, onun gerçeklik olgusunu ve gerçekliğin ardında saklanan sahteliği görmesini sağlayacaktı.

Tavsiye verecek durumda değildim. Ağlaması, bağırması gerekiyordu. Öyle de yaptı.

Ta en derinden gelen bir çığlık kustu ağaçların arasında gizlenen acının üzerine. Dalların arasına saklanmış birkaç kuş o an gökyüzüne havalandı can havliyle. Burak oturduğu yerde korkudan sıçradı, bense kendimi uzaktan izliyormuşum gibi yalnızca baktım.

Bu, arkadaşıma değer vermediğim anlamına gelemezdi. Ben yalnızca o senaryoyu önceleri çok oynamıştım. Bilirdim nefesin verdiği acıyı... Göğse çöreklenen ve ne olduğu bilinmeyen ağrıyı... Bağırma, haykırma isteğini... Bilirdim gözden dökülen gözyaşının bile can yaktığını... Tuz değil, sanki asit olurdu gözyaşı. Yanaktan aşağıya düşerken, kırmızı bir çizgi bırakırdı. Çünkü o gözyaşı acı ile harmanlanır, kızgın bir ateşte dövülürdü. Öyle ki, gözler görme yetisini birkaç saniye kaybeder, telaşlanan beyin daha önce hatırladığı imgelerden, göze inen perdenin üzerine renkli ışıklar bırakırdı.

Evrim'in attığı ikinci çığlık ile tükenişin erdemli perdesi inmek üzereydi. Bu aşama, yorulma aşamasıydı. Nefes alış verişi yavaşlayacak, gözlerinden yaş akmadan ağlamaya devam edecekti. Yorgun düşen kalbi vücuduna pompalanan kan miktarını azalttığında, belki de uzuvlarını hareket ettiremeyecek hale gelecekti.

Önce iç çekti. Sonra saçlarının arasındaki eli, dizlerindeki elimin üzerine düştü. Başı Burak'ın omzuna inerken, sanki yaşadığı anı hatırlar gibi bir saniyeliğine gözleri korkuyla baktı boşluğa.

Artık dinlenme vaktiydi. Kabuğuna çekilip, kabuk kırılana kadar saklanması gerekiyordu. Çok saklanmak iyi gelmezdi. Bu yüzden, yanında olduğumu bilsin diye, kızarmış yanağına sakince koydum elimi. Dağılan saçlarını düzeltmeye çalışıp, gözlerinin içine baktım. Yorulduğu için artık konuşabilirdi. Anlatacak, söküp atacaktı içindekileri.

"İki gündür buradayım..."

"Bize neden daha önce haber vermedin?"

Cevap vermedi.

"Atakan'ın yanına gidiyordum. Çok heyecanlıydım, Berçin. Ne için heyecanlıydım... Kitap okuyacaktım ona. Ara ara durup yüzündeki ifadeyi izleyecektim. O kitabı ona okuyamadım. Müştemilata yaklaşırken, farklı bir şeyler olduğunu anlamıştım. Cam kenarına koyduğu mumu yanıyordu ancak içeride yalnız değildi. Birkaç gölge daha vardı cama yansıyan. Koşarak müştemilata girdim ve ona seslendim. İçeriden boğuşma sesleri geliyordu. Kötü bir şeyler olduğunu anlamıştım. Bir şeyler olacağını biliyordum ama her şeyin o kadar hızlı olacağını tahmin edemedim.

Dondum kaldım. Kulaklarım sağır oldu, gözlerim görmedi sanki. Silah..."

Evrim, Burak'ın omzundaki başını düzeltti ve birkaç saniye sessizce ağladı.

"O korkunç sesi duymamla kanı görmem bir oldu. Bembeyaz mumun üzerine, camlara, Atakan'ın bilgisayarına, kitaplarına ka-kan sıçradı. Ben ağzımı açamazken, içerideki kız bastı çığlığı. Elinde silah olan adam, kapının girişine yığılan bedenimin yanından koşarak geçti. Ambulans, siren sesleri... Gözü, Berçin... Gözüne gelmiş kurşun."

Evrim gözyaşları içinde anlatmaya çalışırken, ağlamamak için dudaklarımı sıktım. Ama tutamadığım bir damla gözyaşı yanağımdan kaydı.

"Saf, tertemiz siyahına kırmızıyı layık gördüler Atakan'ın."

Evrim ağladı, ben ağladım. Korkunç şeylerdi şahit oldukları. O anlatırken gözümün önünde canlanan görüntüler korkunçtu. Kriz aşaması geliyordu. Evrim, Burak'ın omzundaki başını kaldırdıktan sonra, bedenini dikleştirip kollarını boynuma doladı. Normal bir titreme değildi artık bedeninde dolaşan. İki gündür sakladığı her şeyi, zaten kırılmış omuzlarıma bıraktı. Çok hızlı nefes alıp veriyordu. Endişelenip yüzüne baktım. Omzumun arkasındaki bir boşluğa bakıyordu gözleri.

"Evrim," dedim ve başını sallayıp tekrar ettim. "Evrim?"

Ne olduğunu anladığımda korkuyla bağırdım.

"Burak, yardım et!"

Burak'ın bir şeyler yapması için benim uyarıma ihtiyacı yoktu. O çoktan harekete geçmişti. Hızlıca Evrim'i kucakladı ve hastanenin girişine doğru koşmaya başladı.

Binanın içine girdiğimde, "Yardım edin!" diye bağırdım. Görevli olduğunu kıyafetlerinden anladığım bir adam, birkaç dakika sonra sedye ile koşarak geldi. Burak, Evrim'i yavaşça sedyeye yatırdı. "İyiyim ben..." diyordu ancak değildi. Ona sakinleştirici verilirken, bir saniye olsun yanından ayrılmadım.

Serumu bağlayan hemşire, "İki gündür burada. Hiçbir şey yemeden içmeden bekledi. Uyumadı hiç. Arkadaşınıza izin verin, biraz dinlensin," demişti.

Burak'a, Evrim'in yanından ayrılmamasını söyleyerek, Atakan hakkında daha fazla bilgi alabileceğim birini bulmak için odadan ayrıldım. Koridor boyunca yürüyüp, danışmaya ulaştım. Danışmadaki kadın yoğun bakımda olusunun dışında hiçbir şey söylemedi. Asansöre binerken, cebimdeki telefonu çıkarıp saate baktım ve Ege'nin ineceği zamanı hesapladım. Ona bu durumdan bahsetmeli miydim? Asansör üst katlara çıkarken, söylememe kararı zihnimde netleşiyordu. Daha yeni gitmişken ona böylesine bir haber vermem onu kötü etkileyebilirdi.

Asansörün kapısı uyarıcı bir sesle açıldığında, kasvetin hâkim olduğu kattaydım artık. Adımımı asansörün dışına attığım anda, katın atmosferine çekildi ruhum. Diğer katlara göre olabildiğine sade, alabildiğine yas doluydu. Yalnızca köşelerde birkaç bitki vardı. Alt katlardaki bekleme sandalyeleri yerine, hasta yakınları ölümü daha konforlu

beklesin diye geniş koltuklar konulmuştu. Loş bir aydınlatma sistemi vardı. Ne karanlıktı, ne çok aydınlık...

Etrafımı incelemeye devam ederken, odaların numaralarına baktım. Koridorun sonundaki odanın önüne konulan koltukta biri oturuyordu. Onu geçip odanın camından içeriye baktığımda Atakan'ı gördüm. Yüzünün yarısı sargı bezleri ile kapalıydı. Ağzındaki plastik hortumlar yanındaki büyük oksijen ünitesine, çıplak üst vücudundaki ismini bilmediğim birçok şey yandaki cihazlara bağlıydı. O iç karartıcı sesi buradan duyabiliyordum. Siyah bir ekranda kalp atışları vardı. Bir yukarı, bir aşağı, bazen düz devam eden, dengesiz yeşil çizgiler...

"Kimsin sen?"

Hızlıca arkamı dönüp sesin sahibine baktım.

"Sen kimsin?"

Karşımda bir kız vardı. Sorusuna soruyla cevap verişim birkaç saniye durmasına sebep oldu. Siyah bir kapüşonlu hırka vardı üzerinde. Gözleri Evrim'inkiler gibiydi ancak delilikten eser yoktu bakışlarında. Aksine, sinirli bakıyordu. Kulaklarının az daha altına kadardı saçları. Soruma cevap verirken alt dudağının titrediği gözümden kaçmadı.

"Yakınıyım," dedi net bir şekilde.

"Arkadaşıyım ben. Durumu nasıl?"

Bunu sorduğumda kızın göz bebekleri büyüdü. Yüzü gerildi ve dudaklarını sıktı. Cevap vermeden ardındaki koltuğa oturdu. Bedenini dikleştirdikten sonra gözlerimin içine baktı.

"Ölecek."

Yavaş adımlarla ilerleyip koltuğun boş kısmına oturdum.

"Ne demek ölecek?"

Kız yeniden gözlerimin içine baktı. Bakışı bu kez kısa değildi. Böyle uzun uzun... Sanki *Benim söyleyebileceğim kelimem kalmadı, sen anla,* der gibiydi. Göz kapakları kıpırdamıyordu. Kendini sakladığı siyah kapüşonun altındaki gözlerinden gözlerimi ayıramıyordum. Sanki gerçekten gözleri ile anlatıyordu. Bakışlarımı ne kadar farklı yönlere çevirmeye çalışsam da yapamadım. Vazgeçip devam ettim dinlemeye gözlerini. O anlattıkça tüylerim diken diken oldu. O baktıkça yüreğimin üzerine bir ağrı çöreklendi. Gözümden yanağıma düşen bir damla yaş, onun Atakan'ın yaşamasına dair olan umudu olarak aktı yanağımdan. Gözyaşım zemine düştü ve dağıldı. Karşımdakinin ruhu gibi... Ayaklarını kaldırıp koltuğa koydu ve ellerini dizlerinin etrafına doladı. O an derin bir nefes alıp yanağımdaki yaşı sildim. Yanına oturdum ve bekledim.

Öylece, dakikalarca bekledim...

Biri gelsin kurtarsın istedim beni bu durumun içinden. Yoğun bakım ünitesinden gelen makine sesleriyle birlikte, daha fazla kaldıramayacağımı anladım. Tek bir kötü şey daha olursa, bu bana ağır gelir, pes ederdim. Bulunduğumuz kattaki asansörün kapısının açılma sesiyle bakışlarımı oraya yönelttim. İri cüsseli, genç bir adam çıktı önce koridora. Eski, soyulmak üzere olan bir deri ceket vardı üzerinde. Ceketi ve saçları ıslaktı. Yağmur mu başlamıştı? Aynı yanımda oturan kız gibi bakıyordu gözleri. Kızgın...

Yanımıza gelip hiçbir şey söylemeden oturdu.

"Hazal," dedi sonra.

Islanmış ceketini çıkarıp koltuğun boş kısmına koydu. Kollarından boynuna ve belki de sırtına kadar uzanan dövmelerini, ıslak beyaz tişörtünün altından görebiliyordum.

İsminin Hazal olduğunu öğrendiğim kız, oturduğu şekli hiç bozmadan yalnızca başını kaldırarak ona baktı.

"Haber var mı?"

Çocuk iki elinin parmaklarını birbirine kenetleyip gerindi.

"Sokaklara haber saldım. Bulduk şerefsizi. Bizim çocuklar, mekâna çekmişle..."

Hazal ayaklandı. O kadar hızlıydı ki, başındaki siyah kapüşon çıktı. O an ne kadar zayıf ve çelimsiz olduğunu gördüm kızın. Saçlarının tahminimden daha kısa olduğunu fark ettim.

"Nerede?" dedi sert bir şekilde.

Çocuk da onunla beraber kalktı.

"Kızım, bak, emin misin? Bırak, verelim polislere."

Ne oluyor? diye düşündüm o an. Ben orada değilmişim gibi konuşmaya devam ediyorlardı. Bu insanlar kimdi ve ne yapmayı planlıyorlardı?

"Anlamıyorsun, Çağrı. Onun gibiler bir yolunu bulup kurtulurlar. Her zaman kurtuldular."

Çocuk pes edip, koltuğa bıraktığı ceketini alırken, gerilen bedenimi gevşettim. Asansöre doğru tartışarak yürümeye başladıklarında ben de ayağa kalktım. Asansöre önce çocuk bindi. Ardından da Hazal denen kız.

Asansörün kapısı kapanmak üzereyken, tam karşılarında ayakta dikiliyordum.

Çocuğun yüzü endişeliydi. Her ikisi de simsiyah kıyafetlerinin içinde bana bakıyorlardı. Kızın dudakları azıcık aralandı ve gülümsedi. O gülümseme, yüzündeki tüm korkuyu ve acıyı silmiş gibiydi. İsteyerek ve içten gülümsüyordu. Biraz karanlık, biraz ürkütücü... Yavaşça başını çocuğun koluna yatırdı ve kapı kapanırken bir şey söyledi.

"Evrim'e, Atakan'a bunu yapandan hesap sormaya gittiğimi söyle."

Asansörün kapısı kapandığında öylece kaldım. Kendimi toparlayıp son bir kez Atakan'ı kontrol ettikten sonra merdivenlere yöneldim. Aşağıya inerken Evrim'in annesini aradım.

Burak, Evrim'in yanındaydı. Yatağın başucuna gidip, "Hiç uyandı mı?" diye sordum.

Hayır anlamında başını salladı.

"Çocuğun durumu nasıl?"

"İyi değil. Evrim'in annesini aradım. Haberi varmış. Ancak Evrim ayrılmak istemiyormuş hastaneden. Fenalaştığını söylemedim telaşlanmasın diye. Birkaç saate gelecek. Sen git artık."

Burak yerdeki bakışlarını bana yöneltti.

"Gerçekten mi? Gideyim mi yani? Hiç mi yardıma ihtiyacın olmayacak? Kim bırakacak seni eve? Tut ki acil bir şey oldu... Evrim'i yalnız bırakıp sen mi koşturacaksın? Olmaz."

Doğru söylüyordu ama yine de onunla aynı odada bulunmam etik olmazdı. Bu yüzden, gitmesi için ısrar ettim.

"Hayatta gitmem. Döv, gene gitmem. En azından Evrim uyanana kadar burada duracağım."

Bunları söyledikten sonra oturduğu koltukta iyice yayılıp ellerini göğsünde birleştirdi.

"Ne yaparsan yap."

Zaman geçerken, sürekli saatime bakmaya devam ettim. Burak'la hiç konuşmadık. Evrim ara ara sayıklıyor ve olduğu yerde dönüyordu. O dönerken, kolundaki serumu kontrol ediyordum. Burak ise, odada bulduğu kalemle beyaz bir kâğıda bir şeyler karalıyordu.

Evrim bir süre sonra ayıldığında gözleri yalnızca tavana bakıyordu. Yatağın kenarındaki elini sıktığımda bana döndü.

"Berçin..."

"Şştt! Dinlen biraz daha."

Öyle de yaptı. Gözlerini kapatıp yeniden uykusuna döndü. Belki orada azıcık kaybolurdu acısı. Belki güzel bir rüya görürdü. Belki de bulurdu Atakan'ı orada. El ele tutuşup koşarlardı.

Yaklaşık bir saat sonra Evrim'in annesi geldi. "Siz gidin, ben buradayım artık," dedi.

Atakan'ın anne ve babası neredeydi? Çok soru sormak istemedim. Hava kararıyordu. Gönülsüz bir şekilde, Evrim'i annesi ile bıraktım.

Hastaneden çıkarken yağmuru fark ettim. İnce ince yağmıyordu. Bardaktan boşanırcasına... Hastanenin dışında, yağmur almayan bir yerde durup ne yapacağımı düşündüm. Burak bir şey söylemeden yanımdan geçip otoparktaki arabasına doğru yürümeye başladı. Sabah evden çıkarken,

bu kadar geç döneceğimi ve yağmura yakalanacağımı iç düşünmemiştim. Ne yapacağımı bilemez halde öylece kalakaldım. Şu durumda iken toplu taşımaya gidene kadar bile mahvolurdum.

Burak'la gidebilirdim. Başka çarem yoktu.

O tam otoparktan çıkacağı sırada, kendimi yağmurun ortasına atıp arabaya doğru koşmaya başladım. Ancak yetişemeyip öylece kaldım. Araç yanımdan geçerken koştuğumu gördüğüne emindim.

"Geri zekâlı!"

Aracın arkasındaki kırmızı ışıklar yanarken sakince durdu ve geri geri gelmeye başladı. Arabayı yanıma çektiğinde yolcu koltuğunun camını açtı.

"Fikrini mi değiştirdin?"

Arabanın içindeki karanlıkta gülümsüyordu.

"Kapa çeneni! Mecbur olmasam gelir miyim sanıyorsun?" dedikten sonra arabaya bindim. "Yürü. Sür. Bir şeyler yap. Bir an önce eve gitmeliyim."

Gitmeliydim de. Ege'nin uçağı şimdiye kadar inmiş olmalıydı. Hastaneye gidecek ve yerleştikten sonra arayacaktı. İçinde bulunduğum durumun trajikomikliğine sinirlerim bozulup gülmeye başladığımda Boğaz Köprüsü'nden geçiyorduk.

"Niye gülüyorsun?" dedi Burak bana bakmadan.

"Niye mi gülüyorum?" Sesli bir kahkaha attım. "Çünkü hayatımda, çevremdeki insanların hayatında her şey boka sardı. Ege gitti. Evrim hastanede serumla uyutuluyor. İlacımı almadım. Her şey sanki daha kötüye gidecek gibi

hissediyorum. Sanki sorumlusu benmişim gibi, bütün yük benim omuzlarımdaymış gibi hissediyorum. Durumun ne kadar sinir bozucu olduğunu görmüyor musun? Seninle aynı arabada eve gitmeye çalışıyorum. Herkes mutsuz ve herkes bu durumdan şikâyetçi..."

"Ben mutluyum ve şikâyetçi değilim."

Bana baktığına adım gibi emindim. Ve gülümsediğine. Ona bakmak yerine, dışarıdan boğazı izledim.

"Nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun? Orada ölümle savaşan bir çocuk yatıyor. Nasıl mutlusun?"

"Yağmur yağıyor. Boğaz'dayız. Çok şükür ki trafik var ve dakikada bir metre ya ilerliyoruz ya ilerlemiyoruz. En sevdiğim halindesin. Kızgınsın aslında bazı durumlara, yalnızca bunu kendine itiraf edemiyorsun. Kendine söyleyemediğin doğruları, insanlara söylüyorsun. Bencilsem, ben bencilim. Sen olma. O çocuk umarım iyileşir ama izin verirsen şu anın tadını çıkaracağım."

Bir şeyler kırmak istiyordum. Parçalamak, zarar vermek... Etrafıma baktım ama kısıtlı bir mekândaydım. Arabanın içinde hiçbir şey yoktu. Zarar verebileceğim tek bir şey vardı.

Kalbi.

"Böyleyken doğruları söylüyorum demek," dedim ve ona doğru döndüm. Elleri direksiyonda, gözleri yoldaydı. Silecekler o kadar hızlı çalışıyordu ki, çıkardığı sesler sinirimi bozuyordu. "Senden nefret ediyorum," dedim önce. "Seni hiçbir zaman sevmedim, sevmeyeceğim. Yalnızca ben değil, kimse sevmeyecek seni."

"Devam et."

"Moronun tekisin. Kimseye ihtiyacın olmadığını söylüyorsun ancak muhtaçsın sen. Acınacak haldesin."

"Müthişim. Konuşmaya devam et."

"Kendini güçlü, karakter sahibi bir insan olarak görüyorsun ama bu tavırların yalnızca bir kalkan."

Konuşurken öksürdüm ve ağladığımı fark ettim. Aslında ona söylenmiyordum. Kendimeydi hepsi. Bunun farkına vardığımda, gözlerimdeki yaşları serbest bırakıp sesli bir şekilde ağlamaya başladım.

"Neden ağlıyorsun?"

Cevap vermedim ve yüzümü görmesin diye cama doğru döndüm.

"Bak kızım... Sana kamptayken de söyledim. Seni sevmem için, senin beni sevmene ihtiyacım yok. Bana değildi söylediklerin. Biraz kendine, biraz başkalarına... Ben bilirim, takip ederim seni. Kendi kendine söylenemezsin. Kendine bağırmaya ihtiyacın olduğunda ben hep etrafında olacağım. İstersen bulursun beni. Gel bağır, çağır, vur, kır, kanat... Umurumda olmaz. Sakladığın bu tarafının aslında hissettiklerin olduğunu bilseler sevmezler seni diye korkarsın, onu da bilirim. Sen gene bağır, ben uzaktan da duyarım seni. Gelirim yanına, başkalarına zarar verme, bana söyle tüm kırıcı sözlerini diye. Engelleyemezsin. Beni görünce yolunu değiştirsen, diğer yola koşar yine önüne çıkarım."

Söylediklerinin çoğunu duymadım. Dinlemedim, tıkadım kulaklarımı ona. Cevapsız kalışım onu rahatsız etmedi. Konuşmadı da. Yüksek sesli bir müzik açtı. Ben camdan

aşağıya kayan yağmur damlalarının arasında kurtuluş ararken, yağmur damlaları rüzgâra aldanıp uçtu gitti. Evimin olduğu köşeye geldiğimizde, en büyük düşmanım olan zihnim düşünmemem gereken fikirler aşılıyordu benliğime.

"Arabayı durdur," dedim.

Hiçbir şey söylemeden kenara çekti. Kapıyı açtığım gibi araçtan inip yürümeye başladım. Arkamdan kapısının açıldığını duydum ama umursamadan yürümeye devam ettim. Arabanın farlarından yansıyan sarı ışıklar, yağmurdan ıslanmış karanlık caddeye, ondan daha koyu olan gölgemi yansıtıyordu. Burak'ın tam arkamda olduğunu hissettiğim anda geri döndüm. Sinirliydim. Kendime, ona, yağmurun yağmasına, yerdeki sarı ışığa, rüzgâra, arkada çalışır durumdaki arabaya...

"Sakın!" dedim gözlerinin içine bakarak.

Ona doğru dönüşümle, bir adım geri çekilip öylece durdu yağmurun altında.

"Kendine bunu yapma," dedi ve bir adım attı bana doğru.

"Getirdiğin için teşekkürler. İyi geceler."

Ellerini iki yana açıp derin bir nefes verdikten sonra, arkasını dönüp arabasına doğru yürümeye başladı. Araca binip hızla önümden geçip gitti.

Araba gözden kaybolduğunda koşmaya başladım yağmurun altında. Islanmak derdim değildi artık. Çünkü zihnim daha büyüklerini seriyordu önüme. Ben koştukça, yağmur daha sert vurmaya başladı yüzüme. Su yüzümü acıtırken, düşünceler sanki uzaklaşıyordu. Birkaç adımda bir gözlerimi kapatıyordum kısa süreliğine. O kısa süre içerisinde,

yanağıma çarpıp patlayan su damlalarının hayalini kuruyor, düşünmemeye çalışıyordum. İlacımı içmediğim için ve olan olaylar yüzünden düşünceler daha hızlıydı. Muhtemelen bir krizin eşiğindeydim.

Bir süre sonra gözlerimi açtığımda evden uzaklaştığımı fark ettim. Ama daha fazla koşmalıydım. Koştum, koştum... Yorulana kadar... Kayboldum bildiğim sokaklarda. En sonunda yorulup, bir caddenin ortasında bir arabanın fren sesi ile durdum.

Arabanın sürücüsü kornaya basıp başını camdan çıkardığında "Deli misin be, kızım?" diye bağırdı.

"Deliyim!" diye bağırdım kahkaha atarak.

Adam tekrar bağırdığında çoktan koşmaya başlamış ve onun sesini geride bırakmıştım. Koşarken etrafıma baktım. Tanıdık bir yerdi. Yakında bir çocuk parkı vardı. Ve artık yağmur damlaları acıtmıyordu. Manik-depresif hastalığının ilk krizini geçirdiğimde, ergenliğe yeni yeni giriyordum. Belki de hep vardı ancak ben bilinçli olarak isminin *kriz* olduğunu o zaman öğrenmiştim. Her şey çok kolay gözüküyordu gözüme. İçim içime sığmıyor, altı yedi yaşında bir çocuk sevinci ile dolaşıyordum her yerde. Odam için sürekli değişen planlarım vardı. Bazen duvarları mor istiyordum, bazen o duvarları posterlerle doldurmak... Bir süre sonra da posterlerden sıkılıp hepsini söküyordum. Bazense yetişkinlerin tek başına zor taşıdığı eşyaları odamın içinde dolaştırıyordum. Yatağım bir hafta cam kenarındaysa, sonraki hafta onun yerini çalışma masam alıyordu. Aşırı enerjimi bu şekilde atıyordum. Üretkenliğim, hayal gücüm ve yaratıcılığım zirvedeydi. Elime hangi kitap geçse okuyor,

sanki kitap karakterlerinin yerinde tüm o maceraları ben yaşıyordum. Aksiyon dolu sahneleri nefes nefese okurken bazen yoruluyordum. Ama bundan keyif alıyor ve devam ediyordum gerçek dışı yaşamaya. Harika değil, müthiş hissediyordum ilk krizlerde. Yapamayacağım hiçbir şey yok gibi geliyordu. Blogger ile tanışana kadar, yüzüne bile bakmadığım matematik sorularını içten gelerek çözüyordum. Şimdi önüme koysalar belki de çözemeyeceğim problemlerdi bunlar. Ama görüntüler, formüller o anlarda öyle yerine oturuyordu ki, öğrenmeye aç zihnim ne duysa ne görse yerleştiriyordu beynime. Bilgi netti, aydınlıktı ve kesindi. Dünyayı yeni yeni tanıyor gibiydim. Kimsenin fark etmeyeceği detayları görüp, doğanın, eşyaların ve diğer her şeyin muhteşemliği ile daha çok bilmek istiyordum. Odamın camından saatlerce ağaçların yapraklarının rüzgârla hareket edişini izlerdim. Odanın tavanındaki ampul her seferinde aynı şekilde mi parlayacak, aynı şekilde mi gözlerimi kısacağım diye defalarca ışığı açıp kapatırdım.

Her yeni bilgiyi, her yeni detayı ve her şeyin birbiri ile olan mükemmel uyumunu aileme, arkadaşlarıma anlattığımda, bunların onları beni şaşırttığı kadar şaşırtmadığını görüp içten içe üzülüyor ama hüznün beni etkilemesine izin vermiyordum. En sonunda bu durumu kabul ettim. Ve insanlara öğrenmek istemedikleri şeylerin dışında hiçbir şey söylemedim. Büyürken, ergenliğin getirdiği bir melankoliye kapılıyordum.

Manik atakların süresi kısacık olmaya başlamıştı. İlklerine nazaran güzel bir ilkbahar rüzgârı gibi kısa sürüyordu. Bu hızlı geçişler ve ergenliğimde kafama taktığım detaylar ile hem etrafıma sıkıcı geliyor, hem kendimi istemediğim

duyguların içerisine atıyordum. Derken, tek derdi yaprağın rüzgâr ile ne kadar güzel ve uyumlu olduğunu düşünen zihnim, karanlık düşüncelerin engin sularında debelenmeye başladı. Tek okuyuşta anladığım romanların bazı sayfalarını tekrar tekrar okuyordum. Matematik formülleri o kadar kolay değildi artık. Harfler, rakamlar sanki dans ediyorlardı. Tavandaki lamba artık tek renk yanıyordu. Gözlerimi kısmama, yatağımın rengini değiştirmeme gerek yoktu. Artık detaylar sinir bozucuydu. Ve bu, korkutucu bir durumdu.

Zihnim buna alışık değildi. Düşüncelerimin netliğine, sanki hiçbir şey beni yıkamazmış gibi hissetmeye, bilgiye, detaylara ve dünyadaki gizeme alışkındı. Ne olduysa, ergenliğe geçiş ile birlikte oldu.

Kendi kendimin en azılı düşmanı olup çıkıvermiştim. Geleceğimle ilgili planların tümü saçmaydı. Kendi kendimle alay ediyor, geçmişte kurduğum tüm hayallerle dalga geçiyordum. Artık hiçbir detay, üzerinde durmaya değecek kadar önemli değildi. Hatta ampul aynı şekilde yanmıyor diye odamın ışığını açmaz olmuştum. Dikkatini bir şeylere odaklamaktan aciz zihnim dönüyor, dolaşıyor, kaçıyor ancak karanlık düşüncelere yakalanıyordu.

Korkunç bir bitkinlik içinde sürdürmeye başlamıştım artık hayatı. Uykuya minimum ihtiyaç duyardım eskiden. Ama sonrasında yataktan çıkmak, hazırlanmak büyük bir güç ister olmuştu. Yoruluyordum. Kendi düşüncelerimin altında ezilen kocaman dünyada küçücük bir noktaydım.

Arkadaşlarımın ve ailemin artık beni sevmedikleri düşüncesi çöreklenmişti o sıralar zihnime. İletişim kurmaktan

çok korkuyordum. Bu durumun bana zarar vereceğini biliyordum ama engel olamıyordum işte. Çevremdeki insanlardan elimden geldiğince uzak duruyordum. Her uzaklaşmamda kalbim ölüyor, bir kış günü dışarıda kalmış yaralı bir kuş gibi üşüyordu hislerim.

Artık dünya üzerindeki cehennemi yaratmıştım kendim için.

Tüm düşüncelerimin önüne geçen tek, katil bir kelime dolanmaya başlamıştı zihnimde; ***ölüm***. Daha sonra öğrendiğim kadarıyla, manik-depresif hastalığına sahip insanlar sürekli düşünürlermiş bu durumu. Kendime göre bir çözüm de bulmuştum. İletişim kuramadığım her insana karşı kin besliyor, bu nefretin altında ezilen yorgun zihnimi de yanıma alarak hepsini hayallerimde öldürüyordum. Bekleyiş acıydı ve herkes ölmek için doğmuştu. Sonu bilinen bir hayatı yaşayıp, her gününde onu güzelleştirmek için çalışmak, çaba göstermek tam anlamıyla saçmalık gibi geliyordu.

Ama bazen ergenliğin melankolisinin dışına taşıyordu fikirlerim. O özlediğim manik ataklar geliyordu ara ara. Koşma alışkanlığını o şekilde kazanmıştım. İnsanlar anlattığım şeylerden bıktıklarında, ben de onlarla arama bir bariyer koymaya karar verdim. İçimde yaşadığım duyguları dış görünüşüme yansıtmamayı ustalıkla başarıyordum. Ne fırtına koparsa kopsun içimde, dudaklarımda hep bir gülümseme vardı. Bu değişim öyle keskin oldu ki, etrafımdaki insanların bunu fark etmemesi beni hem mutlu etti, hem üzdü, hem de kızdırdı.

Beni nasıl normal bir bireymiş gibi görebildiklerini anlayamıyordum. Herkes kendi dünyasında, kendi hikâyelerini

yaşıyordu. Dış dünyadan çekinmiyorlardı benim gibi. Oysa ben, uyku esnasında depoladığım tüm enerjiyi, durumum fark edilmesin diye harcıyordum. Onlara göre, etrafına neşe saçan biriydim. Kim bilir ne kadar mutlu gözüküyordum dışarıdan. Ama sarf ettiğim bu efor, kalbimin yorulmasına, kırılmasına ve ezilmesine daha çok sebep oluyordu. İlk önce psikologlar girdi hayatıma, sonra bu geçişleri dengeleyebilmemi sağlayacak ilaçlar...

Ama sonra bir şey oldu.

Ege oldu.

Düşüncelerimin merkezine yerleşip, karanlıkta saklanan küçük kız çocuğunun elinden tuttu. Yavaş yavaş düzeliyordum. Psikolog bunun sebebinin ilaçlar olduğunu düşünse de, ona aslında bana iyi gelenin Ege olduğunu hiç söylemedim.

Onu tanıyıp gizlice hayatına dâhil olduğumda, dengeleniyordu hayatım yavaş yavaş. Hayatına dâhil olmak zordu. Hep saklandım durdum. Korkar diye çekinip, bunu yavaş yavaş yaptım. Bir onun için indirdim insanlarla arama koyduğum kalkanı. Çok farklı değildik. Ve bu durum, aramızda muhteşem bir şeyin başlamasını sağlamıştı.

Parkın önüne geldiğimde, koşup bir kaydırağın üzerine çıktım. Kaydırağın üzerinde dev, plastik bir korsan vardı. Ve korsanın başının alt kısmı yağmur almıyordu. İyiye gidiyordu düşüncelerim. Bomboş parkı, sokak lambalarının ışıklarıyla daha net görünen yağmuru izleyip, Ege'nin aramasını bekliyordum. Korsanın alt kısmına uzandığımda, gökyüzü net bir şekilde karşımdaydı.

Kötülüğün arasında iyi hayaller kurmak iyi gelirmiş insana.

Düşündüm...

Ege'nin onu uğurladığımız kapıdan koşarak geleceğini hayal ettim. Koşarak sarılacaktı bana. Boyu benden uzundu. Öyle çok özleyecektik ki birbirimizi, bana sarıldığında ayaklarımı yerden kesecek, başım dönene kadar döndürecekti beni havada. Sarılmak, birbirimizin kokusunu özlediğimizin bahanesi olacaktı. Tüm bu döndürme esnasında, yeniden onunla dolacaktım. İyi hissedecektim.

Ancak bilemedim. Normal biri olarak yaşadığım tüm hayatın, tüm uğraşların zamanla tepetaklak olacağı geceyi yaşadığımı hiç düşünmedim.

Cebimdeki telefon çaldığında heyecanla açtım. Duyduğum titrek sesle, yıkım başlamış oldu.

"Berçin... Berçin, Atakan öldü."

Roo Panes
Lullaby Love

8

1 hafta sonra...

Sonbahar...

Sarının, turuncunun, kahverenginin mevsimi. Hüznün, yalnızlığın ve artık ölümün mevsimi...

Böyle olmamalıydı. Toplu taşıma araçlarının camından dışarıya bakarken, akıp giden şehirle birlikte, zamanın ne kadar hızlı geçtiğini anlamanın kekremsi tadı hissedilmeliydi. Güneş'in, Dünya'dan uzaklaşırken, kalan son kırık ışınlarının tadı çıkarılmalıydı. Pencereler açıldığında odanın içine dolan yağmur kokusundan haz almalıydı insanlar. Dinginlikten, 'eh şu bölümü de izleyeyim yatarım'cıların uzun kış gecelerine gebe sonbahar gecelerinden keyif alınması gereken bir zamandı. Yaz güneşinden kısılmış gözler daha rahat bakmalıydı dünyaya. Gözyaşları ağıt için değil, bir pazar günü battaniye altında izlenen romantik bir film için dökülmeliydi. Aşkın özlendiği mevsimde, yok oluş gerçeği dağlamamalıydı kırık bir kalbi. Onarılamayacak gibi kalmamalıydı kalp bir başına. Yalnızlığın melankolisinin

sevildiği, fotoğraf çekmenin en güzel olduğu mevsimin acısı da sevilmeliydi mutluluğu da...

İnsan gibiydi sonbahar... Mükemmel değildi ve olmak zorunda da değildi.

Ölüm, acı bir şekilde açtı kollarını sonbaharda Atakan'a. Onu yağmurlu bir günde yola çıkarıp, ağaçların soyunduğu mevsimin yine yağmurlu bir gününde çekti zayıf bedenini ıslak toprağın altına.

Atakan giderken, neşe dolu yanını da götürdü Evrim'in. O yanını aldı ve toprağın altında unuttu. Defnedildiği gün, mevsimin en kasvetli günüydü. Kapkaraydı gökyüzü. Yağmur vardı. Ve rüzgâr... Soğuktu. Ölü bir beden gibiydi herkesin bakışları. Kimse konuşmuyordu. Çünkü kimse yoktu. Evrim ve Ekin dışında kimse ağlamadı.

Mezarın başında, hastanedeki kız vardı. Hazal... Evrim onun omzunda ağladı hep. Bir ara Evrim'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Gözyaşlarının aktığı yanaklarına anlık bir gülümseme yayıldı o an Evrim'in. "Teşekkür ederim," dedi. "O bunu hak etmişti."

Ne olduğunu o an anlayamasam da, eve döndüğümde, Atakan'a bunu yapanın cezalandırıldığı düştü aklıma. Karanlıktı o kız. Düşüncelerimden, zihnime düşen ölüm fikrinden bile daha karanlık bakıyordu gözleri. Karanlık bir arkadaşı vardı. Çağrı... Tamamlıyorlardı sanki birbirlerini.

Onları en son mezarlıkta gördüm. El ele tutuşup yürüdüler ölülerin arasında. Kendi hayatlarının tragedyasında başrol olacaklardı belki de.

Evrim'i, Atakan'ın mezarından ayırmak çok zor olmuştu. Gözyaşları yağmura karışıp akıyordu Atakan'ın toprağına. Mezarın yanına çamura uzanıp "Gidin!" diye bağırmıştı annesi onu zorla götürmeden önce.

Yıkım, ölüm haberi ile başlamıştı. Her şey bitmiş, tükenmiş gibi gelmişti o an. Ama bunun büyük bir depremin artçısı olduğunu kimse tahmin edemedi. Bir haftadır okula gelmiyordu Evrim. Telefonlarıma cevap vermiyor, attığım mesajlara geri dönüş yapmıyordu. Bu sürecin ne kadar zor geçeceğini bildiğimden, elimden geleni yapmak istiyor ancak ona ulaşamıyordum.

Sonuç olarak, ölüm kesin bir ayrılığın dışında da bir ayrılık getirmişti bize.

Vakit daralıyordu. Masamın üzerindeki bilgisayarımın düğmesine basıp, siyah ekranın maviye dönerek açılmasını bekledim. Bilgisayarım açıldığında gözlerim ilk olarak sağ alt köşedeki saate kaydı. 23:40'ı gösteriyordu. Hızlıca tarayıcıya tıklayıp, sonrasında unutup sık sık aratacağım yazıyı Google'a yazdım.

İngiltere, Türkiye arası saat farkı.

İki saat... Zaman, yalnızca iki saat geriden işliyordu. Saat 21:40'tı orada. Müsait olmalıydı ama tam gece yarısında görüşmek üzere sözleşmiştik. Gittiğinden beri yapacağımız ilk görüşme, pazar akşamını pazartesiye bağlayan gece olacaktı. Lacivert bir pazartesi gecesi...

Kalan yirmi dakikamı kendime çekidüzen vermekle geçirmeliydim. Morarmış göz altları, dağınık saçlar, günlerdir giyilen tişört ile çıkmamalıydım karşısına. Ne anlatacaktım ona? Atakan'ı anlatamazdım. Ya da Evrim'i. Daha

onun gidişinin ilk haftasında dağılmaya başladığımızı söyleyemezdim. Moralini bozacak hiçbir şeyi bilmemeliydi. Tedavisine odaklanmalıydı.

Hiçbir şey yolunda gitmese bile, her şey yolundaymış gibi davranmak benim için zor değildi. Zira yıllardır bu şekilde yaşıyordum. İnsanlara her şey yolunda deyip, içime atıyordum bende birikenleri. Masadan kalkıp banyoya gireceğim sırada, yatağımın üzerindeki telefona mesaj bildirimi geldi. Koşarak yatağıma gittim. Belki de o çoktan görüşme için hazırdı. Ama gelen mesajı gördüğümde, elimde kocaman bir hayal kırıklığı tutuyordum.

Bana kalırsa, canın sıcak bir şeyler içmek istiyor.

Elimde telefonumla banyoya doğru ilerledim Burak'ın sinir bozucu mesajları, olur olmadık zamanlarda karşıma çıkışları Ege'nin gidişi ile artmıştı. Ne söylersem söyleyeyim, ne yaparsam yapayım uzaklaştıramıyordum kendimden. Mesajına cevap vermedim. Telefonumu lavabonun kenarına koyup yüzümü yıkadım. Kararan telefonumun ekranı yeni bir bildirimle tekrar aydınlandı.

Eğer öyleyse, hemen gelip alayım seni.

Ne yapacaktım? Bastım engeli.

Aynadaki yansımama gülümsedim.

"Oh olsun! Salak!"

Hızlıca kendimi toparlayıp dişlerimi fırçaladım. Saçlarımı düzeltmeye çalıştım ancak ne yaparsam yapayım dağınık görünmesine engel olamıyordum. Odama döndüğümde, bilgisayarımın başına oturup beklemeye başladım. Kalan dakikaları kendimi sakinleştirmek için harcayabilirdim.

Bilgisayarımın yanına bıraktığım telefonuma yeni bir mesaj bildirimi geldiğinde heyecanla atıldım fakat okuduktan sonra öylece kaldım. Mesaj telefon rehberimde kayıtlı olmayan bir numaradandı ama kimden olduğu belliydi.

Kıvırcık, engelledin mi sen beni?

Hızlıca yanıtladım.

Beni rahatsız etmeyi bırak.

Saniyeler sonra yeniden mesaj attı.

Seni rahatsız etmek istemiyorum.

Cevap yazmak için elimi telefon klavyesine dokundurduğumda annemin seslendiğini duydum.

"Efendim, anne!"

"Tatlım, buraya gelir misin?"

Bilgisayarımdaki saate baktım. Arama her an gerçekleşebilirdi. Derin bir nefes verip ayaklandım. Üzerime ince gri hırkamı giydikten sonra hızlıca odadan çıktım. Salona geçtiğimde, annem elinde karton kâğıttan bir poşet tutuyordu.

"Senin için," dedi.

"Anne, ne bu?"

"Ne bileyim, kızım. Az önce kapı çaldı. Açtığımda kapının önünde bunu buldum. Baban görmesin vallahi."

"İyi de anne, benim için olduğunu nereden anladın?"

Annem bir şey ararmış gibi elindeki poşeti çevirdi.

"Hah, buldum!" dedi poşeti bana doğru çevirerek.

Poşetin üzerinde ***Berçin için...*** yazıyordu.

"Teşekkür ederim, anne."

Poşeti kaptığım gibi odaya koştum. Bilgisayarın başına oturup beklerken poşeti açtım. Altlığının içine konmuş, tanıdık bir kahvecinin karton bardağı vardı. Kahve dolu sıcak bardağı poşetten çıkarıp inceledim.

Siyah kalemle yazılmış bir de not vardı üzerinde.

Kalbinin şu sıralar üşüdüğünü biliyorum. Bu kahve yardımcı olur mu?

Sesli bir nefes verdim *Öff!* diyerek. Telefonumu elime aldığım gibi Burak'a mesaj attım.

Bu yaptığın tacize giriyor, biliyorsun değil mi?

Pardon?

Annem seni görmediği için şanslısın.

Ne diyorsun, kıvırcık?

Cevap yazmaya hazırlanırken, bilgisayarım Skype aramasının geldiğini belirten sesi çıkardı. Heyecanla kahveyi kenara koyup saçlarımı düzelttim. Derin bir nefes verip aramayı yanıtladım.

Sohbet penceresi açıldığı gibi kameram da açıldı. Ege'nin kamerasının olduğu yerde ise kocaman bir karanlık vardı.

"Hey!" dedi.

Tek bir kelime, kocaman gülümsememe sebep oldu. Cevap vermek için ağzımı açtım ama o devam etti.

"Bir dakika. Kameramda bir problem var sanırım. Yeniden arayacağım."

Gözlerimi kapatıp "Tamam," dedim. Sohbet penceresi kapandığı anda sesli bir şekilde "Oh!" diyerek nefesimi

verdim. Ağzım kurumuştu. Tek bir kelimesi ile kalbim ağzımda atacak kadar özlemiştim sesini.

Kahveyi kimin gönderdiğinin o an için önemi yoktu. Poşetten çıkardığım kahveden bir yudum alıp yerine koydum. Nefes alış verişimi düzenlemem gerekiyordu. Normal olmalı, normal gözükmeli, normal konuşmalıydım. Dakikalar sonra Skype'ın arama sesi yeniden bilgisayarımdaydı. Bu kez karanlık değildi kamerasının olduğu bölge. Kocaman gülümsüyordu. Ege, karşımdaydı ve mutluydu.

"Hey!" dedi yeniden. "N'aber?"

Kahveden bir yudum daha alıp gülümsedim.

"Seni özledim," dedim ekrandaki görüntüsüne bakarak. "Seni çok özledim."

"Ben de..."

Öylece onu izledim. Konuşmayı unutmuştum, çünkü gidişiyle değişen şeyler geliyordu aklıma.

"Kahve içmek için geç bir saat değil mi?"

"Eh, yani..."

"Kandırdım!" dedi kahkaha atarak. Sonra büyük, beyaz bir fincanı kameraya gösterdi. "Kahve içmek için hiçbir zaman geç değildir," deyip bir yudum aldı. "Sana eşlik etmek istedim."

Yalan söyleme... Sakın yalan söyleme! diyordu bir yanım. Ama kalbim buna mecbur hissediyordu. Ufacık bir düşünce atom bombasını yarattıysa, yine ufacık bir düşünce onun paramparça olmasına sebep olabilirdi.

"Haydi anlat... Neler yapıyorsunuz, nasıl bizimkiler? George'a bana buranın telefon hatlarından almasını söyledim ancak tamamen tedaviye odaklanmamı istedikleri için bir süre her şeyden uzak durmalıymışım. Bilgisayarı kullanmama izin veriyorlar neyse ki. Biliyor musun Berçin, garip bir yer burası. Hani filmlerde görüyoruz ya, burada da arada rahibeler geziyor koridorlarda. Tarihi bir bina gibi gözüküyor ama ne ararsan var. George arada uğruyor. Tahmin ettiğimden daha fazla yardımcı oluyor bana. Eh, sanırım onca yılın açığını kapatmak istiyor. Birkaç kelime İngilizce bile öğrendim. Tek kalıyorum odada ama siyahî bir hemşirem var sürekli yanımızda. Annem, kadınla arkadaş oldu bile. Çoğu zaman ne dediklerini anlamıyorum ama komik geliyor kadının konuşması. Hani siyahîler sürekli el hareketleri ile konuşuyorlar ya, bu da öyle. Potansiyel bir Cennet Mahallesi oyuncusu anlayacağın. Kadın bir gülüyor, otuz iki değil kırk diş. Ya gülmesene! Kadının gerçekten fazla dişi olmalı, çünkü kocaman bir ağzı var. Beni neşelendirmek için hiç anlamadığım ama komik gelen şeyler yapıyor. Bugün beni bir havuzun içine soktular. Böyle garip garip aletlerle birlikte. Az kalsın boğulacaktım. Hey, neden ağlıyorsun? Berçin?"

İsmimi söylediği gibi yanağımdaki yaşları sildim. Gülerek ağlıyordum. Ne hissediyordum? Muyluydum. Onun için, o bu şekilde heyecanlı olduğu için mutluydum. Kaybettiği umudu kazanmak üzere bir savaş veriyordu kendi içinde.

"Ya, ne bileyim..."

Ellerimi omuzlarımda gezdirip sıvazladım. Sonra uzun hırkamın ceplerine soktum. Sağ elime bir kâğıt geldi. Kâğıdı cebimden çıkarırken konuşmaya devam ettim.

"Sanki yıllardır görmüyor, duymuyormuşum seni gibi hissettim bir an. Öyle iyi geldi ki seni görmek... Öyle güzel ki yeniden sesini duymak..."

Ege yatağında oturuş şeklini düzeltti. Bunu yaparken hareket eden bilgisayarın ışığı yüzüne yansıdı. Göz altları mosmordu. Belirgin göz torbaları vardı. Belli ki o da iyi değildi. Kahvesinden bir yudum alırken, sanki benim konuşmamı beklermiş gibi bakıyordu fincanın ardındaki gözleri.

"Evrim nasıl? Ben Türkiye'den ayrılırken görüşememiştik."

Evrim'in ismini duyduğum anda gerildim. Ne söyleyecektim şimdi? Kararsız ve çaresiz bir şekilde ona baktım.

"Bizi merak etme. Burada her şey bıraktığın gibi. İlk sınavlar geliyor diye şu sıralar görüşemiyoruz mesela."

Stresli olduğum zamanlarda, insanlar bunu kolaylıkla fark edebiliyorlardı. Eğer gün içinde ilaçlarımı içmediysem, bunu anlamak çok daha kolay oluyordu. Uzun bir şey varsa üzerimde, kol kısımları ile oynuyordum genelde. Ya da elimdeki herhangi bir cismi olur olmadık şekillere sokuyordum. Cebimden çıkan kâğıt gibi... Ege'ye cevap vermek için hazırlanırken, terleyen elimdeki kâğıtla oynamaya devam ettim. Kâğıdın içindeki okumadan önce, "Şey..." dedim Ege'ye bakarak. Cümleyi devam ettiremedim, çünkü dikkatim tam anlamıyla parmaklarımın arasındaki terli kâğıttaydı.

Ağlamak yakışmaz gözlerine, ağlama. Ben şiirler yazarım gülüşüne. Güneşe benzetirim gülüşünü. Ağlama, geçecek.

"Berçin?"

Kendimi toparlayıp notu kenara attığım gibi ona döndüm.

"Şe-şey," diyerek kekeledim. "Ben daha çok şey öğrenmek istiyorum. Şey mesela..."

Hayır... Çuvallamak üzereydim.

"Başka bir ülkede olmak, nasıl bir şey?"

Gülümsedi. Sanırım anlamamıştı telaşımı. Gözlerim nota kayıyordu sürekli.

"Uçaktan indiğim gibi havalandım hemen, biliyor musun? Çünkü gelecekten geliyordum resmen."

"Nasıl yani?"

"Eee, Londra Türkiye'den iki saat geride ya ondan. Resmen geçmişe seyahat ettim."

Bu kez gülümseme sırası benimdi.

"Onun dışında, henüz başka bir ülke görmedim. Uçak indiği gibi buraya geldim. O gün bugündür buradayım."

Onunla konuşurken zaman akıp gidiyordu. Hep konuşsa, hep dinlerdim. Gülümseyişini izleyebilirdim sabaha kadar... Ama bize ayrılan sürenin sonuna gelmiştik artık.

"Saat farkını sürekli unutuyorum," dedi sonunda. Sıcacık gülümsedi. "Seni," dedi. "Her gördüğümde kalbim ağzımda atıyor sanki. Seni gökyüzü kadar çok seviyorum."

Görüşme bittiğinde, görüntüsünün yerini kocaman bir karanlık aldı. Dizüstü bilgisayarımın ekranını indirip derin bir nefes verdim. İlk fırsatta yeniden görüşecektik. Görüşmelerimizin tarihi ve saatini o belirleyecek, bana bir şekilde haber verecekti. Soğuyan kahveden son bir yudum

alıp kalkmaya hazırlanırken, gözlerim yeniden masanın üzerindeki kırışmış nota kaydı.

Böyle bir yazı yazmış olmamın imkânı yoktu. Elimde not kâğıdı ile düşünerek banyoya doğru ilerledim. Dişlerimi fırçalayıp yatacaktım. Yani niyetim buydu. Ama aynada kendimi gördüğümde, beni sabaha kadar uyutmayacak bir düşünce düştü zihnimin senaryolara aç, karanlık kısmına.

Üzerimdeki hırka, Atakan'ın cenazesinde giydiğim hırkaydı. Ve o günden sonra, ne yıkanmış ne de yeniden giyilmişti. Ta ki bugüne dek. Bu düşünceyle dişlerimi fırçalayıp, yine bunu düşünerek bıraktım yorgun bedenimi yatağa. Gün ağarana kadar bir düşünceden diğerine koştum. Geçişleri kontrol etmek, gece yarıları daha çok zorluyordu beni. Müzik işe yarıyordu ancak düşüncelerim daha gürültülüydü. Sabaha karşı gözlerim kapanırken, uyuyabileceğim yalnızca yirmi dakika vardı. Yirmi dakika sonra annem gelecek, uykunun baskın, enerjinin sıfır olduğu en güzel anda uyandıracaktı beni.

Öyle de oldu. Daha uykunun y'sine gelememişken, "Berçin! Haydi!" sesi doldu odamın içerisine. Onu, "Bak, geç kalacaksın!" izledi.

Çaresizce yataktan kalkıp apar topar hazırlandım, On dakika sonra, dağınık saçlar, fırçalanmamış dişler ve aç bir mide ile sürücü koltuğunun yanındaki koltuktan dışarıyı izliyordum. Depresyona girmiş gibi gözüken bedenim, deprem etkisi yaratan o notun zihnime düşmesiyle titredi. Sessiz bir şekilde sorgulamaya başladım yeniden. Bunu o kadar hızlı yapıyor, o kadar hızlı teoriler üretiyordum ki, konuşmamak, anneme bahsetmemek için dudaklarımı

acıtacak kadar sıkıyordum. Nihayet annem, okulun önüne geldiğinde arabayı durdurdu. Hoşça kal demeden atladım araçtan. Koşarak okul binasına yöneldim. Girişten koridora adımımı attığım an kendimi yavaşlattım.

"Evladım! Sabah sabah nereden buluyorsunuz bu enerjiyi?"

Beden eğitimi öğretmeninin sesini duyduğum gibi yönümü değiştirmeye çalıştım.

"Kız, hey sen! Yoluk! Gel bakayım."

Derin bir nefes alıp yanına gittim.

"Efendim, hocam."

"Kızım, ahırda mı yaşıyorsun sen? Bu ne hal?"

"Hocam..."

"Hoca moca yok! Git, kendine çekidüzen ver."

"Hocam, o hep öyle."

Yağız, Mete ile birlikte sabah sporunu yapmak üzere yanımıza yaklaştı. Ama onun sabah sporu insanlarla alay etmekti.

"Sana ne evladım! Sen de hep salaksın. Kendine çekidüzen ver desem, karşımda aptal aptal güleceksin."

Yağız, hocanın dediği gibi gülüyordu. Mete ise tepkisizce bir bana bir hocaya bakıyordu.

"Vallahi hocam ya..." dedi Yağız. "Bu yıl okul takımını siz mi kuracaksınız?"

"Seni de kaptan yapalım, maça gidiyoruz diye İstanbul'u fethetmeye kalkın, di mi?"

"Hocam, gidebilir miyim?"

Öğretmen bana dönüp sinirli bir şekilde baktıktan sonra bağırdı.

"Kızım, sen hâlâ burada mısın?"

"Gidiyorum hemen."

Arkamı döndüğüm an, hızlı adımlarla lavaboya yöneldim. Arkamdan bir düdük sesi yükseldi. Düdük sesini Ekin'in kahkahası takip etti. Geriye dönüp baktığımda, Akın koridorun bir ucuna kaçıyor, Ekin ağzındaki düdükle onun peşinden koşmaya çalışıyordu. Nereden çıktıklarını düşünürken, Akın'ın önünde koşan Yağız'ı gördüm. Onun arkasında Mete ve onları takip eden düdüklü Ekin... En arkada ise beden eğitimi öğretmeni...

Klasik bir okul gününün başlangıcıydı aslına bakılırsa. Yine birileri ceza alacak, birileri uyarı ile kurtaracaktı. Bazıları ise aileleri sayesinde, kendi egolarının peşinde, olmadıkları biri gibi davranmaya devam edeceklerdi.

Gürültüyü arkamda bırakıp kızlar tuvaletine girdiğimde derin bir nefes aldım. Aynadaki yansımama baktığımda, aslında diğer günlerden çok da farklı gözükmediğimi fark ettim. Yüzümü yıkadım, derin nefesler verip kendimi uzun bir günün başlangıcı için hazırladım.

Lavabodan çıkarken, Evrim'e mesaj atmayı ihmal etmedim.

Evrim... Bugün okula gelecek misin?

Birkaç dakika koridorda dikilip cevap gelmesini bekledim ancak çalan ders zili, bekleyişimin bittiğini haber veriyordu.

İlk ders, her öğrencinin yaptığı gibi uyuklayarak, öğretmenin anlattığı şeyleri anlamayarak geçti. Sonraki ders, yaklaşan sınav hazırlığı vesaire derken, Ekin'in tuvalet ihtiyacının sınıf gündemine taşınmasıyla konudan uzaklaştı. Akın'ın "Hocam, ben de işeyeceğim," demesiyle, dersin kaynaması kaçınılmaz bir son oldu.

Üçüncü dersin teneffüsünde, tam olarak olmaktan korktuğum yerdeydim. Kantindeki bir masada, tek başıma...

Ege yapbozu tamamlayan son parçaydı. Ve o kayıp parça, kim bilir hangi hayalin altına saklanmıştı. Derin bir nefes alıp, kantin camına yaklaştım.

"Gülsüm Anne, iki kahve alabilir miyim? Sade."

"Kızım al da, bu ne hal?"

Bıkkınlık ifadesiyle şişmiş nefesim boğazıma sürtünerek dışarı çıktığında, Gülsüm Anne durumu anladı.

"Sanırım bunu bugün çok duydun."

"Evet," dedim kahveleri beklerken.

"İyi de kızım, makyaj mağazasındaki indirim savaşından çıkmış gibi niye geliyorsun okula?"

"Ya, gerçekten kötü mü gözüküyorum?"

"Vallahi, ben üç saat pazar alışverişi yapınca aynı senin gibi gözüküyorum."

Gülümsedim.

"İkinci kahve kime? Gözlüklü çocuk geri mi döndü?"

Her yerdeydi işte. Ne olursa olsun, o olmadan tamamlanmıyordu yapboz. Eksikliği hissediliyordu. Var gibi

yapılamıyordu, yok olduğu gerçeği de kabullenilemiyordu. Olmak zorundaydı!

"Hayır, tek başıma içeceğim."

"Hey Allah'ım! Herkesin garip garip huyu var. Akın'ın yavuklusu da geldi, tost ekmeğinin arasına şu raftaki çikolatalardan birini basıp basamayacağımı sordu. Diyorum başkasını bulalım sana, olmaz diyor Akın."

"Ne yaptın?"

"Neyi ne yaptım?"

"Tostu yaptın mı?"

"E yaptım tabii. Bastım Albeni'yi ekmeğin arasına, erittim mikrodalgada, yedi şaşkın."

"Ekin işte..." dedim kıkırdayarak.

"Manyak işte..." diyerek tamamladı Gülsüm Anne beni.

Kahveleri alıp masaya oturdum. Kendi kahvemden bir yudum alırken, Ege'ye verdiğim sözü tutup, diğer bardağı onun oturacağı sandalyenin önüne koydum. Kantin dolarken, dakikalar boyunca Ege'nin soğuyan kahvesindeydi gözlerim. Daldım, kayboldum bardaktan çıkan buharda. Ta ki kahve soğuyana, onun kahveyi içmek için orada olmadığı gerçeği ile yüzleşene kadar. Zil çalınca, kahveyi çöpe döküp bardağını yanıma aldım.

Sınıfa girdiğimde, etrafımdaki gürültüden en azından öğretmen gelene kadar kurtulabilmek amacıyla kulaklığımı taktım. Müzik insan seslerini bastırıp kafamın içine dağılırken beklemeye başladım. Ta ki sıranın üzerindeki defterimin kenarından çıkan renkli kâğıdı görene kadar...

Kâğıdı elime aldığımda, özenli bir şekilde katlanmış olduğunu fark ettim.

Kış gibisin çoğu zaman. Güneş yakında tam kalbinden doğacak. O zaman ısınacaksın ve eriyecek buzların.

Kâğıdı elimin arasında sıkıştırıp buruşturdum. Kulaklıklarımı çıkarıp ayağa kalktığım gibi bağırdım.

"Bunu kim bıraktı?"

Sınıftaki herkesin bakışları bana döndü.

"Sakin ol, şampiyon!" dedi Yağız.

Ekin arkamdaki sıradan çekiştirerek, "Ne oldu, kız?" diye sordu.

Onu umursamadan sorumu tekrarladım. Bu kez sakin ve olabilecek en kibar şekilde.

"Sevgili sınıf arkadaşlarım, bunu kim bıraktı?"

Kimse cevap vermedi.

Yerime otururken, Ekin sorusunu yineledi.

"Berçin, ne oldu?"

"Geri zekâlının teki saçma sapan bir oyun oynuyor. Bulduğumda ağzına sıçacağım."

Vücudumda hissettiğim öfke dalgası ders boyunca sürdü.

Öğle arasına girdiğimizde, Akın ve Ekin'in kafeye gitme teklifini reddederek lavaboya yöneldim. Lavabonun kapısını açtığımda, karşılaşmayı isteyeceğim son insan tam karşımda, aynadaki yansımasına bakarak rujunu sürüyordu.

"Selam," dedi Tuğçe.

Herhangi bir sohbete girmeden lavabodan ayrıldım. Aksi takdirde, konu yine Ege'ye gelecek ve sinirlerimi altüst etmek için kuracağı cümleler günün geri kalanında zihnimin içinde dans edecekti.

Sakin bir öğle arasını okul müdürünün anonsu bitirdiğinde, Ege'nin her zaman oturduğu ağacın altında oturmuş tostumu yiyordum.

"Son sınıf öğrencileri, toplantı salonuna!"

Tostumu acele etmeden yiyip okul bahçesinin boşalmasını bekledim. Sonrasında kalkıp toplantı salonuna gitmek için okul binasına girdiğimde, alt sınıfların konuşmalarından, neden toplantı salonuna çağırıldığımızı anladım. Konu, yaklaşan sınav ve üniversiteler hakkındaydı.

Toplantı salonuna girip etrafıma bakındım.

Ekin, Akın'la birlikte en önlerde oturuyordu. Çoktan yanlarındaki koltuklar dolmuştu. Onlara selam verip, en arkaya oturacağımı işaret ettim.

Toplantı salonunda korkunç bir gürültü vardı. Müdür "Sessiz olun!" dediğinde, mikrofondan çıkan tiz ses yüzünden, ön sıralardaki öğrencilerin hepsi kulaklarını ovuşturmak zorunda kaldı. Salon doluyordu. Konuşmacılar yavaş yavaş sahnedeki yerlerini aldıklarında, sırtımı geriye yaslayıp, boş geçecek derslerin keyfiyle bekledim.

İlk olarak, eski mezunlarımızdan, iyi bir üniversitede eğitim aldıktan sonra avukat olan bir adam konuşma yaptı. Muhtemelen kimsenin dinlemediği öğütleri ardı ardına sıraladı. Sonrası herkesin uyuklamasıydı işte...

"Ne kaçırdım?"

Oturduğum yerden irkilerek doğruldum.

"Korkma, yalnızca ben geldim."

Yan sandalyeme oturan ve pişkin pişkin sırıtan Burak'a baktım. O geniş gülümsemesine kocaman bir tokat atmak istedim ama müdürün "Sessizlik!" diye bağırması bunu yapmama engel oldu.

"Oturacak başka bir yer bulamadın mı?"

"Hayır, en güzel yeri seçtim," dedi kulağıma fısıldayarak. Sonra salonu gösterdi. "Ki başka yer de kalmamış zaten. Burayı bana ayırdığın için teşekkür ederim."

Koskocaman toplantı salonunun nasıl dolduğunu, içeriyi inceleyene kadar anlamadım. Ama etrafıma baktığımda, konferansa on birinci sınıfların da dâhil olduğunu gördüm.

"Öyle bir niyetim yoktu," dedim.

"Olsun."

"Sessiz olur musun, konferansı dinliyorum."

"Öyle mi? Ben gelmeden önce neredeyse horlayacak gibiydin."

"İşler şimdi ilginçleşmeye başladı. Şu an itibariyle dikkatle dinleyeceğim."

"Kıvırcık nasıl isterse," dedi ve ellerini iki yana açtı. Havadaki elleri dizlerinin üzerine düştüğünde, ölüm sessizliğine bürünüp konferansı dinlemeye döndü.

Aslında dinlemiyordu. Çünkü gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Başımı hızlıca çevirip onu yakaladım. Tam olarak bana bakıyordu.

"Ne var?" dedim sert bir şekilde.

Kulağıma eğilip, yalnızca benim duyabileceğim şekilde fısıldadı.

"Bugün çok güzelsin."

Bakışlarımı sahneye çevirdim.

"Ya, bunu nasıl aniden söyleyebiliyorsun?"

"Neden söylemeyeyim?"

"Çünkü bunu senin gibiler yapmamalı. Güzel olduğumu düşünsen bile... Ki Gülsüm Anne üç saat alışveriş yapınca böyle gözüküyormuş. Bunu birisine aniden söylememelisin."

"Neden? Güzel olduğunu düşünüyorum. Hatta gördüğüm en güzel insansın sen."

"Pekâlâ, yavaşla bakalım!" dedim ona dönerek.

"Ama istemiyorum. Bunu dile getirişim seni neden rahatsız ediyor anlamıyorum. Bak şimdi..."

Burak, önümüzde oturan on birinci sınıflardan bir kızın omzuna dokundu. Kız sinirli bir şekilde döndü ancak omzuna dokunan kişinin Burak olduğunu görünce yumuşadı.

"Bugün çok güzel gözüküyorsun," dedi kıza gülümseyerek. Kız da Burak'a gülümseyip, yanındaki arkadaşının kulağına bir şeyler söyledikten sonra kıkırdadı.

"Birincisi, bunları daha önce konuşmuştuk. Düşündüğün şey hiçbir zaman olmayacak. İkincisi, insanlar hissettiklerini, düşündüklerini öyle hemen söylemezler. Alacakları tepkileri ölçerler ve ona göre hareket etmeleri gerektiğini bilirler."

"Ama neden?"

"Çünkü insanlar berbat. Onlar hakkında düşündüğümüz şeyleri ya da hissettiklerimizi saf haliyle paylaşırsak, dünya yaşanmaz bir yer olur."

Ne söylediğimi kendim bile anlamamıştım. Dahası, gereksiz bir tartışmanın içine girmiştik.

"Bu beni berbat bir insan yapmıyor o halde. Çünkü ben, ne düşünüyorsam o an söylüyorum. Bu beni berbat bir insan mı yapıyor?"

"Hayır."

"Yani berbat biri olmadığımı düşünüyorsun?"

"Evet. Hayır. Öf!"

Bakışlarımı ona çevirdiğimde, kocaman bir gülümseme yayılmıştı yüzüne.

"Kızarıyorsun," dedi ayaklanıp toplantı salonunun çıkışına giderken.

"Hayır, kızarmıyorum!" dedim ama çoktan duyamayacağı kadar uzaklaşmıştı.

Telefonumu cebimden çıkarıp gizlice ön kamerasını açtım ve kendime baktım. Hayır, hiç de kızarmamıştım. Kamerayı kapatıp telefonumu cebime sokacağım sırada ekrana bir mesaj bildirimi düştü.

Hey, annemden yazıyorum! İyi haberlerim var!

Ege'den gelen tek bir mesajın beni manik atağa sürükleyeceğini bilemedim. Sanki ona ihtiyacım olduğu anı biliyormuş gibi, bir şekilde göstermişti kendini. Enerjinin tüylerimi diken diken etmesiyle birlikte patlama gerçekleşti.

"Yaşasın!"

Eh, sonrası malum...

Bağırışımla bölünen konferans, bana dönen onlarca meraklı yüz...

Tam anlamıyla rezillik...

Huts
Walk Away

9

Genel olarak, hakkımızda yanlış algılanan bir durum var. İnsanlar mutlu olduğumuzda bunun sürekli devam edeceğini ya da mutsuz olduğumuzda sürekli intiharı düşündüğümüzü sanıyorlar. Öyle değil. Tam anlamıyla mutlu olduğumuzda, dibe çöküşümüz de bir o kadar hızlı oluyor. Ama o an... O an yalnızca gökyüzünde olmak istiyoruz. Eğer kalabalığın ortasında mani halinin ilk belirtileri geliyorsa, kaçmalısınız. Aksi takdirde, sonradan çok pişman olacağınız şeylere girişebilirsiniz.

Mani halindeyken, karşıma çıkacak hiçbir şey bana engel olamazmış gibi hissediyorum. En sevmediğim insanlara karşı bile sevgi dolu oluyorum. Nefret yok... Yalnızca, içimde patlamaya hazır ve tamamı sevgiden oluşan bir bomba var. Herkes renkli bir kuyruğu ve kafasında boynuzu olan bir at gibi... Öyle güzeller ki, hepsini sevmek istiyorum. Hepsine güzel şeyler söyleyip, günlerinin geri kalanında iyi hissetmelerini sağlamak istiyorum.

Her şey bir anda oluveriyor.

Önce bir karıncalanma yayılıyor vücuda, sonrasında ise ortaya çıkmayı bekleyen korkunç bir enerji dalgası... Kontrolü çok zor, hatta neredeyse imkânsız bir dalga...

Ve o his, Ege'nin telefonu kapatmadan önceki sözleriyle yeniden vücudumda dolaşmaya başlamıştı. Uzun, çok uzun zamandır yoktu. Özletmişti kendini.

Etrafımda şaşkın gözlerle beni izleyen insanlara döndüm. Gerilmişlerdi. Bazılarının bakışlarında soru işaretleri vardı. Bazılarıysa tam bir ucubeymişim gibi bakıyordu yüzüme. Hepsine gülümseyip el salladım. Belki teneffüste konuşulacak bir dedikodu malzemesi olmak üzereydim. Ama bu umurumda bile değildi. Çünkü açıklamaya kalksam anlamayacaktı kimse. Ben de özlediğim bu hissin beni tamamen ele geçirmesine izin verdim.

"Hey! Bence oturmak isteyebilirsin?"

Burak'a dönüp baktığımda diğerlerinden faklı olduğunu gördüm. Ne şaşkın ne de soran gözlerle bakıyordu bana. Yüzünde o hiç değişmeyen ifadesi vardı. Oydu. Yalnızca Burak'tı. Ne eksik ne fazla...

"Yok, oturamam," dedim hızlı bir şekilde saçlarımı karıştırarak.

"Berçin Gökçeoğlu."

"Efendim, tatlım." Seslenen kişinin vekil öğretmen olduğunu anladığımda cümlemi düzelttim. "Affedersiniz. Evet, hocam."

"Söylemek ya da eklemek istediğin bir şey mi var?"

Ne demek istediğini anlamaya çalışarak ona baktım. Soru dolu bakışlarıma, Konferans Salonu'nda başlayan uğultu eşlik etti.

"Hangi konuda?"

Vekil öğretmen, beni başından savmak istermiş gibi bir hareket yaptıktan sonra konuşmasına döndü. Ama ben konuşmak istiyordum. İnsanların işine yarayacak bir şeyler yapabileceğimin inancı ve onun getirdiği özgüvenle kürsüye doğru bağırdım.

"Hocam!"

Salondakiler yeniden bana doğru döndüklerinde, yüzlerinde bu kez yalnızca *Bu kız ne yapmaya çalışıyor? Bitsin de gidelim!* ifadesi vardı.

Gözlerimi salondaki öğrencilerde gezdirirken vekil öğretmen cevap verdi.

"Evet, Berçin."

"Ne bakıyorsun ulan patates?"

"Anlamadım?"

"Yok hocam, size söylemedim. Akın puştluk yapıyor," dedim ön sıralarda oturan Akın'ı işaret ederek. "Ve evet, konuşmak istiyorum."

Sandalyelerin arasından hızlıca ilerlemeye çalıştım. Ayaklarına bastığım insanları umursamadan, hızlı hareket etme çabasındaydım. Önünden geçtiğim bir kıza, "Bugün harika gözüküyorsun," dedim. Koridor bölümüne çıktığımda meraklı bakışlar hâlâ üzerimdeydi. "İnan, şu saçlarını kestirirsen çok daha güzel gözükeceksin." Yanından geçtiğim çocuk, bu cümleden sonra saçlarıyla oynamaya başladı.

Çok kısa bir sürede sahneye ulaşsam da, sanki zaman benim için farklı işliyordu. Konuşma kürsüsünde dikilen vekil öğretmenin yanına giderken, önceki konuşmacıların bakışlarının ağırlığını üzerimde hissettim. Ancak hissettiğim duyguların yoğunluğu hepsini birer karınca gibi ezebilirdi. Önlerinden geçerken, havalı gözükmeye çalışıp saçlarımı da savurdum.

Vekil öğretmenin yanına ulaştığımda, mikrofonu eliyle kapatıp fısıldadı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun, Gökçeoğlu?"

"Ay bir saniye!" dedim sorusunu cevaplamadan. Düşermiş gibi yapıp, sol elinde tuttuğu mikrofonu aldım. Öksürüp, "Hey!" dedim bana bakan öğrencilere doğru. Bakışlarında gram değişiklik olmamıştı.

Vekil öğretmeni sahnedeki diğer konuşmacıların yanına doğru ittirip, koltuktaki tek boş yere oturttum. "Siz oturun lütfen," dedikten sonra, sahnenin ortasındaki kürsüyü diğer uca doğru ittirmeye başladım. Ama kürsünün ağırlığı benim ona uyguladığım kuvvetten daha fazla olduğu için kıpırdamadı. Akın'a bakıp, gözlerimle gelmesi için işaret yaptım. Ne yapmaya çalıştığımı anladığında, Ekin'in omzundaki elini çekip ayağa fırladı ve hızla yanıma koştu.

Kürsüyü iterken sessiz bir şekilde sordu. "Ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim gülerek. "Bilmiyorum ve bu çok zevkli."

Kürsüyü sahnenin diğer ucuna ittikten sonra, Akın'ı sahneden aşağıya inmesi için yönlendirdim.

"Akın'a centilmenliği için teşekkür ederim. Bugün buraya toplanmamızın sebebi..." Arkamı dönüp vekil öğretmene baktım. "Sebebi neydi?"

Vekil öğretmen, bıkkınlık dolu bir nefes verip ayağa kalkmaya yeltendi.

"Hocam, lütfen oturun."

Hızlı bir şekilde yanına gidip, ayağa kalkmasını engelledim. Pes edip yerine oturduğunda fısıldayarak "Üniversite sınavı," dedi.

"Ev-vet! Üniversite!"

Aniden bağırışım salondakilerin irkilmesine sebep olsa da, durumu batırma ve kendimi rezil etme gibi bir lüksüm yoktu. Öylesine bir özgüven patlaması yaşıyordum ki, sanki söyleyeceğim her şeye onay verecek, destekleyecek gibiydiler beni.

"Tamı tamına dört yılımızı verdiğimiz liseden çıkıp, sözde yeni hayatlara atılacağımız yer," dedim sahnenin önüne ilerleyip. "Hayatımızın belki de en güzel yıllarını yaşamamız gereken zamanda, bizi keder dolu uçurumlara sürükleyen o yer. İlk önce uçurumdan atılıyoruz, sonra yeniden tırmanmaya zorlanıyoruz. Zirveye çıkanlar kazanıyor. Kazanıyor mu, kazanmaya mı zorlanıyor? Ya pes edip düşenler? Tökezleyenler? Varını yoğunu buna adayıp, bir şey başaramayanlar? Onlara ne oluyor? Toplumun alt kesimlerinde, sistemin koşullarında yaşamaya zorlanıyorlar. Herkes bir şeyler yapıyor. Kimi hayalinin peşinden gidiyor, kimi bir başkasının hayalini yaşıyor! Hayallerimizi, sınavlarda kullandığımız kurşun kalemlerin ucuna bağlamaya

zorlanıyoruz! Doğru kutucuğu işaretleyecek kadar şanslı değilsek, karalanan bizim hayallerimiz oluyor."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu ön sıralarda oturan bir kız.

Havalı gözüküyordu. Muhtemelen ailesinin maddi durumu iyi olan, her istediğine daha şimdiden, hiç uğraşmadan sahip olmuş biriydi. Havalı görünmeye çalışarak, boynunun arkasına uzattığı elleriyle saçlarını tutup, omuzlarının önüne çekti.

"Dip boyanın geldiğini söylemeye çalışıyorum," dedim ona doğru eğilerek.

Salondaki herkes gülmeye başladı. Hatta arka taraflardan bir yerden adımı bağıran bir ekip bile vardı.

"Sence ne söylemeye çalışıyor olabilirim?"

Kız cevap vermedi.

"Hocam," dedim vekil öğretmene dönerek. "Arkadaşı salonun dışına alabilir miyiz?"

Vekil öğretmen başını hayır anlamında salladı. Ayağa kalkmaya yeltendiğinde, daha önce bizim okulumuzdan mezun olan adam onu durdurdu. Vaktimin daraldığını hissediyordum.

"Arkadaşlar... Ne yaparsak yapalım, kaybediyoruz," dedim. "Yalnızca başka bir yarışa girebilmek için, şimdiki zamanımızdan vazgeçiyoruz."

Arkamı dönüp, devam etmek için cümle kurmaya çalıştım. Ancak ne yaptığımı, ne söylediğimi bile bilmiyordum. Zihnimde peşi sıra akan cümleler çok hızlıydı ve bir tanesini yakalayıp çıkaramıyordum. Birkaç saniye sonra,

önceki mezunlardan olan konuşmacı adamı gördüm. Merakla bir şey söylememi bekler gibi bir hali vardı.

"Siz," dedim. Ona doğru ilerleyerek. "Bugün buraya bize örnek olmanız için getirildiniz, değil mi?"

Evet anlamında başını salladı.

"Peki, iyi bir örnek olduğunuzu düşünüyor musunuz?"

"İyi bir işim, güzel bir evim ve harika bir yaşamım var."

"Peki, gerçekten yaşıyor musunuz?"

"Evet, yaşadığımı düşünüyorum."

"Diyelim ki yağmuru çok seviyorsunuz. Büyük bir şirkette çalışıyorsunuz. Sokaktasınız. Elinizde iş dosyaları var. Birdenbire korkunç bir yağmur başlıyor. Yağmura âşıksınız... Etrafta yalnızca bir tane taksi var. Dosyalarınız ıslanmasın diye yürümeyip taksiye mi binersiniz, yoksa yürür müsünüz?"

"Taksiye binerim."

"İşte bu! Taksiye binersiniz! İşte söylemeye çalıştığım tam olarak bu. Siz, yaşamıyorsunuz. Oysa taksiye binmek yerine, dosyalarınızı ceketinizin cebinde saklayıp, doyasıya ıslanabilirdiniz," dedim gülerek.

"Ama bana dosyaları koruyabileceğim bir ceket giydiğimi söylemedin."

"Bunca yıllık inekliğiniz, hayal gücünüzü de yok ediyor. Tahmin ediyorum ki, çalıştığınız süre boyunca giydiğiniz tek kıyafet takım elbise. Bunu sizin düşünmeniz gerekirdi."

"Berçin, hâlâ ne yapmaya çalıştığını anlamadık," dedi vekil öğretmen ayaklanarak.

"Değişime ihtiyacımız var. Tam şu anda, burada... Biz hiçbir şeye karşı değiliz. Ama zorlanmak istemiyoruz. Çalışmayacağız demiyoruz. Ama bunu koşullanarak değil, içimizden gelerek yapmak istiyoruz. Güdülenmek için motive olmamız gerekiyor. Bizi buna teşvik edecek bir şeylere... Bir şeyler başarmayı hepimiz istiyoruz. Ancak bunu zorla değil, isteyerek elde etmek istiyoruz. Yaşayarak, nefes alarak... Boğularak değil."

Salondakiler söylediklerimden gaza gelip alkışlamaya başladılar. Ama onlardan almak istediğim reaksiyon tam olarak bu değildi.

Vekil öğretmen yanıma gelip sordu. "Ne yapmamızı istiyorsun?"

"Bana değil, onlara sorun," dedim salona dönerek.

Salondaki öğrenciler hep bir ağızdan konuşmaya başladıklarında, vekil öğretmen "Sessizlik!" diye bağırdı. Ardından mikrofonu elimden almak için uzandı.

Hızlıca mikrofonu kendime doğru çektim.

"Biz aynı zamanda eğlenmek istiyoruz!" dedim. Bu kez salondakiler yeniden alkışladı.

Vekil öğretmen mikrofonu elimden aldığı gibi yeniden bağırdı.

"Sessizlik!"

Sahnenin çıkışına doğru ilerlerken, dayanamayıp geri döndüm. Vekil öğretmenin elindeki mikrofona eğildim. "Berçin kaçar!" diye bağırdıktan sonra koşmaya başladım.

Koltukların arasından koşarken, sloganlar ve alkışların gürültüsü rahatsız edecek seviyedeydi. Ama bir bakıma

hoşuma gidiyordu bu durum. Bana doğru uzatılan ellere, sanki maç skorunu kazanmış bir sporcu gibi vurup, salonun çıkışına doğru ilerledim. Vekil öğretmeni ve diğerlerini içerideki kaosla bıraktığımda, tatmin duygum zirvedeydi.

Yeterli değil... Yeterli değil...

Kendimi okulun bahçesine attığım gibi koşmaya başladım. Camlardan gizlice beni izleyen öğrencilerin bakışlarını umursamadan binanın etrafında koştum. Sakinleşmem gerektiğinin bilincindeydim ancak bunu istediğimden emin değildim. Bir gün... Yalnızca bir günlüğüne izin vermek istedim o an kendime. Durup ellerimi dizlerime yerleştirdim. Derin derin nefesler aldım. Dudaklarımdaki gülümseme düşmüyordu. Aklıma kötü hiçbir şey gelmiyordu. Şu anda hayat, bulutların üzerinde koşmak gibiydi. Dizlerimdeki ellerimi çekip, her iki yana kocaman açtım. Gözlerimi kapatıp burnumdan derin bir nefes daha alırken, aklımda yalnızca bu halin sonsuz olması dileği vardı.

"İyi misin?"

Sesi duyduğumda gözlerimi açtım. Güneş denen kız karşımda durmuş bana bakıyordu.

"Selam!" dedim heyecanla.

İçinde bulunduğum durumu birine açıklamak istiyordum. Ama Güneş doğru kişi değildi. Şaşkın gözlerle bana bakıyordu. Ona anlatmak, yalnızca onun gözündeki deliliğimi biraz daha arttıracaktı.

"Kantinin canımdan gördüm seni. Bir şey olduğunu düşünüp meraklandım. İyisin, değil mi?"

"Tatlım... Tabii ki iyiyim!" dedikten sonra zaten açık olan ellerimi onun bedenine dolayıp sarıldım.

"Neler oluyor?" dedi.

Başı omzumun arkasındaydı ama yüzündeki şaşkın ifadeyi tahmin edebiliyordum. Sarıldığım ellerimi açıp ona baktım. Bir adım gerilerken, yüzünde hâlâ aynı ifade vardı.

"Bugün hep olduğundan daha iyi gözüküyorsun. Gerçi seni daha önce çok fazla görmedim ama güzelsin işte!"

"Sen iyi değilsin."

"Kız, harikayım diyorum. Dersin mi boş senin, ne yapıyorsun dışarıda?"

"Konferanstaydım ben de. Sıkıldım çıktım."

"Makyaj çantan yanında mı?" dedim heyecanla.

"Ben makyaj yapmam."

Gözlerimi devirerek ona yaklaştım ve koluna girdim.

"Biraz eğlenmeye ne dersin?"

"Anlamadım?"

Cevap vermeden, onu okula doğru çekiştirmeye başladım. Konferans Salonu'ndaki etkinlik hâlâ devam ediyordu. Kızı neredeyse sürükleyerek bizim sınıfa götürdüm. Kapıyı arkamızdan kapatıp, gözlerimi boş sınıfın içinde gezdirdim. Güneş'in meraklı bakışları eşliğinde, hızlıca Tuğçe'nin sırasını bulup çantasını karıştırmaya başladım.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Şştt! Sen kapıyı kontrol et."

Güneş kapıya doğru koşup kafasını dışarı uzattı. Çantanın alt kısımlarındaki küçük makyaj çantasını bulduğumda heyecanla bağırdım.

"A-ha!"

Güneş merakla arkasını döndü. Bir şey söylemeden, çantayı koltuğumun altına sıkıştırıp kapıya koştum. Güneş'i kolundan tuttuğum gibi kızlar tuvaletine doğru sürükledim. Tuvalete girdiğimiz an aynadaki yansımama baktım. Sanki cildim daha parlak gibiydi. Gözlerim o kadar hızlı hareket ediyordu ki, içeriye girdiğimiz ilk anda tüm detayları görmüştüm. Çöpe atılması planlanıp yere düşen ıslak peçeteleri, aynadaki su lekelerini... Duyularım öyle açıktı ki, içeride Güneş ve benden başka kimsenin olmadığına emindim. İçeride bizden başka nefes alan yoktu. Olsa duyardım. Bir süre şaşkın bir şekilde aynadaki yansımamı izledim. Bana meraklı gözlerle baktığından emin olduğum Güneş'i bile görmüyordu sanki gözlerim. Yalnızca açtım. Bilgiye... Hızlıca cebimdeki telefonu çıkarıp kilidini açtıktan sonra kendimi ekranda kaybettim.

"Günümüzden dört bin yıl önce, Orta Doğu ve İtalya'nın kuzey kesimlerinde, yanardağ lavlarının parlak artıklarının cilalanmasıyla, görüntüyü aksettiren ilk aynalar yapıldı. Gümüşleme yöntemiyle ayna elde etme tekniği ise, on dördüncü yüzyılda Venedik'te geliştirildi. Venedikliler, bir cam tabakasının arka yüzeyine cıva sürerek, ayna yapmayı başardılar ve o tarihten sonra bu cam parçası, özellikle kadınların elinden düşmez oldu. Asıldıkları odanın içinde bulunan ve her şeyi yansıtan bu dışbükey aynalar, yine ilk kez on dördüncü yüzyılda Almanya'nın Nürnberg kentinde yapıldı. Cam ustaları üfleme yöntemiyle cam küreler

oluşturduktan sonra, bunları ortadan ikiye bölüyorlar, sonra da iç kısımlarını ince bir cıva tabakasıyla kaplayarak dışbükey aynayı elde ediyorlardı. Günümüzde ayna yapmak için kullanılan yöntemin temelleri ise 1835 yılında, Alman kimyageri Justus Von Liebig tarafından atıldı. Gümüşnitrat, özel bir yöntemle cama tatbik edildiğinde, içindeki gümüş cama yapışıyor ve böylece son derece net görüntü verebilen bir ayna elde ediliyordu. Gümüşnitratı cama sıvanırken ayrıştırmak için, genellikle şeker ya da Rochelle tuzu kullanılıyordu."*

Tek nefeste okuduğum paragraftan sonra söyleyebildiğim tek şey, "Vay canına!" oldu. Orada olduğunu unuttuğum Güneş "Neler oluyor?" demeseydi, farkına dahi varmayacaktım. Çünkü okuduğum metinle birlikte, hayal gücüm 1835'li yılların Almanya'sında, şu an kullandığımız aynayı icat eden adamı uzaktan izlemeye davet etmişti beni.

"Ne, ne?" diyerek sorusuna soruyla cevap verdim Güneş'in.

Gülümsedi. Ama afallamış gibiydi.

"Yalnızca aynaların nasıl yapıldığını merak ettim. Düşünsene," dedim elimi aynanın üzerinde gezdirerek. "Yüzyıllar önce biri aynayı icat etmiş." Güneş'in aynadaki yansımasını gördüğümde iyice karışmıştı her şey onun için. Beni anlamasını beklemiyordum ancak o an ayna benim için dünyanın en güzel icadıydı.

"Aman! Her neyse! Hadi işe koyulalım."

Lavabonun üzerine koyduğum makyaj çantasını açıp içini inceledim.

---

* www.bilimveteknoloji.info sitesinden alınmıştır.

"Tam olarak ne yapıyoruz?" diye sordu Güneş merakla.

"Bilmem, bir şeyler buluruz," dedim ve o an içimden gelen kahkahayı serbest bıraktım. Çantadan çıkardığım ruja baktım ve yeniden gülümsedim. Hızlıca aynaya bir tane gülen surat çizdim. Sonra bir tane daha, bir tane daha...

"Hadisene," dedim Güneş'e. "Çok eğlenceli!"

Güneş çantanın içinden başka renk bir ruj alıp aynaya gülen suratlar çizmeye başladı. Bir yandan da beni inceliyordu.

"Nedir seni bu kadar mutlu eden?"

"Ege aradı."

Bir şey söylemediği için devam ettim.

"Normalde iletişim kuramayacaktık. George, yani babasını bir şekilde ikna etmiş. Şapşal ya!" dedim gülerek.

Tam o sırada zil çaldı. Bu, Konferans Salonu'nun dağılacağı anlamına geliyordu. Öğrencilerin dışarıya çıkacağı, birilerinin lavaboya geleceği, Tuğçe'nin sınıfa gideceği anlamına geliyordu.

"Koş!" dedim Güneş'e bağırarak.

Elimdeki ruju bırakıp kendimi dışarıya attığım gibi koşmaya başladım. Güneş telaşla arkamdan koşuyordu. O an beni besleyen tek şey adrenalindi. Okulun bahçeye açılan kapısına geldiğimizde, Güneş'i durdurdum.

"İzle," dedim. "Ben ne yaparsam bana ayak uydur, olur mu?"

Güneş başını salladı.

Konferans Salonu dağıldığında, salonu ilk terk edenlerin arasında Yağız ve ekibini gördüm. Ardından Tuğçe ve arkadaşları.

Hadi sınıfa git! Hadi sınıfa git! diye tekrarladım içimden.

Ama Tuğçe ve arkadaşları, yönlerini kızlar tuvaletine çevirmişlerdi.

"Sıçtık!" dedi Güneş telaşla.

"Hayır, yalnızca işler hızlandı."

Saniyeler sonra, kızlar tuvaletinden okulun koridorlarına tiz bir çığlık yayıldı.

Tuğçe'nin çığlığı...

Aynayı ve tezgâhın üzerindeki makyaj çantasını gördüğünde yüzünde oluşan ifadeyi hayal edip kahkaha attım. Güneş'e baktığımda o da tuvaletin kapısına doğru koşuşan öğrencilere bakıp gülümsüyordu. Öğrenciler birdenbire açılmaya başladığında anladım ki Tuğçe dışarıya çıkıyor.

"Bunlar hiç yaşanmadı. Ortada gözükme. Birbirimizi hiç tanımadık. Tamam mı? Ağzından laf kaçırırsan bulurum seni?"

"Ne?"

"Koş!" dedim Güneş'i Konferans Salonu'na doğru ittirerek.

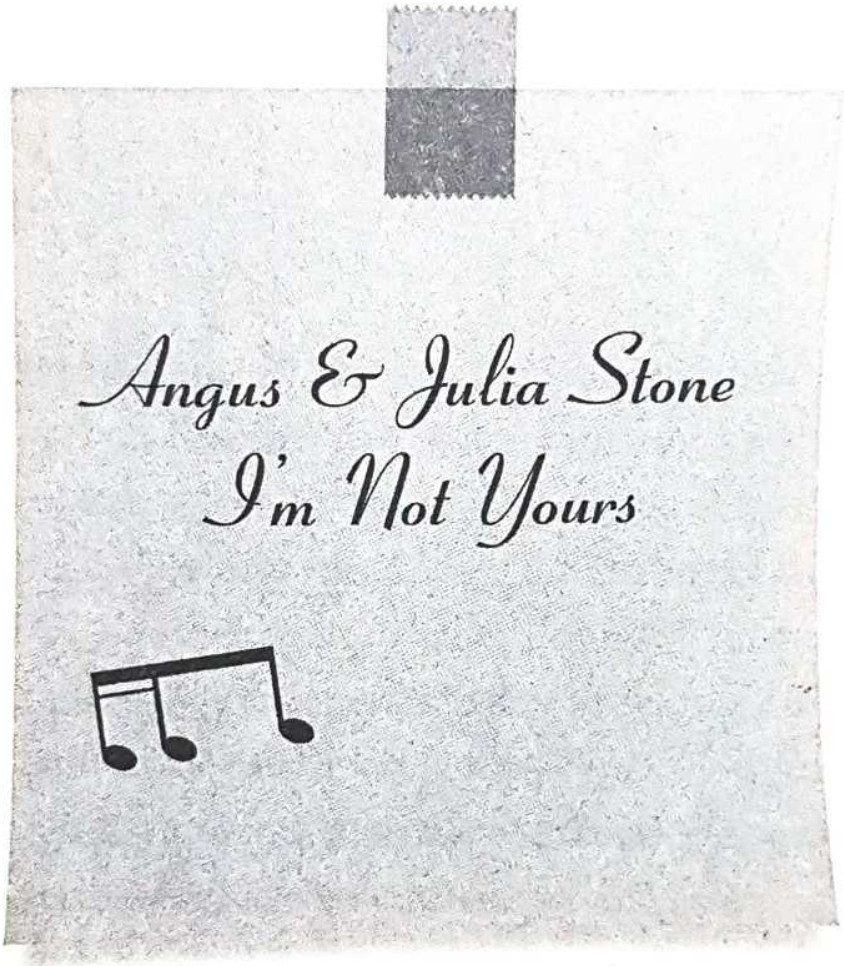
Benim de koşmam gerekiyordu. Aksi takdirde, salondan ilk çıkan ben olduğumdan ve şu anda okul binasının sınırları içinde bulunduğumdan, tüm oklar beni gösterecekti. Koşmak için arkamı öyle hızlı döndüm ki, merdivenlerden

yukarıya çıkan çocuğu görecek kadar vaktim yoktu. Bir anda kendimi yerde buldum.

"Has..."

Gözlerim ilk önce çocuğa, sonra da elindeki makyaj çantasıyla tuvaletin kapısında bana bakan Tuğçe'ye kaydı.

Ve mani halindeki zihnim, o kısacık saniyede yüzlerce senaryoyu aynı anda izletti bana.

Angus & Julia Stone
I'm Not Yours

10

İçinde bulunduğum durum göz önüne alındığında, yapılacak en iyi şey, sessizce tüm suçu üstlenmek olmalıydı. Ama tam olarak benim hissettiklerimi hisseden biri için bu yalnızca basit bir durumdu. Tuğçe'nin makyaj çantası ile yaptıklarımı kabul edebilir, okulun önünde onun tarafından aşağılanmaya göğüs gerebilirdim ancak bunun hiçbir eğlenceli tarafı olmazdı. Onun yerine, yerde olduğum süre boyunca zihnimin yarattığı senaryolardan bir tanesini hızlıca oynamaya karar verdim ve bastım çığlığı.

"Ayy!"

Sesim okulun içinde yankılanırken, yalnızca Tuğçe ve arkadaşlarının değil, artık orada bulunan tüm öğrencilerin bakışları üzerimdeydi. Tuğçe'nin, çantasına ve rujlarına yaptığım şeyin bilincinde olduğuna emindim ama o an için yerde yatan ve mağduru adeta Oscarlık bir oyuncu gibi oynayan bana çıkışması, onu oradaki öğrencilerin gözünde kötü gösterecekti. Bunu o da çok iyi biliyordu.

Yeniden güçlü bir şekilde "Dizim... Ah!" diye bağırdığımda, artık tüm ilgi üzerimdeydi.

Telaş yapmadan derin bir nefes aldım. Eğlenceli olacaktı.

Bazı insanların besini kaostur. Onunla beslenir, herkesin açığını ararlar. Bulduklarında ise onu kendi avantajlarına kullanmaktan çekinmezler. Tıpkı kaos kraliçesi Tuğçe gibi... İkinci bağırışımdan sonra çantasını bir kenara bırakıp yanıma koşması uzun sürmedi. İyi arkadaş rolü yapmalıydı ki, üzerimdeki ilgiyi paylaşsın ve kendine pay çıkarabilsin.

"Ay canım..." dedi yanıma eğilerek. "Çok acıyor mu?"

Evet, bundan sana ne? Bak, bütün ilgi benim üzerimde. Oh olsun! Kaldın mı öyle! Oyna bakalım nasıl oynayacaksın yardımsever arkadaş rolünü! demek istesem de demedim. Bunun yerine acı dolu sızlamalara devam ettim.

"Ay dur kalkmana yardımcı olayım," dedi Tuğçe.

Bunu yapmasının normal olmadığını bilen öğrenciler, meraklı gözlerle her an bir kız kavgası çıkabilir diye izliyorlardı. Tuğçe, elimi tuttuğu gibi boynunun arkasından omzuna atıp beni kaldırmaya yeltendi. Bilerek hızlı hareket ediyordu. Tepkilerimi ölçüp, gerçekten bir şeyim olup olmadığını anlamaya çalıştığına emindim. Başımı öne doğru eğip, dağınık saçlarımın yüzümü kapatmasını sağladıktan sonra, içimden gelen sessiz kahkahayı serbest bıraktım. Ardından yeniden acı dolu bir çığlık attım.

"Ah! Kalkamayacağım!"

Tuğçe merakla yüzüme baktı. Sessiz kahkahamı o an duyduğunu fark ettim. Beni yavaşça yere bırakırken, sinsice gülümsedi ve sessizce fısıldadı.

"İyi oynuyorsun."

Aynı şekilde gülümsedim. Ama canım acıyormuş gibi yaparak.

"Senin eline su dökemem, bir tanem."

"Bunun hesabını sorarım ama," dedi yeniden fısıldayarak.

"Ben de senin için güzel bir çek yazarım," dedim yine canım acıyormuş gibi gülümseyerek.

Tuğçe, etrafındaki öğrenci topluluğuna bakarak ne yapacağını planladı. Zihni yavaş çalışıyordu. Yüzümde acı olsa da, içten içe kahkaha atıyordum.

"Kızlar!" dedi Tuğçe arkadaşlarına seslenerek.

Selin ve diğer yılanlar olaya dâhil olduklarında, yüzüme düşen saçlarımı yana atıp Tuğçe'nin kulağına fısıldadım.

"Tıs..."

"Ay!" diye bağırdı kızıl şeytan korkuyla. Aniden korkuşu bizi izleyen topluluğun gülmesine sebep oldu. Herkes pekâlâ neler döndüğünün farkındaydı ve onlara güzel bir sunum yapmak benim görevimdi. Tuğçe yanlış bir şey yapamazdı.

Yanımdan hızlıca kalkıp kız arkadaşlarına doğru yürürken bilerek bağırdı. "Gelin revire gidip yardım isteyelim." Bunu söylerken yan gözle de bana bakıyordu.

"Ay gerek yok. İki dakika nefes alsam bir şeyciğim kalmaz," dememe rağmen, peşinde arkadaşlarıyla hızla kalabalığın arasına daldı.

Onlar koridorun sonunda gözden kaybolunca, hiçbir şey olmamış gibi ayaklandım. Öğrenciler hâlâ dağılmış değillerdi. Sanatçı edasında kendi etrafımda döndüm ve yine usta bir tiyatro oyuncusu edası ile öne eğilip selam verdim. Birkaç kişi alkışlarken, şaşkın bir halde olanları izleyen çocuğa döndüm. Çarptığım çocuk neler olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. Yüzünde garip bir ifadeyle başını sallıyordu. Bizim okuldan yahut herhangi bir liseden olamayacak kadar büyüktü. Ama öyle çok değil, belki üç dört yaş kadar. Sarı saçları, mavi gözleri vardı. Ve fazlaca sporu seviyor olmalıydı.

"Hayırdır?"

"Şştt!" dedi yüzüme bakmadan. "Düşünüyorum."

Komik gözüküyordu. Fazlaca şaşkın, çokça aptal gibi.

Verdiği cevapla kanaatimden emin oldum. Eliyle yeri işaret ederek sordu.

"Az önce neler oldu?"

"Az önce, çok güzel bir oyunculuk sergileyerek, Oscar'a aday oldum."

"Tüm bunlar bir numara mıydı?" dedi anlamaya çalışarak.

Evet anlamında başımı salladım.

"Harikasın!"

"Biliyorum. Şimdi çekil yolumdan."

Hızlıca yanından geçip ilerlerken, "Bir dakika," dedi. "Bence bana yardımcı olabilirsin."

Derin bir nefes alıp, gülümseyerek ona döndüm. Gözleri gerçekten korkunç güzel bir maviye sahipti. Kemikli yüz yapısı bir yerden tanıdık geliyordu ama nereden?

"Kuzenimi görmeye geldim," dedi.

"Öyle mi?"

"Evet, burada okuyor."

"Hadi canım..."

"Evet, gerçekten."

Güldüm.

"Zekâ geriliğin yok, di mi?"

"Hayır. O da nereden çıktı?"

"Bu okula geldiğine göre, tabii ki burada okuyacak."

"Bu detayı düşünmek için beynini çok yordun mu, ufaklık?" dedi birden bozularak. Yüzündeki bu değişim kahkaha atmama sebep oldu.

"Hazırcevapsın, bu harika ama o sarı saçlarının altına sakladığın küçücük beynini alır..."

"Anıl?"

Tanıdık sesin geldiği yöne doğru dönüp baktığımda, karşımda Akın ve Ekin'i gördüm.

"Tabii ya!" dedim bir Akın'a, bir de kuzeni olan çocuğa bakarak. "Senin kuzeninden başkası olamazdı."

Akın, kız arkadaşının elini bıraktığı gibi merdivenleri tırmanıp çocuğa sarıldı.

"Oğlum, ne işin var lan burada?" dedi sırtına sert bir şekilde vurarak.

"Kanka, seni görmeye gelemez miyim?"

Çocuk, Akın'ın sırtına biraz daha sert bir şekilde vurarak karşılık verdi. Bu sırada Ekin, merdivenleri çıkarak yanıma geldi.

"Bu kim?" diye fısıldadı kulağıma.

"Kuzeniymiş."

"Hımm..."

Akın ve kuzeni, şakalaşmalarının boyutunu ileri bir seviyeye taşıyarak yerde güreşmeye başlamışlardı. Merdivenlerden inip çıkan öğrenciler sanki normal bir şey yaşanıyor, sanki böyle bir şeye her gün şahit olunuyormuş gibi kıkırdıyorlardı.

Ekin de hemen yanı başımda kıkırdadı.

"Ne gülüyorsun, kız?"

"Komik gözüküyorlar ama bu çok tatlı," dedi yine gülerek.

Ancak birinin bunu durdurması gerekiyordu. Çünkü kimse benden daha çok eğleniyor olmamalıydı şu an.

"Pekâlâ, gençler!" dedim her ikisini de yerden kaldırarak. "Çiftleşme dansınız bittiyse, bu kızın karnı acıktı."

Akın ve kuzeni öylece yüzüme baktılar. Nerede olduklarının farkına vardıklarında hızlıca toparlanıp ayaklandılar.

"Biz böyle selamlaşıyoruz," dedi Anıl denen çocuk.

"Valla selamlaştınız mı, seviştiniz mi emin değilim," dedim yuvarlandıkları yeri işaret ederek. Anıl'ın az önce bana yaptığını yaparak, yüzüme aptal bir ifade yerleştirdim. "Şştt!" dedim ona bakarak. "Düşünüyorum." Yine ona baktım. "Az önce ne oldu?" dedim gülerek.

"Ha ha!" dedi alay ederek. Onu taklit ettiğimi anlamıştı.

Akın ve kuzeni kendi aralarında konuşurlarken, Ekin'in koluna girdim. "Neredeydiniz siz bakayım?" diye sordum Ekin'i çimdikleyerek. Bunu cidden merak etmiştim, çünkü Konferans Salonu'ndan çıkan öğrencilerin arasında değil, okulun dışındaydılar.

Ekin kıkırdadı.

"Kız, bana bak bakayım... Ne kıkırdıyorsun sen?"

"Ay Berçin..." dedi Ekin.

Yüzü kızarıyordu. Bu halini gördüğümde, duymak ya da öğrenmek istemeyeceğim şeyler yapmış olduklarını tahmin ettiğimden boş verdim.

"Tamam, sorun değil, tatlım," dedim onu kantin kapısına doğru sürüklerken.

Birkaç saniye sonra başladı anlatmaya.

"Bak şimdi," dedi heyecanla. "Akın makarnayı çok seviyor. Sürekli *'makarna istiyorum'* deyip duruyor bana."

"Eee?"

"En sonunda dayanamadım."

"Ne yaptın?" dedim merakla.

"Bir paket makarna alıp, leoparlı bir hediye paketine sardım."

"Ne?"

"Ay Berçin, neyini anlamıyorsun?" Bir elini açtı. "Bak, bunda makarna hayal et." Diğer elini açtı. "Bunda da leopar desenli bir hediye paketi."

"Sonra?"

Ellerini birbirine çarptı.

"Hop, al sana hediye paketi."

"Canım... Onu anladım," dedim yüzüne bakarak. Tüm bu detayları anlatırken ciddi olduğuna inanamıyordum. "Onu makarna yapan bir yere götürmek yerine, neden bunca uğraşa girip makarna aldın?"

"Ay!" dedi farkına vararak. "Ben makarnayı yiyeceğini düşünemedim!"

"Zaten acıkmıştım, iyice acıktırdın," dediğim gibi kolundan çıkıp kantine daldım.

"Gülsüm Anne!"

Gülsüm Anne üzerinde yüzlerce çikolatanın olduğu tezgâhın ardından başını kaldırdı.

"Ay Gülsüm Anne'nin başına köpekler işesin emi! Öyle bağırılır mı kızım, manyak mısın sen?"

Yüzünün rengi kırmızıya dönüyordu. Bu tepkilerim bana normal geliyor ancak diğer insanlar tarafından öyle karşılanmıyordu. Tezgâhın üzerinden uzanıp, her iki yanağını da sıkarak onu sallamaya başladım.

"Aman yarabbi! Şu minnoşluğa, tatlılığa bak kadında! Vallahi çok tatlısın. Kedi gibi kadınsın ya!"

Yanaklarını sıkarken yere düşürdüğüm çikolataları görünce iyice kızdı. Ellerimi sertçe ittirdi.

"Yoluğa bak yoluğa! Kız, yolarım seni!"

"Ay Gülsüm Anne ya, hiç şakadan anlamıyorsun," dedim geri çekilerek. O an gözlerim, tezgâhın üzerindeki yüzlerce farklı çikolataya kaydı. Farklı farklı, yüzlerce tat... Paketlerin üzerine vuran ışık, onları daha da istememe sebep oluyordu. "Annem, hepsini istiyorum."

"Ne istiyorsun?"

Akın'ın kuzeni Anıl yanıma gelip durdu. Gülsüm Anne onu hızlıca baştan aşağıya süzerken, bir yandan da üstüne çekidüzen vermeye çalışıyordu.

"Sana ne be!"

"Bir centilmenlik yapalım dedik, karşılaştığımız tavra bak."

"Ay, bakma canım sen bu yoluğa. Nasıl yardımcı olabilirim? Ne yapabilirim senin için?"

Gülsüm Anne elini tezgâha koyup öne doğru eğildi.

"Gülsüm Anne, hayırdır?" dedim gülerek.

"Ne annesi kız, abla diyeceksin abla! Hadi git şimdi, beyefendi ile ilgileneceğim."

Anıl'ın omzuna vurup, "Bana baksana sen, hâlâ centilmenlik yapmak istiyor musun?" diye sordum.

"Neden olmasın?"

"Tamam." İkisinin meraklı bakışları eşliğinde, alabildiğim kadar çikolatayı aldım. "Öde bakalım," dedim gülerek.

Anıl'ın gözleri büyürken, Gülsüm Anne gözlerini ondan alamamıştı. Boşta kalan elimi Gülsüm Anne'ye doğru uzatıp parmaklarımı şıklattım.

"Acılar içindeyim.

Ne olur anla beni.

Issız çöllerde çaresiz kalbim.

Lakin ısıtmaz oldu çöl güneşi."

"Hadi Berçin'cim hadi! Sen ne istemiştin, tatlım?"

"Ne kadar naziksiniz? İsminiz Gülsüm'dü, değil mi?"

Gidemezdim. Bunu kaçıramazdım. Gülsüm Anne öne doğru biraz daha eğildi. Yanakları kızarıyordu. İyi de neden?

"Evet, Gülsüm..." dedi ve derin bir nefes verdi. "Sen söyleyince kulağa daha güzel geldi."

"Gülsüm Abla, neler oluyor?"

Anıl gözlerini birkaç saniyeliğine bana kaydırıp göz kırptı. Ve hiçbiri o an yazdığım şiirin akrostiş olduğunun farkına bile varmamıştı.

"Yuvarlak, dolgun yüzlü güzel anlamına geliyor ismin. Böyle güzel bir yüze..." Anıl cümlesine devam etmeden, elini Gülsüm Anne'nin yanağına koydu. "Ancak böyle güzel bir isim yakışırdı. İlginç, sizi tarif etmek için yeterli bir kelime sanırım, Gülsümcüğüm."

Ağzımdan histerik bir kahkaha kendiliğinden çıktı. Anıl bunu fark etse de, Gülsüm Anne'nin kulaklarına ulaşmamıştı sesim. Sanki karşısında Anıl'dan başka kimse yok gibiydi.

"Ah!" dedi Anıl. "Unuttum. Üç kola alacağım." Derin bir nefes verdi. "Aklımı başımdan aldınız, sevgili Gülsüm... Ne alacağımı da unuttum."

Gülsüm Anne gözlerini ondan ayırmadan, birkaç adım geri çekilerek dolaptan kolaları aldı. Yeniden Anıl'a doğru gelirken, dolaptan yere düşen kolaları umursamadı.

"Kola... Sen ve arkadaşların için. Ama zannediyorum ki yaşınız burada okumayacak kadar büyük."

Anıl ona uzatılan kolalardan birini alıp yavaşça açtı. Gülsüm Anne'nin gözleri, kutu kolanın açılma sesiyle büyüdü. Anıl büyük bir yudum aldıktan sonra, kolayı boynuna doğru götürüp tenine değdirdi.

Ne?!

"Hey! Ne yapıyorsunuz?"

"Kız, Allah canını almasın emi! Defol git şuradan!"

Gülsüm Anne eline geçen birkaç çikolatayı bana fırlatınca, olduğum yerde sıçrayıp Akın ve Ekin'in oturduğu masaya doğru koştum. Ama aklım hâlâ onlardaydı. Oturduğum gibi elimdekileri masanın üzerine atıp Anıl'ın olduğu yöne döndüm.

"Berçin, bu kadar şeyi yiyecek misin?"

Ekin'i umursamadım.

"Şiştt!"

"Bugün biri kesin bir şeyler yiyecek," dedim gülerek.

Anıl'ın elini Gülsüm Anne'nin elinin üzerine koyduğunu gördüğümde iyice eğlenmeye başladım. Gözlerimin

önünde olanları sanki sadece ben görüyor gibiydim. Bu durum olanları daha eğlenceli bir hale getiriyordu.

Gülsüm Anne kahkaha attığında Akın olayı fark etti.

"Ne oluyor orada?"

Anıl da Gülsüm Anne'ye eşlik ederek güldü. Ardından ona el sallayarak bize doğru gelmeye başladı. Masaya oturduğu gibi elindeki kolaları bıraktı.

"Ne oldu?" dedim kolunu dürterek. "Kaptın mı randevuyu?"

"Ne randevusu?"

"Hadi hadi... Hiç böyle bir tip olduğun gelmezdi aklıma."

Anıl kolasından bir yudum alıp soran gözlerle bana baktı.

"Ne diyorsun, kızım?"

Kahkaha attım.

"Kadının ağzına girip yüzmediğin kaldı bir."

"Anladım... Sen Gülsüm'ü diyorsun."

"Evet, Gülsümcüğünü diyorum," dedim gülerek.

"Param yoktu, kızım."

"Ne?" dedim ve bu kez gerçekten kendime hâkim olamayarak, kantindeki tüm öğrencilerin bize bakmasını sağlayacak bir kahkaha attım.

Akın öne doğru eğilerek, Anıl'ı kolundan tutup kendine çekti.

"Bana bak! Benden para istemeye gelmedin, değil mi?"

"Bir saniye bir saniye!" dedim Akın'ı durdurarak. "Ne yani, şimdi sen masadakileri almak için mi bu şekilde davrandın?"

"Hı hı..." dedi Anıl ve masadaki çikolatalardan birini açıp büyük bir ısırık aldı.

"Bir nevi orospusun yani."

"Ne?"

"Bir şey yok," dedim gülerek. "Olur olur. Senden güzel olur."

"Akın, arkadaşın problemli mi?"

Eğilip onu kendime doğru çektim.

"Playboy olmaya çalışırken, milletin playstation kolu olma da... Dikkat et yani. Ne bileyim..." Koluna bir çimdik attım. Garip bir ses çıkardıktan sonra göz kırptım. "Anladın sen!" dedim e harfini uzatarak.

Tam Anıl'ın yüzündeki ifadeye kahkaha atmaya hazırlanırken, kantin kapısından içeriye Tuğçe ve Selin'in girdiğini gördüm. Direkt olarak bizim masaya doğru geldiklerini fark edince istemsizce gerildim. Çünkü Tuğçe'nin yüzündeki gülümseme, normal gülümsemesi değildi.

Sıçtım ağzına gülümsemesi tam da ortasına çöreklenmişti suratının. Dişleri dudaklarından fırlayacakmış gibiydi. O an onu, ağzından salyalar akarken hayal ettim. Dişleri yosun kaplı olarak düşündüm. Bok gibi işte. "Bu işte bir bokluk var!" diyerek başımı öne doğru eğdim.

Masanın önünde durup, "Selam!" dedi neşeli sesiyle. "Nasılsınız bakalım?"

Başımı kaldırıp ona baktım. Ben ona, o Anıl'a...

"Aaa, sen yenisin sanırım." Elini Anıl'ın omzuna koydu.

"Ne istiyorsun, Tuğçe?" dedi Ekin ona bakarak.

"Tatlım, bence sen o üzerine giydiğin hırkanın altından hiç konuşma."

"Bana yakışanı giyerim, herkesin üzerine yapışanı değil," dedi Ekin, Tuğçe ile Selin'in aynı model, farklı renk hırkalarını işaret ederek.

Kimse bir şey söyleyemedi. Yalnızca Ekin'e bakakaldık. Sessizliği bozan, Anıl'ın kendini tutamadan gülmesi oldu. Kendini nasıl sıktıysa, gözlerinden yaşlar akmış, yanakları kıpkırmızı kesilmişti.

"Berçin."

"Evet, güzelim."

Tuğçe, "Müdür seni çağırıyor," dedi ve arkasını dönüp yürümeye başladı. Bir yandan kahkaha atarak, diğer yandan "Artık ne yapacaksa..." dedi imalı bir şekilde.

"Başın belada sanırım," dedi Anıl bana doğru dönerek. Gülümsüyordu. Alnından aşağıya düşen sarı saçlarını eliyle yana doğru atıp yeniden güldü. "Hayır hayır, bence boku yedin."

Oturduğum yerden doğrulup ona baktım.

"Tatlım..." dedim oturduğu sandalyeyi incelermiş gibi yaparak. "Karakterin otururken sandalyeni mi çektiler senin? Ne yani bu? Aaa, bu şey bu..."

Yerden aldığım nesneyi ona verdim.

"Ne bu be?"

"Mavi bir su şişesi kapağı," dedim gülerek ve müdürün odasına doğru yürümeye başladım. Beni neyin beklediğini bilmeden...

Müdürün odasına yaklaşırken, çalan zille birlikte koridorlar yavaş yavaş boşalıyordu. Kimsecikler kalmadığında yalnızlık hissi öyle güzel hissettirdi ki, sanki podyumda yürüyen bir mankendim o an. Saçları karışmış, az uykudan göz altı torbaları şişmiş, yoluk bir manken... Kalabalıktan şikâyetçi değildim. Kalabalık demek, mani halindeyken daha çok eğlence demekti. Tüm o karışıklığın ve dağınıklığın arasında yürümek de keyifliydi bomboş bir koridorda. Her şey keyif veriyordu. Koridorun sonundaki camdan içeriye süzülen öğlen güneşinde süzülen toz zerrecikleri bile eğlenceliydi işte. Dans ediyorlardı. Benim de etmem gerekirdi. Zihnim bir müzik hatırlattı. Hatırlatmakla kalmadı, müziği duydum. Sanki okul zili gibi tüm koridorlarda yankılanıyordu. Yalnızca benim için çalıyordu ama. Yalnızca benim kulaklarım duyabilir, benim bedenim ayak uydurabilirdi ezgiye. Müdürün odasına kadar, kalan kısmı dans ederek gittim.

Kapısının önündeki masada çalışan kadına "Müdür bey müsait mi?" diye sorduğumda, "Seni bekliyor," cevabını aldım.

İçeriye girip tahta kapıyı arkamdan kapattığımda ne müzik kaldı ne de başka bir şey. Müdür ihtişamlı masasının ardında oturuyordu. O an onun sahip olduğu odayı kıskanıp, kapının girişinde bekledim.

"Gel bakalım Berçin, otur," dedi masanın ardından.

Masası öyle büyüktü ki, sanki sandalyede oturan küçücük bir çocuk gibi gözüküyordu. Bedeni masanın heybetli görüntüsünün altında eziliyordu adeta.

"Oturayım."

Masanın önündeki tekli koltuklardan birine oturup ona baktım. Yüzündeki kırışıklıklar, kulaklarından fırlayan kıllar, düzeltilmemiş, neredeyse kirpiklerine değen kaşlarıyla bir canavardı karşımdaki. Ama korkutucu değil, eğlenceli...

"Beni istemişsiniz."

"Sen ne yapmaya çalışıyorsun, kızım? Neydi o öyle?"

"Ne neydi, hocam?"

Soruma cevap vermeden nasihatlere başladı. O konuşurken sesi uzaklaşıyordu. Tüm dikkatim önümdeki masanın üzerinde, yarım dolu bir şekilde bekleyen su bardağına kaymıştı. Işığın üzerine vuruşu, suda kırılıp masaya yansıması öyle sinirlerimi bozdu ki, elimi yavaşça hareket ettirerek bardağı sehpadan aşağıya ittim. Cam bardak parlak zeminde parçalara ayrılırken, kırılan cam parçalarının sesi öyle hoşuma gitti ki istemsizce kahkaha attım.

"Evladım, ne yapıyorsun?"

"Özür dilerim, hocam. Yanlışlıkla oldu."

"Ne yanlışlığı kızım, bilerek attın bardağı!"

Yüzüne bakakaldım.

"Hocam, masanın ardından sehpayı nasıl görebiliyorsunuz?" dedim ve ellerimle masanın yüksekliği ve onun boyunu işaret ettim.

"Hadsizlik etme! Bu yaptıklarının bir sonucu olmalı. Madem eğlenerek hazırlanmak istiyorsun sınava, madem bizim yöntemlerimiz senin için işe yaramaz... Sana bir uğraş vereceğim."

Derin bir nefes verip omuzlarımı düşürdüm.

"Nasıl isterseniz."

Söyledikleri, tam benim koordine edebileceğim şeylerdi. Şayet mani halim devam ederse ortaya inanılmaz bir şey bile çıkarabilirdim.

Sonunda, tek bir şarkı eşliğinde girdiğim müdür odasından, ardımda koskocaman bir koro ile çıktım. Çıkarken, "Tabii hocam, siz bana güvenin. Bu iş bende. İnanılmaz bir şey yapacağım," diyerek yağ çekmeyi de ihmal etmedim. Bu görevin bana verilmiş olması, kıskanılmama bile sebep olacaktı. Kim tarafından? Tabii ki Tuğçe ve arkadaşları tarafından. Eğer görev almak istiyorlarsa, benimle iyi geçinmeye mecburdular. Hatta görev alsalar bile, benim istediğim şeyleri yapmak zorunda olacaklardı. Bu, benim şimdilik kraliçeliğimi ilan ettiğim andı. Zulüm gösterenlere zulüm etmek için bir fırsattı belki de.

Mani seviyem bir üst noktaya taşınmıştı. Bana verilen, bir ceza değildi çünkü... Bir ödüldü. Bu halimi kimseye belli etmeden doyasıya yaşayabilecektim. Davranışlarım insanlara aşırı gelirse, sahip olduğum sorumluluğun ardına saklanabilirdim. Bahaneler üretmeye hazır zihnim kaçmak için bir yol yaratırdı ve o yoldan ister dans ederek, ister tiyatral bir gösteri sergileyerek giderdim. Bu tamamen benim elime verilmişti. Kuklacı bendim artık. Bundan keyif alacak, zamanın nasıl geçtiğini anlamayacaktım. O an,

günün geri kalanında okul sınırları içerisine sığamayacağımı fark ettim. Birden kırk dakika ders dinleyip on dakika teneffüste durma olayı çok sıradan geldi. İçimde olan bu yoğunluğu, bu tarif edilemez hissi tamamen spontane bir şekilde yaşamam gerektiğine karar verdim. Hızlıca koridorda koşup, kapıyı çalmadan sınıfa daldım.

"Affedersiniz. Müdür beyin yanındaydım," dedim Arda Hoca'ya bakarak. "Gerçi siz de olmanız gereken yerde değilsiniz. Dersi felsefe sanıyordum. Sahi ne işiniz var burada?"

Kurduğum uzun cümlelerin ardından derin bir soluk alıp sınıfa baktım. Hepsinin önünde beyaz kâğıtlar vardı.

"Sen bana hesap mı soruyorsun? Geç otur yerine! Özel okul diye davet ettiler, tımarhaneye geldik. Ulan Akın! Öğretmenlik hayatım boyunca kimsenin ismini hemen ezberlemedim ama senin ismin aklıma kazındı. Kızı rahat bıraksana, evladım! Çözsene sorunu!"

Akın'a baktığımda, Ekin'in kâğıdının da onun önünde olduğunu gördüm.

"Tek hücreli misin, evladım?"

Arda Hoca üzerinde oturduğu masadan inip Akın'a doğru giderken, sırama ilerleyerek çantamı aldım. Bunu gören hoca bana döndü.

"Kızım, nereye gidiyorsun sen?"

"Ay ben kalmayacağım."

"Dingo'nun ahırı mı evladım burası? Otur yerine!"

Hızlıca Tuğçe'ye doğru dönüp, ona bakarak dağınık saçlarımı arkaya attım.

"Şey, hocam... Müdür bey bana bir görev verdi. Sadece bana. Tüm yetki bende. Yakında duyuracağım. Onu halletmek için çalışmalara başlayacağım, isterseniz kendisine sorabilirsiniz." Bunu söylerken Tuğçe'nin gözlerinin içine baktım.

"Git kızım git. Ama hemen git."

O sırada Yağız oturduğu yerden kalkıp bana doğru gelmeye başladı.

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Tuvalete, hocam."

"Neden?"

"Hocam..."

"Kes ve yerine otur!"

Sınıftan çıkmam gerekiyordu ancak bu goygoyu kaçırmak istemiyordum.

Akın'ın kıkırdamasını duyan Arda Hoca yine onun üzerine yüklendi.

"Ver bakayım sen kâğıdını! Ver ver! Ulan Elif Hanım, başkası yoktu sanki şu sınavı yapacak! Evladım, neden gülüyorsun sen hâlâ? Hoşuna mı gidiyor?"

Sınıfın kapısına doğru yavaş yavaş ilerledim.

"Yeter! Çık dışarıda gül."

"Olmaz, hocam. Sonra tek başına gülüyor, bu çocuk deli derler."

Tam kapıyı kapatırken minik bir kahkaha attım Akın yüzünden. Arda Hoca arkasını dönmeden bana bağırsa

da umursamadım. Çünkü dilediğim gibi bir gün geçirecektim. Bu, kendime verdiğim izin olacak, kendimi ödüllendirecektim.

Daha fazla kimseye gözükmeden binanın çıkış kapısına doğru koşmaya başladım. Tam o sırada, günler önce okul dolabına sakladığım yeşil elma geldi aklıma. Kantinde aldıklarıma dokunamadığımdan karnım hâlâ açtı. Hızlıca dolaplara gidip geri döneceğim süreyi hesapladım. Yeterliydi. Yönümü diğer koridora çevirip koşmaya devam ettim. Dolabımın önünde durup anahtarı takarken, dolaba sıkıştırılmış kâğıdı gördüm. Kâğıt, tam dolabın kapağını açtığım anda yere doğru düşüşe geçti. Bu durumdayken hızlı çalışan reflekslerim sayesinde kâğıdı havada yakalayıp hemen açtım.

Yalnız olmadığını biliyorsun. Etrafın dertlerini, hüzünlerini paylaşabileceğin insanlarla dolu. Bunun farkındasın ama korkuyorsun. Ben tanıyorum seni. Kendine hâkim olma konusunda ne kadar başarılı olduğunu da biliyorum. Kendini çok yıpratmamaya dikkat et. Yakında her şey düzelecek. Seni seviyorum.

Düzensiz bir el yazısı ile yazılmış kâğıdı buruşturup etrafıma baktım. Hızlıca koridoru inceledim. Notu kimin bıraktığına kafa yoramazdım. Hayatımda başka bir drama daha ihtiyacım yoktu. Evet, dediği gibi yalnız değildim. Ege vardı. Fiziksel olarak olmasa da, her zaman yanımdaydı ve artık çok daha rahat iletişim kurabilecektik. Hızlıca açtığım dolabın içindeki kalemlerden birini ve yemem için hazırda bekleyen yeşil elmayı alıp, dolabı kilitledim. Dolabın kapağını kapattığım gibi, buruşturduğum kâğıdı

dolaba yasladım. Elmayı dişlerimin arasına sıkıştırıp, kâğıdı bırakan kişi için bir not yazdım.

Bokumu ye!

Yeterince açık olduğumu düşünerek, kâğıdı bulduğum yere bıraktım ve yeniden çıkışa doğru koşmaya başladım. Bu sırada dersliklerden birinin kapısı açıldı. Hızımı alamayıp, açılan kapıya adeta cam olduğunu fark edemeyen sinek gibi yapışıp kaldım. Dişlerimin arasındaki elma ağzımdan fırlarken, "Hayır ya..." diyebildim. Sınıftan çıkanın Burak olduğunu gördüğümde hayal kırıklığım daha da arttı.

Şaşkın şaşkın bana bakarken, yüzüne tükürmek istermişçesine bir ifadeyle ona karşılık verdim. O ise gülmeye başladı.

"Sen olmalıydın, değil mi? Senden başkası olamazdı yani. Tam burada, bu anda senin olman gerekiyordu."

"Beni özlemişsin," dedi yine sırıtarak.

Kalkmam için uzattığı eline vurup, benden uzağa düşen elmayı almak için ayaklandım.

"Neden derste değilsin?"

"Sana ne!"

"Seni tanıyorum, sende bir şeyler var. Çantanı da almışsın... Nereye?"

Cevap vermemem gerektiğini biliyordum ancak bu hali, bu tavırları beni cevap vermeye sürüklüyordu. Çokbilmişliğini alıp parçalara böldükten sonra, vücudundaki tüm delikleri dolduracak şekilde montelemek istiyordum adeta.

"Neyi tanıyorsun sen yahu? Geçen gece konuştuğumuzda net olduğumu düşünüyordum. Okuldan kaçıyorum. Gelmeyeceğim artık."

"Ben de geleyim mi?"

Derin ve hırıltılı bir nefes bıraktım. Cevap vermeyecektim. Vermemeliydim.

Arkamı dönüp ilerlemeye başladığımda, peşimden geldiğini ayak seslerinden anlayabiliyordum. Hâlâ vazgeçmiş değildi.

Hızla arkama döndüm. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Tuvalete gidiyorum," dedi erkekler tuvaletini işaret ederek. Gülümsedi sonra. "Dünya senin etrafında dönmüyor, kıvırcık. Sana iyi eğlenceler."

Yüzündeki gülümsemeye bir de göz kırpması eklendiğinde, arkamı dönüp koşmaya başladım. Ama koşarken arkamdan bağırdığını duyabiliyordum.

"Koş bakalım! Yorulacaksın, kıvırcık. Yorulduğunda bulacağım seni."

Bastille
Quarter Past Midnight

11

Ağaçların, insanların, arabaların sesleri, şehrin gürültüsünden sıyrılmaya çalışan kuş cıvıltıları, arka sokaklarda birbirine havlayan sokak köpekleri... Her şey öylesine uyumlu ki, birbirinden bağımsız bu görüntü ve sesler, kendi aralarında adeta bir senfoni oluşturuyor. Gözlerini kapatıp dinlemeyi bilirse insan, gerçekten duyabiliyor onların seslerini. Bu evrenin sesi gibi. Dünyanın her yerinden duyulabilen bir çocuk şarkısı bu. Ve her gün insanlar, bu şarkı eşliğinde başlıyorlar yeni güne. Yüreği kara olanlar çığlıklar duyuyor, diğerleri ise huzurun sesini. Yoruma göre değişiyor tabii. İnsanlar duygularını yönlendirerek bu sesleri kontrol edebiliyorlar. Boğazdaki martıların sesleri bazen ağlatırken, bazense yüzüne vuran güneş ışığı gibi sıcacık yapıyor yüreği. Ama benim yüreğim yanıyor. Yalnızca yüreğim değil... Sanki zihnim, içerisinde mutluluk kaynatılan bir kazanın içine atılmış gibi. Düşüncelerim öylesine berrak ki, her birinin ardında yatan olasılıkları hesaplayabiliyorum. Bir adım sonrasında ne yapacağımı artık biliyorum.

"Yine mi sen?"

Gözümün önündeki şeffaf perde birdenbire kalktı ve dünya eski haline döndü. Sesin geldiği yönden bana doğru yürüyen Akın'ın kuzenini gördüm. Elmamdan son bir ısırık alıp kenardaki çöpe attıktan sonra ona baktım.

"Bensem ne olacak?" dedim yüzümü ekşiterek.

"Bir şey olacağından değil. Sadece seni gördüğümü belli etmek istedim."

Yüzündeki okunması zor ifadeye birkaç saniye baktım.

"İyi bakalım," dedim yüzüme bir gülümseme yerleştirip. "Nereye böyle?"

Birkaç adım ilerleyerek beni geride bıraktı. Ve sorumu yanıtlamadı. Duymadığını düşünerek yineledim.

"Nereye böyle?"

Yine umursamadı.

Arkasından geldiğimi bildiğine emindim. Sert bir şekilde omzuna vurdum.

"Sana diyorum! Sağır mısın?"

Gülümseyerek bana döndü. O an arkasından koşar adımlarla ilerlediğimi fark edip derin bir nefes aldım.

"Yalnızca karar vermeye çalışıyorum."

"Öyle mi?" dedim uzatarak. "Neyin kararı bu?"

"Seni yanıma alıp almamam gerektiğinin kararı."

İçten gelen güçlü kahkahamı dışarıya bıraktıktan sonra yüzüne baktım.

"Seninle bir yere gelmek isteyeceğimi nereden çıkardın?"

Anıl yine gülümsedi. Ama gülümsemeden önce derin bir nefes verdi. Tavırlarındaki alaycılık yüzüne de yansımıştı.

"Hımm..." Beni inceleyip yüzüme baktı. "Liselisin. Üstelik son sınıftasın. Okul artık senin için o kadar önemli değilmiş gibi davranıyorsun. Sonbaharı seviyorsun zaten. Senin için tam dışarıya çıkıp türlü aktivitelerle gün öldürmelik bir hava. Gerektiğinden fazla enerjik oluşunu aldığın güzel bir habere bağlayabilirim sanırım. Ve aklında ne yapacağına dair bir fikir yok. Buraya kadar haklı mıyım?"

Düşününce haklı olabileceğine karar verdim. Yanıldığı tek konu, aşırı enerjik halimin, aldığım güzel haberin mani halimi tetiklemesi sonucu ortaya çıkmış olmasıydı. Ben bunları düşünürken o küstahça devam etti.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi ne yapıyoruz?"

Kafam karıştı.

"Bir şey mi yapıyoruz?"

"Evet, sen ve ben böyle bir havada yapılabilecek en güzel şeyi yapacağız."

"Bana mı yürüyorsun, ulan?" dedim onu ittirerek.

"Hâşâ, seni koşmaya götürüyorum."

"Ne?"

"Evet, koşmaya. Ama *sen ve beni* yanlış anladın. Öncesinde kız arkadaşımı almalıyız."

Kahkaha attım.

"Kız arkadaşın var yani?"

"Bu seni üzdü mü?"

"Hayır, ne münasebet! Yalnızca bir kızın sana katlandığına inanamadım."

Bu kez güçlü bir kahkahayı o patlattı.

"Sen bir de kız arkadaşımı gör. Adın neydi?"

"Berçin."

"O da ne öyle? Anlamı ne?"

Yürümeye başladığında benim adıma çoktan karar vermişti. Soru sorduktan sonra gitmesi, beni hem cevap vermek, hem de onun ardından gitmek zorunda bırakmıştı. Akıllıca!

"Toplayıcı anlamına geliyor. Nereye gidiyorsun?"

"Beğenmedim. Arabama gidiyoruz. Ve bugünlük senin adını değiştirelim."

"Gayet güzel bir ismim var."

Cevap verene kadar çoktan arabasına bindi.

"Atla."

Aracın etrafından dolaşıp, hızlıca ön koltuğun kapısını açtım.

"Hop hop hop! Ağır ol bakalım."

"Ne oluyoruz be?"

"Orası Eylül'ümün yeri. Görmüyor musun?"

Koltukta işaret ettiği yere baktığımda oturma bölgesindeki yazıyı gördüm.

Eylül'ün Yeri

"Gerçekten mi?" dedim ona bakarak.

"Evet, gerçekten. Oraya hep o oturur."

"Hayır, oturmasına bir şey demedim. Ben... Neyse..."

Açtığım kapıyı kapatıp arka koltuğa oturdum. Bu yaptığını normal karşılamam gerekiyordu. Çünkü kız arkadaşına 'pudingim' diyen birinin kuzeniydi.

Arabayı çalıştırıp hareket ettirdiğinde dayanamayıp sordum.

"Gerçekten, nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz. Şimdi sus."

"Aracın vites kolunun karşısındaki ekrana dokunup açtı. Siyah ekran aydınlanırken elini hızlıca ekranda gezdirip bir isme tıkladı.

Tapınağım

"Hayır ya!" diyerek kahkaha attım. "Yazıya bile okeyim ama bu..."

"Şştt!" diyerek beni susturdu. O sırada arabanın hoparlörlerinden çalan bir telefonun sesi geldi.

Çaldı çaldı...

Bir sesin ardından Anıl heyecanla konuştu.

"Sevgilim, evde misin?"

Sonrası hayal kırıklığı. O tanıdık aksan tüm arabada yankılandı.

Aradığın numaraya şu anda ulaşılamıyor. Lütfen daha sonra tekrar deneyin.

Gülmemi bir türlü engelleyemiyordum. Anıl, kuzeni kadar eğlenceli olabilirdi. Aynı ekrandan yine *Tapınağım* ismini seçip tıkladı.

"Eee, ulaşılamıyor. Neden arıyorsun ki?"

"Kadını duymadın mı, yeniden denememi söyledi. Yeniden deniyorum işte."

Gülmekten karnıma saplanan sancılarla kendimi arka koltuğa atıp uzandıktan sonra gülmeye devam ettim. Ama bu sırada tüm kahkahalarımı durduran bir kız sesi duydum.

"Efendim!"

Anıl yüzünü bana dönüp dudaklarını buruşturdu.

"Gördün mü?" dedi fısıldayarak.

"Aşkım, evde misin?"

"Evet, sen neredesin?"

"Kuzene uğradım. Geliyorum. Hazırlan."

Dikkatlice dinleyip, sesin sahibinin dış görüntüsünü canlandırmaya çalıştım.

"Nereye gidiyoruz?"

"En sevdiğin yere."

"Hemen giyiniyorum."

Yolculuk Anıl'ın kırmızı ışıklarda camdan dışarıya çıkıp, bağırarak bilmediğim bir yabancı şarkıyı söylemesi ve beni de söylemeye zorlaması ile geçmiş, tanımadığım bir muhite gelmiştik. Anıl arabayı durdururken, anneme eve geç gelebileceğimi haber verdim. Şu haldeyken kendimi dört duvarın arasına sıkıştıramazdım. Eh, mani halinde olduğumu

söylesem çok daha zor olurdu benim için. Çünkü en çok kontrol edilmem gereken halim, bu halimdi onlara göre. Ama ben, yapabileceklerimin bilincindeydim ve sağlıklı düşünebileceğime emindim. Annem ne yapacağımı sorduğunda, derse girmem gerektiğini ve onu yeniden arayacağımı söyleyerek geçiştirdim. Tam bu sırada, önünde beklediğimiz eski apartmanın demir kapısı açıldı ve Anıl'ın kız arkadaşı dışarı çıktı. Arabanın camındaki siyah film yüzünden muhtemelen o henüz beni görememişti. Ona el sallamak için kaldırdığım elimi indirip, selam vermek için onun araca binmesini bekledim.

Sürücü koltuğunun kapısı açılıp Eylül içeriye girdiğinde, ben daha selam veremeden başladı her şey.

"Aşkım, hoş geld..."

"Boş ver aşkımı şimdi! Özledim."

Eylül birdenbire avına kenetlenen bir aslan gibi yapıştı erkek arkadaşının dudaklarına. Ellerini onun boynunda gezdirirken öylece bakakaldım. Anıl ise yan gözle bana bakıyor, kızı durdurmaya çalışıyordu ama pençelerinin arasında mahsur kalmıştı. Eylül en sonunda onun dudaklarından ayrıldığında, bu kez de hırkasından tutup kendisine doğru çekti.

"Bırak şimdi gezmeyi, eve çıkalım."

"Aşkım..."

Elimi kaldırıp, orada olduğumu belli etmeye çalışarak "Selam," dedim.

Eylül o an donup kaldı. Anıl gülmeye başladığında, dayanamayıp ben de güldüm. Birkaç saniye sonra Eylül

de katıldı cümbüşe. Hiçbir şey söyleyemeden dakikalarca gülüştük. Eylül bir Anıl'a bir bana bakıyor, yaşadığımız saçma durumun etkisini üzerinden gülerek atmaya ve belki de bunu olduğundan daha masum göstermeye çalışıyordu. Sonuçta onlar yetişkin insanlardı ve dilediklerini yaşayabilirlerdi ama sanki orada olmamam gerektiği hissine kapıldım. Ancak bu hissi üzerimden atmam çok kısa sürdü. Çünkü öyle sıcak karşıladı ki Eylül beni, sanki yıllardır tanıdığım dostlarımdan biri gibiydi. Olanlar üzerine hiç konuşmadık. Tanıştık, kaynaştık ve direkt sohbet etmeye başladık.

Konuşmak için can atan zihnim, içeride ürettiği kelimeleri anlatmak için sabırsızlanıyordu bu haldeyken. Konuştukça rahatlıyordum. Ve bunu tetiklemek için yalnızca bir kelimesine ihtiyacım vardı Eylül'ün.

"Eee, Berçin... Sen anlat bakalım."

Anlat derken en başından her şeyi anlatmamı istemediğini elbette tahmin etmeliydim. Ama durduramadım kendimi. En olumsuz, en çok acı çektiğim anları bile neşeyle anlattım. En başından, kamptan, hatta daha da öncesinden başladım. Sürekli Ege'den bahsettim. Onun gülümsemesini, mimiklerini anlattım. Koltuğa yaslanmış beni dinleyen Eylül'ün halinden memnun ifadesini gördükçe daha da hızlandım. Bir noktada durmam gerekiyordu. Ya da durdurulmam. Anıl'ın açtığı müzik ile en sonunda durdum. Açmakla yetinmeyip sesi de sonuna kadar kökledi. Yolun kalan kısmında onların enerjilerine ayak uydurmaya çalıştım. Camdan çıktım, bağırdım, şarkı söylemeye devam ettim ve bunu hiç sorun etmediler. Yetişkindiler ama aynı zamanda anaokulunun kum havuzunda kumdan kale yapan

iki çocuktular. Şehirden çok uzaklaşmadığımızı biliyordum fakat geçtiğimiz yolların birdenbire ağaçlarla dolması nereye gittiğimizi iyice merak etmemi sağladı.

"Nereye gidiyoruz?"

Eylül müziğin sesini kısıp yüzündeki kocaman gülümsemesiyle bana döndü.

"Atatürk Arboretumu'na!"

Şaşırarak ona baktım. Yıllardır İstanbul'da olmama rağmen bir türlü ziyaret edememiştim Belgrad Ormanları'nı. Hep Ege ile gitmeyi hayal ederdim. Tabii bu, kamptan da önceydi. Arboretum'un fotoğraflarına bakıp, onun ne kadar seveceğini hayal edip dururdum. Oraya bayılacağını biliyordum. Onunla gidemiyor olmak içimi biraz burksa da gülümsedim. Gezecek, öğrenecek ve ona gösterecektim.

Hızlıca ona bir mesaj attım.

İnanılmaz bir yere gidiyorum! Geri döndüğünde orayı sana göstermek için sabırsızlanıyorum!

Cevap gelmeyeceğini biliyordum. Anıl aracı yavaşlatırken, camı açıp başımı dışarıya uzattım. Gözlerimi kapatıp temiz havayı içime çekerken, günün sonunda Anıl ve Eylül'e teşekkür etmem gerektiğini tembihledim kendime. Araç durduğunda, onların inmelerini beklemeden attım kendimi dışarıya. Ellerimi iki yana açıp kendi etrafımda döndüm. Şehrin gürültüsü de bir şarkıydı ama kulaklarım dünyanın en güzel seslerini duyuyordu şimdi.

Anıl ve Eylül de araçtan inince hep beraber girişe doğru ilerledik. Anıl centilmenliğini bir üst seviyeye taşıyarak benim de giriş ücretimi ödediğinde, başımı sallayarak ona

teşekkür ettim. Girişte kuşların duş aldığı minik bir havuz karşıladı bizi. Etrafıma baktım. Hafta içi olduğundan öyle çok fazla insan yoktu. Tam o anda adeta bir açık hava müzesine girdiğimizi anladım. Kuş havuzunun orada yol bölünüyor, farklı yönlere giden yollara ayrılıyordu. Tam havuzun önünde durup, Anıl'ın benim için gişeden aldığı orman haritasını açtım. Onlara baktım. Ve ne demek istediğimi anladılar.

"Evet, artık tamamen özgürsün. Birkaç saat sonra yine burada buluşalım. Haritanın üzerinde numaram yazıyor, herhangi bir şey olursa hemen ara. Ya da bize katıl."

Onu hızlıca durdurdum.

"Hayır hayır! Bu şekilde çok güzel. Hem sizi de yalnız bırakayım," dedim Eylül'e göz kırparak.

Eylül dudaklarını büzüştürüp gülümsedi.

Anıl "Nasıl istersen. Sıkılırsan ara," dedikten sonra, kız arkadaşını kendi etrafında döndürüp yollardan birine yönlendirdi.

Birkaç saniye arkalarından bakıp onları izledikten sonra, haritayı katlayıp cebime sıkıştırdım. Kolumdaki bilekliği çıkarıp, dağılmış kıvırcık saçlarımı tek bir hareketle atkuyruğu yaptım. Ardından derin bir nefes alıp koşmaya başladım. Sanki ormanı duyuyor gibiydim. Nereden geçtiğimi, nereye gittiğimi bilmeden sürekli koştum. En sonunda gölü buldum. Kocaman, kusursuz bir göl... Üstelik üzerinde tahta bir iskelesi de vardı. O an durup göle baktım. İskeleye, suya yansıyan ağaçlara... O gece geldi aklıma. Yemekhaneden koşarak çıkıp Ege'yi takip ettiğim gece. Ağaçların arasına saklanmıştım. Şimdiki gibi. Gözlerimi

kapattım. O an yaşanıyor ve sanki hem kendimi hem de onu uzaktan izliyordum. Birinden saklanıyormuş gibi, bir ağacın arkasına gizlenip göle baktım. Ege oradaydı. İskelede koşuyordu. Üstü, yemekhanede üzerine dökülen yemek artıklarıyla doluydu. Durmadı. Koşarak suya atladı. O gece yaptığım gibi korkuyla iç çektim. Sonra diğer yöne baktığımda, çalıların arasına saklanan kendimi gördüm.

'Bana iyi olduğunu söyle.'

Cevabını çok iyi hatırlıyordum. Hızlıca göle baktım. Sudan çıkmış, sırılsıklamdı. Ama yine de bana cevap vermişti. Verdiği cevap, Ege'nin seslendirmesi ile yankılandı kulaklarımda.

'Belki de sen gerçek değilsin. Belki ben gerçekten çok büyük sorunları olan bir insanım. Neredesin, haydi gelsene yanıma! Buradayım! İskelede!'

Bunlar yaşanırken ne yapacağımı bilemiyordum. Göle bakarak, aslında orada olmayan Ege'ye, o gece yazdığım, her kelimesi hâlâ ezberimde olan mesajı okudum.

'Şakaklarından süzülen su damlaları... Yüzünü ıslatıyorlar. Yoruldun. Nefes alış verişin hızlı. Kalbin çırpınıyor, can çekişiyor. Kafesinin içine hapsedilmiş ölüme yaklaşan bir kuş gibi. Mavi gözlerin parlıyor, ay ışığını göz bebeklerinde görebiliyorum. Biraz ıslanmış. Ağlamamak için tutuyor, sıkıyorsun kendini. Ama güçlüsün. Kendine hâkim olabilirsin. Ben sana inanıyorum. Siyah dalgalı saçların rüzgârla titriyor. Şimdi şahitlerimiz gölgelerimiz ve karanlık. Kollarını siper et ve kendini koru. Bu gece değil ama yakında görüşeceğiz...'

Yeniden iskeleye baktığımda, hayali hâlâ oradaydı. Ve Ege'nin o geceki sesi tüm zihnimde yankılandı.

'Bana gerçek olduğunu kanıtla!'

O gece çıkabilseydim karşısına...

Şimdi onu bu şekilde hayal etmek, yaşananların üzerinden sanki yıllar geçmiş gibi hissetmeme sebep oluyordu. Gözlerimi birkaç saniyeliğine kapatıp, sonrasında olanları hayal etmeye çalıştım. Gözlerimi açtığımda, hayali iskelenin üzerinde değildi. Sanki tamamen hayatımdan çıkmış gibi, sanki bir daha onu göremeyecekmişim gibi bir korku kapladı içimi.

"Ege!" diye bağırarak çıktım saklandığım ağacın arkasından.

Önümden koşarak geçip giden bir kadın "İyi misin?" diye sorduğunda, hayal dünyasından çıkarak gerçekliğe döndüm. Kendimi toparlayıp başımı salladım ve "Evet, iyiyim," diyerek yanıtladım.

İyiydim de. Yalnızca birkaç saniyelikti bu korku. Mani halindeki zihnim, endişelenmem gereken bir şey olmadığını biliyordu. Az önce yaptıklarımı düşünüp güldüm ve göle doğru ilerledim. Tahta iskeleye çıktığımda, günün geri kalanını geçirmem gereken yerin burası olduğuna karar verdim.

Saatlerin ne kadar hızlı geçtiğini, Anıl omzuna aldığı sevgilisi Eylül ile birlikte neşeyle ağaçların arasından çıktığında anladım.

"Berçin!"

Arkama dönüp onlara el salladım.

İskeleye inen çimlerin üzerinde Anıl kız arkadaşını indirmeye çalışınca, her ikisi de yere savruldu. Birkaç tur

yuvarlanmanın ardından, oldukları yerde dönerek birbirlerini buldular. İyi olduklarından emin olmak için ayağa kalktığımda, çimlerin üzerinde birbirlerini öpmelerine şahit oldum. Gülümsedim. Sevimli gözüküyorlardı. Toparlanıp ayağa kalkarlarken, yanlarına doğru yürüdüm. Kendi aralarında gülümseyip şakalaşıyorlardı.

Anıl bana bakıp gülümsedi.

"Memnun musun şimdi geldiğinden?"

"Evet, teşekkür ederim," dedim ve aynı içtenlikle gülümsedim.

"O zaman arabaya kadar yarış!"

Eylül bağırdığı gibi Anıl'ı ittirip koşmaya başladı. Anıl onun peşine takıldığında şaşırarak onlara baktım. Ama koşu konusunda iyi olduğum da su götürmez bir gerçekti.

"Hey!" diye bağırıp koşmaya başladım ve hızla onlara yetişip geride bıraktım.

Arabanın yanına geldiğimde onları beklemeye koyuldum.

Anıl, Eylül'den önce araca ulaşmıştı. Ellerini dizine dayayarak nefes alış verişini düzenledi.

"Kızım, çok iyi koşuyorsun!"

"İyi koşmuyorum, siz çok yavaşsınız."

"Hemen beğenme kendini. Sen bir de beni yüzerken gör."

"Onda da çok iyiyim," derken Eylül yanımıza geldi.

"Ben de iyiyim ancak şimdi araca binip dinlenmem gerekiyor."

Anıl arabanın kilidini açtığında, kendimizi arabanın içine atmamız saniyelerimizi almadı. Ama bir şey eksikti. Aracın sürücüsü. Anıl.

"Anıl nerede?" diye sordum Eylül'e.

"Bilmem," deyip merakla camı açtığında Anıl'ın sevinç nidasını duyduk.

"Ulan oldu be! Bu kez oldu!"

Anıl arabanın yanında zıplıyordu.

"Eylül!" diye bağırarak arabaya bindi.

"Anıl, ne oluyor?"

Anıl sevgilisinin yanağına kocaman bir öpücük kondurdu.

"Mail geldi."

Eylül'ün yüzündeki boş ifadeyi gören Anıl açıkladı.

"Hani şu müzik etkinliği..."

"Ah, anladım."

"Bu akşam hem de!"

"Anıl, ben gelemem. Bu gece ders vermem gereken bir öğrencim var."

Eylül, yolda gelirken daha ben konuşmaya başlamadan önce, okuldan arta kalan zamanlarda birkaç öğrenciye resim dersi verdiğinden bahsetmişti.

"Öf kızım ya! Asamaz mısın?"

Anıl'ın yüzü düşüyordu.

"Asamam. Hey, Berçin'i götürsene..."

Tam bir şey söyleyecekken, Anıl bana doğru döndü. Yüzündeki ifade tıpkı bir kedi yavrusunu andırıyordu. Masum ama o masumluğun ardında yırtıcı bir hayvan yatıyor gibi...

"Ne etkinliği ki bu?"

"Üniversite öğrencilerinin gizli oluşumu gibi bir şey. Aslında herkesin haberi var. Ama yalnızca belirli insanlar gidebiliyor. Her ayın belirlenen günlerinde, oluşumun web sitesinden duyuru yapılıp, kayıtlı kullanıcılara e-posta gidiyor. Sen de gelen e-postadaki bağlantıya tıklayıp, açılan ekrana gerekli bilgileri giriyorsun ve bekliyorsun. Eğer kabul edildiğine dair bir e-posta alırsan, hemen ardından etkinliğin yapılacağı adres de Whatsapp üzerinden sana konum olarak atılıyor. Yanında bir kişiyi getirme hakkın da var. Ama etkinliğin yapılacağı alanın kapısı yalnızca on dakikalığına açılıyor. Yani davet edilsen bile, zamanında orada değilsen, içeriye alınmıyorsun. Etkinlik herhangi bir evde yapılıyor ve bu evler sürekli değişiyor. Öyle araya kaynayayım, nasılsa içeriye girerim yok. Müthiş bir sistem. Ve ben az önce kabul edildiğimi öğrendim. Konum bilgisini de aldım!"

Anıl telefonunu bana uzatarak ekrandaki haritayı gösterdi.

"Fazla gizemli."

"Evet, o gece çıkacak sanatçıları bile bilmiyorsun eve gidene kadar."

"Ve ben gizemi severim. Geliyorum."

"Harika!"

Gülümsedim. Heyecanlı olacak gibiydi. Sürekli bir koşturmaca, bir yetişme telaşı ile karşı karşıya kalacağıma emindim ve sahip olduğum enerjiyi bu şekilde harcayabilirdim.

Eylül bana gülümsedikten sonra Anıl'ı yanağından öptü. "Herkes mutlu olduğuna göre, geri dönüş vakti!" dediğinde, Anıl yeniden sevinçle bağırdı.

"Unutmadan," dedim Anıl aracı çalıştırırken. "Eğer seninle gelmemi istiyorsan, beni ilk önce okula götüreceksin. Eşyalarımı aldıktan sonra da eve götürüp hazırlanmamı bekleyecek, belki de annemle konuşmak zorunda kalacaksın."

"Anlaştık."

Sanki hiçbir şey o anki heyecanının önüne geçemez gibiydi. Aynı heyecan, aynı enerji ile tamamladık geri dönüş yolunu. Şarkılar söylendi, Ege dolu anılar anlatıldı. Okulun bahçesine girdiğimizde, hemen döneceğimi söyleyerek araçtan indim ve binaya koştum. Bu sırada son dersin zili de çalmıştı. Öğrenciler yavaş yavaş koridorlara çıkarken, dolapların olduğu bölgeye ilerledim.

Dolabımdan gerekli eşyalarımı alıp çantama koydum. Tam kapağını kapatacakken yere düşen kâğıdı fark ettim. Sabah bana not bırakılan kâğıttı. Benim cevabımın altına bir mesaj daha yazılmıştı.

Gizemi sevdiğini biliyorum. Ve seninle gizemli bir oyun oynayacağız. Dolabının hemen yanındaki boş dolaba senin için bir şey bıraktım. Al onu. Ne yapman gerektiğini bileceksin.

Dolabımın içindeki kalemlikten bir kalem alıp kâğıda yazdım.

Oyun falan oynamayacağım ama seni bulacağım. Sonra da bu kâğıdı dürüp...

Devamını getirmeden kâğıdı kilitlediğim dolabın kenarına sıkıştırdım. Yandaki dolaba bakmadan ilerleyeceğim sırada Ekin koşarak yanıma geldi.

"Berçin, tüm okul seni konuşuyor!" dedi heyecanla.

"Neden?"

"Müdür yılsonu etkinliğinin başına seni koymuş. Tuğçeler çok bozuldular. Ay çok eğleneceğiz!"

Gülümsedim.

Bu sırada Ekin, notta yazan dolabı tesadüfen açtı.

"Ya, bu dolabı ben alayım, dolaplarımız yan yana olsun diyorum. Müdürde anahtarı var mıdır acaba? Aa, bir şey var burada!"

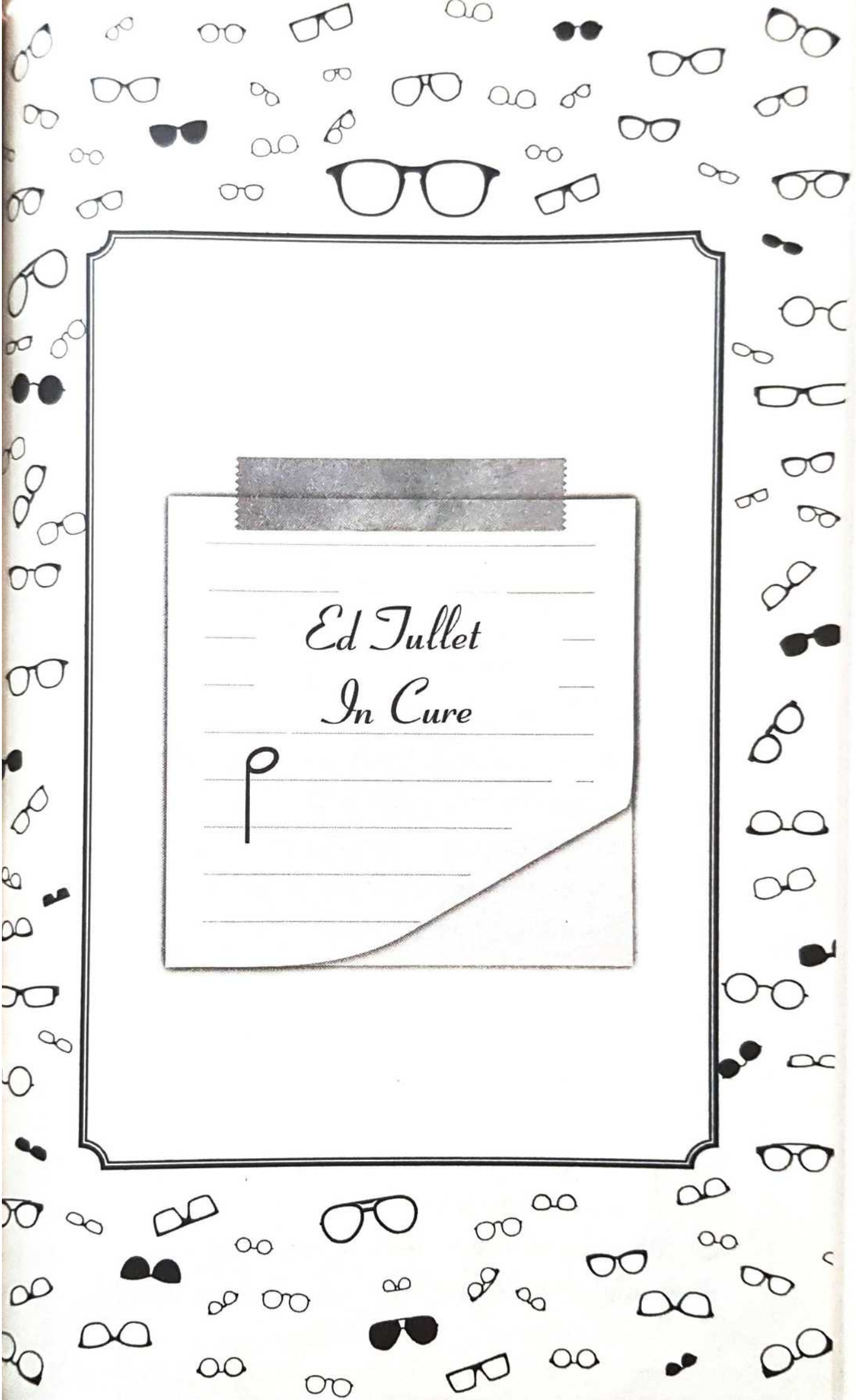
Ekin'den önce uzanıp kuşe kâğıdı aldım ve hızla arkama sakladım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Ondan saklayacak bir şeyim yoktu ama o an o kâğıdı benden başka kimsenin görmemesi gerektiğini düşündüm.

"Tatlım," dedim ona sarılarak. "Şimdi benim gitmem gerekiyor. Yarın detayları konuşalım. Çok güzel şeyler yapacağız," diye ekledim gülümseyerek.

Anıl ve Eylül'ün yanına gidip araca bindiğimde, daha sonra okumadan atmak üzere, boş dolaptan aldığım kâğıdı çantamın derinliklerine gömdüm.

Öğrenciler koridorlara çıkmaya başladığında, bir çift göz kalabalığın arasından Berçin'i izliyordu. Berçin'in kâğıdı alıp arkadaşının yanından uzaklaştığını gördüğünde gülümsedi.

Ed Tullet
In Cure

12

"Hayret, birden sessizleştin."

"Annen beni çok yordu."

Gülümseyerek yola baktım. Anıl'ın annemden izin alabilmesi için uzun bir sorguyu atlatması gerekmişti. Ama en çok ben zorlanmıştım. Mani hali yüzünden kıpır kıpır olan içim annemle konuşmak için can atarken, kendimi kahve bardağının sıcaklığı ile yatıştırmaya çalışmıştım. Hâlâ sıcaktan kızarmış olan elime bakıp ona döndüm.

"Ama beni sen davet ettin. Bu benim suçum değil."

Annem, eve bir üniversite öğrencisi ile geldiğimde geçirdiği şoku kısa sürede atlatıp sakinliğini korumuştu. Her zaman detayları öğrenerek, sonuçları tartarak hareket eden biri olduğundan, ne yapacağımız, aramızdaki ilişki, Anıl'ın bir kız arkadaşı olup olmadığı gibi soruların yanıtını alması gerekiyordu. Sonrasında izin vermesi kolaydı. Ama Anıl'ın annem karşısındaki komik ve ne yapacağını

bilmez tavırları, annemin onunla küçük bir oyun oynamasına sebep olmuştu.

"Kaç yaşındasın? Bak, etkinliği anladım ama gizli bir tarikat olmasın bunlar? Telefonunuza ulaşamazsam, ortalığı ayağa kaldırır tutuklatırım seni. Benim büyük amcam komiser. Ona göre... Bir de, saat on iki olmadan Berçin evde olacak. Hem madem kız arkadaşın var, neden onunla gitmiyorsun?"

Annem sorularıyla Anıl'ı darlamış, onun beni davet etme kararını soğuk terler atarak sorgulamasına sebep olmuştu. Anıl neredeyse vazgeçecekti ki, "Aşk olsun, anne! Külkedisi miyim ben? On ikiden önce evde olacağız zaten. Anıl'ın da sonradan bal kabağına dönüşecek bir arabası yok hem," diyerek ortamı yumuşatmıştım.

Türlü uyarılarla evden çıktığımızda, Anıl kendini aracın içine zor atmıştı.

"Bir gün Eylül'ün ailesi ile tanışman gerektiğinde ne yapacaksın?"

"Bir Sucu erkeği olarak ne yapmam gerekiyorsa onu yapacağım tabii ki."

Gözleri yoldaydı ama gülümsüyordu.

"Ne yapacaksın?"

"Kaçabildiğim kadar kaçacağım!"

Gülümseyip telefonumdaki saate baktım. Anıl'ın bahsettiği etkinliğin başlamasına bir saatten az kalmıştı. Ve Ege'den hâlâ bir haber yoktu. Yazacaktı. Ya yazacak ya da arayacaktı. Ama muhtemelen arardı. Yolun geri kalan kısmında hiç konuşmadım. Tüm bu sürede Ege'ye neler

anlatacağımı düşünüp durdum. Biraz abartacaktım elbette. Abartacak ve onu daha da istekli bir hale getirecektim oraya götürmek için. Bu sayede motive olacağına bir kez inandırmıştım kendimi. Geri dönüşü yoktu.

Yarım saat gibi bir sürede, kapının açılmasından beş dakika önce binanın önündeydik. Anıl fazlasıyla heyecanlıydı. Muhtemelen içeride geçireceği güzel dakikalar için değil, ertesi gün bunu insanlara anlatacağı içindi.

Arabayı sakin bir şekilde durdurup derin bir nefes aldıktan sonra hızlıca indi. Ne yapmam gerektiğini bilmediğimden onu takip ettim. Binaya yaklaşırken, içeriye girmek için bekleyen birkaç kişiyi inceledim. Yaşça benden biraz büyüktüler. Tam anlamıyla kendi stillerine sahiplerdi. Onların yanında sıradan kaldığımı hissettim bir an. Anıl'a baktım. Siyah örgü bir kazağın içine oduncu gömleği giymiş, gömleğin bir kısmını kazağın altından çıkarmıştı. Kot pantolonunun altına giydiği siyah postallarıyla diğerlerinden farksızdı. Herkes sanki yurt dışı eğitim programı ile Türkiye'ye gelmiş genç birer yetişkin gibi gözüküyordu. Benim üzerimde ise bol beyaz bir tişört, siyah bir pantolon, yine uzun ve fazlaca bol siyah bir hırka vardı. Hırkamın geniş kapüşonuyla saçlarımı gizleyip, Anıl'ın peşinden gitmeye devam ettim.

Binanın son katına çıktığımızda tahta kapıyı çaldık. Kapının açılmasını, üzerindeki yazıyı okuyarak bekledim.

Bu gece hayatınız tamamen değişecek.

Biraz abarttıklarını düşünürken kapı açıldı. Kapıyı açan genç bir kızdı. Bellerine kadar inen rastaları vardı.

Ve giyeceği hiçbir şey yüzündeki kocaman gülümsemeyi saklayamazdı.

"Giriş kartınız lütfen," dedi bize bakarak.

Anıl telefonunu hızlıca açarak, ekranı onun görebileceği şekilde çevirdi.

"Hoş geldiniz!" dedi kız yüzündeki gülümsemeyi daha da genişleterek. "Sizlerle bu deneyimi paylaşmak çok keyifli olacak!"

Alt tarafı müzik dinleyeceğiz! diye düşünerek, ön yargı dolu bir cümle söylemek istedim ancak Anıl içeriye girmek için çoktan harekete geçmişti. Peşi sıra ilerlerken, rastalı kız beni durdurdu.

"Bir saniye."

Bir şey söylemeden ona baktım. Bir an içeri girmek için yaşımın çok küçük olduğunu falan söyleyeceğini düşündüm. Ama o, elleriyle siyah kapüşonumu tutup geriye doğru yavaşça attı.

"Gizlenmeye gerek yok. Saçların çok güzel. Sen de öyle." Eliyle çeneme dokunup az yukarıya kaldırdı. "Gözlerin... Sanki anlatacak çok şeyin var gibi. Ya da söyleyecek şarkıların. İsmin ne?"

"Berçin," dedim ne olduğunu anlamaya çalışarak.

"Hoş geldin, Berçin. Gecenin tadını çıkar."

İçeriye girdiğimde, kız arkamdan kapıyı kapatıp gözden kayboldu. Evi inceleyerek, seslerin geldiği yöne doğru ilerledim. Uzun bir koridoru olan eski yapının, üst kata çıkan tahta merdivenleri vardı. Merdivenlerin ilerisindeki tahta kapının yarısı, üzerinde desenleri olan bir camla kaplıydı.

Sanki yanlış bir şey yapmak üzereymişim gibi kapıyı sakince açtım. Ve karşımda, belki de gördüğüm en güzel oda belirdi. İçeride yaklaşık otuz kişi olduğunu tahmin ettim. Dört tane büyük koltuğun olduğu salonun ortası boştu. Koltukların üzerine pastel renklerde battaniyeler gelişigüzel atılmıştı. Duvarların kenarlarında küçük minderler vardı. Koltukların karşısında, şarkı söylemek için çıkacak sanatçının oturacağı yüksek bir sandalye, onun yanında da müzik araç gereçleri vardı. Odanın boydan boya penceresinde perde yoktu. Ve dışarıda ancak iki, hatta üç kez bakıldığında inanılabilecek bir boğaz manzarası... Bir köşeye büyükçe bir masa konulmuştu. Masanın üstü bardak ve atıştırmalıklarla doluydu. Duvarlardaki küçük ampullerle oda aydınlatılmıştı.

Birden yeniden heyecanlandım. Odadaki hiç kimse geldiğimi fark etmemişti. Anıl ortalarda yoktu. Sessizce koltuklardan birinin boşta kalan kısmına oturdum. Yanlarına oturduğum kız ve çocuk kendi aralarında konuşurlarken, rastalı kız yanıma geldi.

"Berçin, bana yardım etmek ister misin?"

Hemen ayağa kalktım. Kendimi rahat hissetmeye başlamıştım. Sıcacık bir ortamdaydım. Herkesin yeni tanışmaya başladığını anladım o an. Kimse birbirini tanımıyordu.

"Tabii. Ne yapmam gerekiyor?"

"Beni takip et."

Birlikte koridora çıktık. Yeni insanlar geliyordu.

"İsmin ne?" diye sordum.

"Ben Anka," dedi bana bakmadan.

Hızlıca holdeki kapılardan birini açıp içeri girdi. Mutfağa gelmiştik. Bardaklara koyduğu içecekleri doldurmasına yardım etmeye başladım. Bu sırada dayanamayıp sordum.

"İsmin gerçekten Anka mı?"

Gülümsedi.

"Hayır."

"Neden Anka dedin?"

"Çünkü bu gece her şey olabiliriz. Bir sınır, bir uç noktamız yok. İstersen uzaya gidip gelmiş bir astronot olabilirsin. İçerisi senin bu hikâyeni dinlemek için sabırsızlanan insanlarla dolu. Ya da sokakta yaşayan birisi olursun. Tecrübelerini dinlemek için çok heyecanlanırlar."

Bardaklardan birkaçını rahat doldurabilmesi için ona doğru uzattım.

"Garip geldi."

"Aslında değil. Birkaç saatliğine gerçeklikten uzaklaşıyoruz. Kim olmak istiyorsak o oluyoruz. Yeni hikâyeler yaratıp, reddettiğimiz gerçeklikte anlatılan uydurma hikâyelerle eğleniyoruz. Birçok şey de öğreniyoruz aynı zamanda. Anlatma sırası sana geldiğinde, hikâyeni sabırsızlıkla dinleyeceğim."

"Sessiz kalırsam?"

"Sessizlik ihanet etmez diyor John Boyle O'Reilly. Süren dolana kadar, herkes sessizce bekler. Ve inan anlarlar seni."

"Kim dedin?"

"O'Reilly. İrlandalı bir şair. Bak, bir şey öğrendin bile," dedi gülümseyerek.

Hazırladığı bardak dolu tepsiyi elime tutuşturdu. Elimde tepsiyle mutfaktan çıkmadan önce ona döndüm.

"Ne var bu bardaklarda? İnanılmaz susadım."

Rasta saçlarını karıştırıp kocaman bir gülümsemeyle bana baktı.

"Cadının sihirli iksiri. Keyfine bak ve yeni sen olmanın tadını çıkar. Unutma, az vaktin var."

"Anlaşıldı," diyerek ona göz kırptım.

Salona doğru ilerlerken içerideki kahkahaları duydum. Sanırım gerçekten güzel bir gece geçirecektim. Dikkatli bir şekilde kapıyı açtım ve içeridekilere bakmadan köşedeki masaya gidip tepsiyi koydum. Bardaklardan birini elime alarak arkamı döndüğümde, iyi geçeceğini düşündüğüm gecenin hayali birdenbire suya düştü. Duyduğum sesin gerçek olamayacağına inanarak, kalabalığa doğru ilerleyip koltuğun etrafından dolandım. Oradaydı. Etrafındaki kalabalığın tam ortasında oturuyor, onları güldürüyor, onlarla birlikte kendisi de gülüyordu. Aniden göz göze geldiğimizde, onun da beni burada gördüğüne inanamadığını anladım.

Burak hızlıca yüzündeki gülümsemeyi düşürüp ciddileşti. Sadece üniversite öğrencilerinin katılabildiği bir etkinlikte ne işi vardı? Sakinliğimi koruyarak, oturduğu yerin yanındaki koltuğun ondan en uzak noktasına oturdum. Ben oraya geçerken, gözleri benim üzerimdeydi ve tek kelime etmedi.

"Hadi ama Nevah! Ya hikâyenin kalanı!"

"Nevah mı?" dedim şaşırarak.

Burak'ın etrafındaki herkesin yüzü bir anda bana döndü.

Kızlardan biri onu dürtüp, "Evet. Ve en heyecanlı yerinde bıraktı," dedi.

Ve benim Burak olarak tanıdığım Nevah, yeniden kalabalığa dönerek devam etti.

"Öyle işte," dedi geçiştirerek. "Anlatacak bir şey kalmadı."

"Nasıl kalmadı ya! Nevah kurtardı mı kıvırcığı?"

Kıvırcık?

Bardağımdan bir yudum alıp kelimeyi sindirmeye çalıştım. Benimle ilgili bir şeyler anlattığına dair şüphelerim vardı.

"Bilmem ki... Hikâyeleri devam ediyor," dedi Burak kıza bakıp gülümserken.

Bardaktan bir yudum daha aldım.

"Bence bu hikâyede yanlış olan bir şeyler var. Kıvırcığın kaçması gerekiyor. Hadi baştan yaz. Sevmedim bunu. Sonu olmalı. Kıvırcık kurtarılmalı."

Yanına oturduğum çocuğun yüzüne bakmadan sordum.

"Ne anlatıyor, Burak?"

Çocuk bana dönüp fısıldayarak cevap verdi.

"Burak kim?"

Bir şey söylemeden işaret ettim.

"Nevah'ı diyorsun. Kötü niyetli bir aşçının elinden kurtarmaya çalıştığı kıvırcığın hikâyesini."

Sinirlerim bozularak gülümsedim. Bu sırada Anıl, aniden ortaya çıkarak yanıma oturdu.

"Her hikâyenin bir sonu vardır. Ve hikâyeler bitmek ister," dedim Burak'ı zorlayarak.

"Nevah'ınki sonsuzdu," diyerek yanıtladı beni. Sanki cevabını önceden hazırlamıştı.

Uzatmayıp, onu görmezden gelme kararı aldım. Buradaki özgürlüğümün onun varlığı tarafından perdelenmesine izin veremezdim.

Anıl'a "İçecek ister misin?" dedim ayağa kalkarken.

"Evet, ne içiyorsun?" Ellerini sıvazladı. "Boğazım da çok kurudu. Sen onu bana ver, kendine yeni bir tane al," dediği gibi elimdeki bardağı kapıp kafasına dikti.

"Cadının sihirli iksiri. Başka istersen haber ver."

Salonun içine dağılmış insanların arasından geçerek, bardakların olduğu masaya ilerledim. Bir bardak alıp koltuğa yöneldiğimde, Burak bana dönüp seslendi.

"Pardon, bana da bir tane uzatabilir misin?"

Bir elimdeki bardağa, bir ona bakarak bekledim. Onunla birlikte birkaç kişi daha bana doğru dönmüştü. Sonunda gönülsüz bir şekilde masadan bir bardak daha alıp ona uzattım.

"Demek Nevah," dedim iğneleyerek.

"Evet, seninki ne?"

Onu terslemek için kullandığım kelimenin tüm gece üzerime yapışacak bir etiket olacağını düşünmeden, Ananın Gözü deyiverdim. Burak'ın yanındaki kızlardan biri

dans eden kelimelerin arasından kayıp geçiyordu. Herkes, her düşünce çok güzeldi. Elimdeki bardağı yere bırakıp, sol kolumu gözlerimin hizasında kaldırdım. Diğer elimi yavaşça onun üzerinde gezdirirken, parmaklarımın koluma dokunuşu ile ortaya çıkan elektriği gördüğümü sandım. Bir an korkup etrafıma baktığımda, her şeyin normal, herkesin bıraktığım gibi olduğunu gördüm. Ama yanımda oturan kız "Bazen Tanrı'nın hemen yanımda oturduğunu düşünüyorum," dediği an, bir şeylerin ters gittiğini anladım. Hızlıca oturduğum yerden kalkıp, hava almak için cama koştum. Ama camın önüne geldiğimde, her şey daha da boka sardı. Korkuyla bağırdım.

"Arkadaşlar, Boğaz Köprüsü yok!"

Salona ilk girdiğimde, orada bir köprü olduğuna emindim. Gözlerimi kapatıp açtığımda, köprünün yanıp sönen ışıklarını gördüm. Bağırışımla içeride bir kahkaha tufanı koptu. Birkaç kişiye çarpıp yerime oturdum. Yerdeki bardağımı alıp, etrafımdaki her şeyin mükemmel uyumunu inceledim. Hayır, burası ilk geldiğimde böyle değildi. Bu sırada önümden geçmek üzere olan Anıl'ı çekip yanıma oturttum.

"Bana bak."

"Dur kızım, ne yapıyorsun?" dedi Anıl.

O an kolunu gereğinden fazla sıktığımı fark ettim. Bardağı ona doğru uzattım.

"Sanırım bunun içinde uyuşturucu var."

Anıl şapşal bir şekilde yüzüme baktı. Düşündü. Bir şey söylemek için ağzını açtı, geri kapattı. Sanki saatler geçmiş gibi en sonunda konuştu.

"Bu, az önce holde gördüğüm ördekleri açıklıyor olabilir."

Korkunun etkisiyle kuruyan boğazımı ıslatmak için yine elimdeki bardağı kullandım. Anıl'ın "Sanırım hoşuna gitti!" demesiyle, ne yaptığımın farkına vardım. Böyle olmayacaktı. Bedenimin uyuştuğunu hissedip ayağa kalktım.

"Hava almalıyım."

"Üst katta ördeklerle dolu bir balkon var," dedi Anıl.

"Yahu ne ördeği!" diyerek sert bir şekilde kulağına fısıldadım. "Ördek falan yok!"

"Var vallahi. Çok tatlılar."

"Anıl, bence senin de biraz hava alman gerekiyor."

"Hayır, böyle iyiyim. Ve içeceklerde bir şey olmadığına eminim. Niye oyunbozanlık yapıyorsun?"

Camı işaret ettim.

"Az önce Boğaz Köprüsü'nün ortadan kaybolduğunu sandım."

"Oha!"

"Oha tabii. Hadi gel hava almaya gidelim," diyerek onu çekiştirdim.

"Hayır kızım, ona oha demedim. Masanın üzerindeki ördeklere bak!"

Masaya baktığımda, yalnızca oradaki bardakları ve yiyecekleri gördüm.

Anıl gülümseyip, "Ördekler... Çok tatlılar ya..." diyerek başını koltuğa yasladığında ondan vazgeçtim. Önce kendimi toparlayıp, sonra ona yardım edebilirdim. İnsanların arasından hızlıca geçip kendimi hole attım. Koşar adımlarla tahta merdivenleri tırmanıp üst kattaki odalardan birine girdim. Odadaki yatağı geçip terasa çıkılan kapıyı açtığımda, temiz hava yüzüme sert bir şekilde vurdu. Korkulukların kenarına gidip gözlerimi kapadıktan sonra, derin nefesler alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Ama vücudumda akan kanın hızı bunu engelliyordu. Telefonumdan internete girerek, etkisinin ne zaman geçeceğini öğrenmeye çalışacaktım ki, ne içtiğimi bilmediğimi fark ettim.

Cadının Sihirli İksiri!

"İyi misin?"

Korkuyla arkamı döndüğümde, Burak bana doğru geliyordu.

"Sana ne!"

"Terslemeyi bırak. İyi misin dedim."

"İyiyim," dediğimde yanımdaydı. Sırtını terasın korkuluklarına dayamış, ellerini göğsünde birleştirmiş bana bakıyordu.

"İyi gözükmüyorsun."

"Sana iyiyim dedim!" Ona baktım. Berbat gözüktüğüme emindim. Onu, yani onun bedenini tam anlamıyla net bir şekilde görebiliyordum. Ama arkasındaki manzarada ters giden bir şeyler vardı. Binalar hareket ediyor, gökyüzü dalgalanıyordu. "Değilim," diye düzelttiğim an,

korkuluklardaki ellerim birden bir boşandı. Ayaklarım da onlara eşlik ettiğinde düşmek üzere olduğumu anladım.

Burak ani bir hareketle beni tutup, yavaşça yere oturttu. Sırtım korkulukların soğuk demirleri ile buluştuğunda rahatladığımı hissettim. Ellerimi alnımdan başlayıp saçlarıma doğru götürürken derin bir nefes aldım.

"Sanırım içtiğimiz o şeyde uyuşturucu vardı."

"Evet, bunu buraya geldiğin çocuğun koridorda kovaladığı ördekler sayesinde anladım."

Onun bir şeyi yok gibi gözüküyordu.

"Senin neden bir şeyin yok?"

"Ben bir şey içmedim ki."

"İçtin. Sana bardağı ben verdim."

"Ben de o bardağı yanımdaki kızlardan birine verdim."

"Buraya nasıl geldin?"

Ona bakmak istemiyordum. Ama konuştukça zihnim sanki gerçekliğe daha yaklaşıyor, rahatlıyordum.

"Taksim'deydim. Kızın biri durup dururken yanıma gelip, özel bir etkinliğe davetiyesi olduğunu ve ona katılıp katılamayacağımı sordu. İşim yoktu, kabul ettim."

"Biri sana 'İnşaata topum kaçtı, alır mısın?' dese, gidip alır mısın? Nasıl bir şey ya, tanımadığın biriyle hiç bilmediğin bir yere geliyorsun!"

"Kıskandın mı, kıvırcık?"

Ona bakmadım ama yüzünde o küstah gülümseme ve kendini bilmiş ifadenin olduğuna emindim.

"Ne münasebet! Yalnızca yaptığın şey çok saçma geldi."

"Sen nasıl geldin?"

"Anıl'la."

"Ördekçi çocuk. O kim?"

"Akın'ın kuzeni. Aman kimse kim! Sana ne!"

Keşke Anıl'ın kim olduğunu söylemeseydim! diye düşündüm. Bu sayede benim hikâyem onunkinden daha iyi olabilirdi.

"Evet, bana ne."

"Bir şey soracağım."

"Sor, kıvırcık. Hiç tanımadığım bir kız, beni buraya sen soru sorabil diye getirdi."

"Nevah ne demek?"

Gülümsedi. Gülümsediğini görmedim ama verdiği nefesten anlayıp zihnimde canlandırabildim.

"Nevah... Nevah aslında İngilizcesi *haven* olan kelimenin tersi. Haven 'sığınak' demek."

"Neden kendine Nevah dedin?" diyerek merakla sordum.

Birkaç saniye cevap vermedi. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" dedi sonra.

Aslında istemiyordum. Ama konuşmak, iletişim kurmak gerçekten iyi geliyordu. Kendime gelmeye başlıyor gibiydim.

"Evet."

"Akıl oyunu oynamaya çalışarak haven demedim. Ters çevirip nevah dedim. Sığınak kelimesinin, hayatım boyunca

beni tam anlamıyla anlatabilecek tek kelime olduğunu düşündüm."

"Neden?"

"Neden mi, kıvırcık?" Gülümsedi. "Çünkü insanlar beni her zaman bir sığınak olarak gördüler. Onlara göre öyleyim. Konuşmak istediklerinde anlatırlar, dinlerim. Bulduğum çözümler sanırım işlerine yarıyor. Hep onlar konuşur, ben de elimden geleni yaparım. Hâlâ neden olduğunu merak ediyorsun... Kimse beni dinlemek istemedi. Bir kez olsun kimse neyin var ya da bir şeye ihtiyacın var mı diye sormadı. Ben dinlemeye devam ettim, onlar anlatmaya..."

"Sanırım anladım."

"Hayır, anlamadın. Seni deli gibi sevdiğimi biliyorsun."

Yüzümü ekşittim.

"Merak ettin mi nedenini?"

Cevap vermedim.

"Çünkü sen, hiçbir şey anlatmadın bana. Benim seni öğrenmem, anlamam gerekiyordu. Sen anlatmak istemedikçe daha çok çekildim sana, daha çok sevdim. Sen, sır dolu bir matruşka bebeğiydin. Seninle her konuşma fırsatı yakaladığımda, başka bir matruşka bebeği çıktığına şahit oldum içinden. Ve bu..."

Durup nefes aldı. Bakışlarımı ona çevirdiğimde, gözlerinin çok uzaklara bakıp daldığını gördüm. Gülümsüyordu.

"Ve bu, yüzlerce kıvırcık matruşka bebeği demek..."

"Ege..."

"Hayatında Ege'nin olduğunu biliyorum, kıvırcık. Ve o hayatındayken, yalnızca arkadaşın, konuştuğun biri olabilirim. Onursuz bir adam değilim."

Ege derken aslında Ege'yi anlatmaya çalışmamıştım. Yalnızca karşıdaki odanın açık kapısından geçen çocuğun bir an Ege olduğunu sanmıştım.

"Burak, gitmem gerekiyor. Anıl'ı bulur musun?"

"Tabii. Hadi kalk."

Onun kalkmam için uzattığı eli umursamadan ayaklandım. Alt kata indiğimizde kendimi daha iyi hissediyordum. Çıkış kapısının önüne geldiğimizde Burak durdu.

"Sen burada bekle. Ben arkadaşını bulup geleceğim."

"Hey hey hey! Neler oluyor?" dedi mutfaktan çıkan bir çocuk.

"Bir şey yok, yalnızca gidiyoruz," diyerek onu yanıtladım.

"Bir yere gitmek yok. Program henüz bitmedi," diyerek kapı ile arama girdi ve kapının arkasındaki anahtarı çevirerek kilitledi.

"Kız gitmek istediğini söyledi!" dedi Burak sert bir şekilde. "Anahtarı ver."

"Program bitmeden kimse gidemez!" Çocuk da birden sert bir tavır takındı.

Ben ne olduğunu anlayamadan Burak çocuğa doğru yürüdü. "Sana..." dedi ve çocuğa bir yumruk attı. Çocuk sendeleyip duvara çarptığında, Burak hırkasından tutup

onu kendine doğru çekti. "Kız..." Bir yumruk daha attı. "Gitmek istiyor dedim." Bir yumruk daha.

Çocuğun elinden düşen anahtarı aldığım gibi kapıyı açtım. Kendimi dışarıya atıp, alt katlara doğru koşarak inmeye başladım. Apartmanın kapısına geldiğimde, birkaç saniye sonra Burak yanımdaydı. Binanın karşısındaki kaldırıma geçip soluklanmaya çalıştığım sırada cebimdeki telefon titredi.

Telefonu cebimden çıkarıp ekrana baktım. Ege görüntülü arıyordu.

Hayır, hayır, hayır!

Ne yapacağımı bilemeden öylece baktım.

Burak ekrandaki ismi görmüştü.

"Bana bak bakayım," dedi ve yüzümü tutup kendine doğru çevirdi. "Terlemişsin." Elleriyle alnımdaki terleri silip, koşarken dağılan saçlarımı düzeltmeye çalıştı. "İyisin. Normal davran. Bir şey belli etme sakın. Gözlük üzülmesin. Onun morale ihtiyacı var."

Endişeyle başımı salladım. Gelen aramayı yanıtlamadan birkaç saniye önce, Burak'ın gerçekten onurlu bir insan olduğuna kanaat getirdim. Onunla empati yapmak zordu. Onun açısından durum, sevdiği kızın, sevdiği çocukla konuşurken normal görünmesini sağlamaktı. Ve bu, onun için çok zor olmalıydı.

Burak "Ben burada yokum," diyerek geri çekildi.

"Merhaba!" diyerek açtım telefonu.

Oradaydı işte. Tam karşımda. Gözlükleri gözünde, gülümseyerek el sallıyordu bana. Biraz zayıflamış gibiydi.

Teni olduğundan daha beyaz gözüküyordu. Gözlerinin altları morarmış gibiydi.

"Selam," dedi neşeyle. "Nasıl gidiyor? Neredesin?"

"Ben... Harikayım."

Ne söyleyeceğimi bilemeden öylece Ege'nin ekrandaki görüntüsüne baktım. Onu öyle görmeye dayanamayıp, bir anda birkaç damla gözyaşı döküldü yanaklarımdan.

"Hey! Neden ağlıyorsun?"

"Seni çok özledim..." Kelimelerim hıçkırıklarıma karıştı. Yan gözle Burak'a baktığımda, başını yapma anlamında sallıyordu. Hırkamın kenarıyla gözlerimi silip hemen gülümsedim.

"Ben de seni özledim," dedi sıcacık sesiyle. Telefonu yüzüne yaklaştırıp ekranı yalnızca yüzüyle kapladı. "Hem de çok özledim."

Öyle şirin görünüyordu ki... İşte ne olduysa o anda oldu. Anıl çıktığımız binadan koşarak yanımıza geliyordu.

"Berçin, o kim? Annen mi? Ben konuşacağım, vallahi benim bir hatam yok!"

Anıl'ın telefonu elimden almasına engel olamadım. Telefonu da kapatamadım.

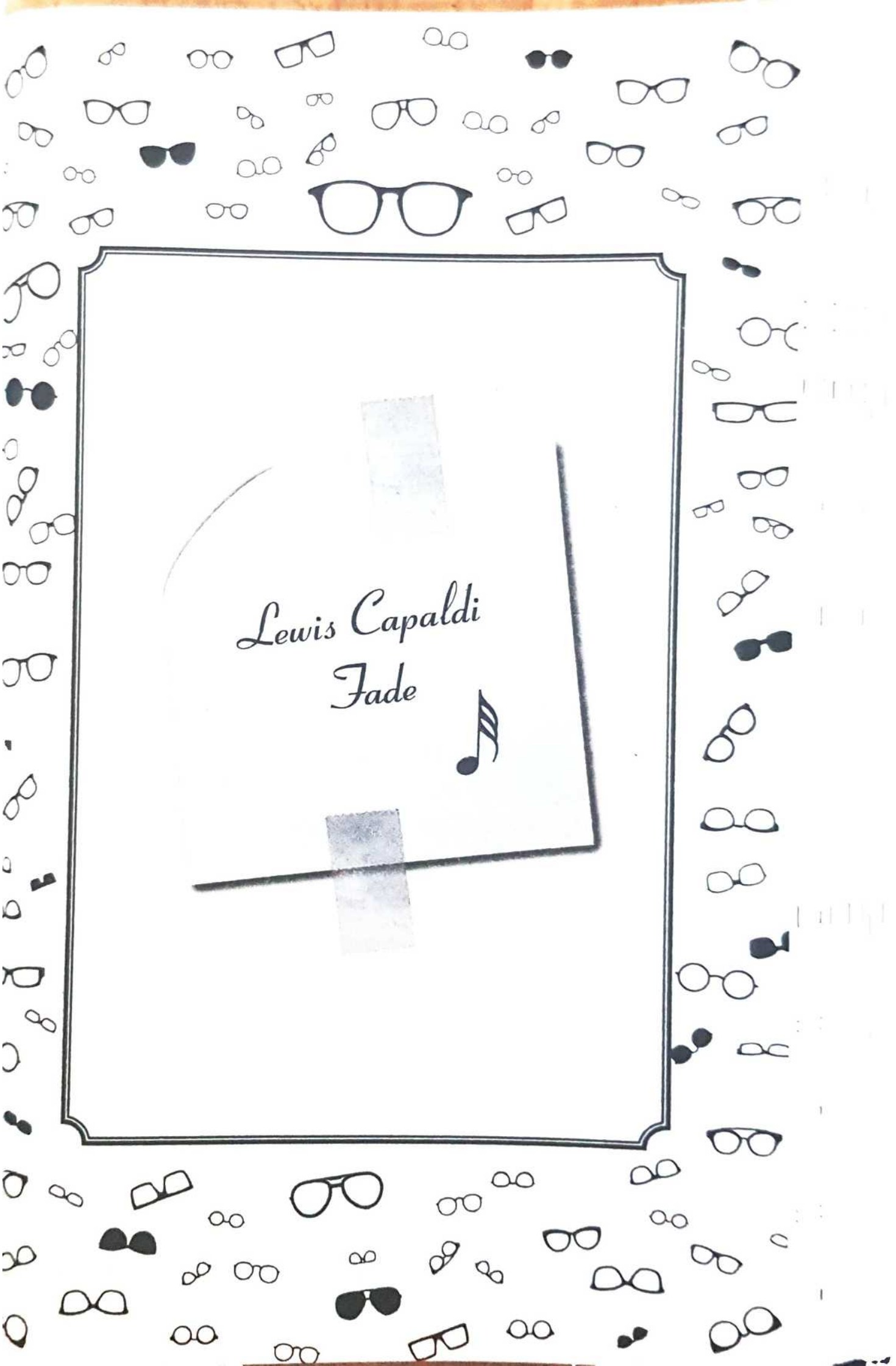
"Aaa, annen değilmiş! Selam, dostum! Berçin iyi. Arkadaşları yanında, merak etme. Bak hep beraberiz!"

Anıl kameranın açısına Burak'ın gireceği şekilde kendi etrafında dönerken, Burak gözükmemek için kaçmaya çalışıyordu. Sonra bütün dünyam başıma yıkıldı.

"Neden kapattı ki?" dedi Anıl telefonu bana uzatırken.

Telefonu almak için elimi kaldıramadım. Mani halim yerle bir oluyor, karanlığa çekiliyordum. Yaşadığım şokun ve hâlâ bedenimde dolaşan maddenin etkisi ile bu gece bulunduğumuz evin kapısındaki yazı gözlerimin önünde belirdi.

Bu gece hayatınız tamamen değişecek.

Lewis Capaldi
Fade

13

Aynı gün, İngiltere...

Güneşin batmak üzere olduğu bir saat...

Ya uzun zaman önce konuşulacaktı, ya da önüne duvarlar örülecekti kelimelerin. Ya izin verilmeyecekti gidenlere, ya da sessizce izlenecekti gidişler. Araflardan uyanışlar bel bağlardı yeni rüyalara. Bu rüyalar bakmazdı yüzüne insanın. Rüyalar yalan söylerdi insanlara. Rüya iyi de olsa kötü de olsa, zaman kavramı yitirildiğinde, bıkmaz tekerrür ederdi tarih. Kendi adını bilmeyen bir ressamın ellerinde, yalnızca karalama gibi görünen bir duvar tablosu olurdu zaman. Baktıkça kafası karışır, midesi bulanırdı insanın. Geçmiş, gelecek dökülür ayaklarının altına, korkardı. Her ikisi de korkuturdu çünkü. İnsan, geçmişinde yaptığı hataları gelecekte de yapmaktan korkardı. Korkmalıydı. Korkmalıydı ki, yeni ve tamamen farklı hatalar yapabilsin. Bunun erdemi, âşık etmeliydi insanı dünyaya. Çünkü orası öyle güzel bir yerdi ki, orada zaman öyle eşit

dağılıyordu ki, kesinlikle yaşamaya değerdi. Dünya ne kadar büyük ve ürkütücü olursa olsun, sevmeliydi insan orayı ve orada kendiliğinden oluşan değerleri... İnsan, âşık olmalıydı. Geçmişine, bugününe, yarınına... Bazen bir Gözlük'e, bazen kıvırcık saçlardaki papatya kokusuna, bazen de laciverde boyanmış bir pazartesi gününe...

Kelimelerim öyle kırık ki, devam edemiyorum artık yazmaya. İyiden bahsetmek istiyorum ama iyinin tanrısı umut, çaresizlik kusuyor satır aralarına. Öyle çirkin bir koku yayılıyor ki odanın içine... Düşüncelerimin çirkin kokusu. Berçin'i özledim. *Anne, Berçin'i, arkadaşlarımı özledim,* diyemiyorum. O iyi olacağıma inanıyor ve öyle olmamı istiyor. Ama parmaklarımın arasından kayıp gidemiyor umut. Umut, uzaklaşıyor gün geçtikçe. Bulunduğum odanın yalnızca bir penceresi var. Yalnızca tek açıdan giriyor güneş içeriye. Sabah yedi ile yedi on beş arası günaydın deyip kayboluyor gözden. Sonrasında odamın içi soluk bir fotoğraf filtresi gibi... Kasvetli! Umut, bu kasvete dayanamıyor ve beni yalnız bırakıyor. Üstelik ona en çok ihtiyacım olduğu zamanlarda... İyi düşünceler yok. Yüreğimdeki karanlık bedenime yayılıyor. O düşüncelerin altında kaskatı kesiliyor bedenim. Birileri gidip, birileri geliyor sürekli. Çok anlamadığım ama artık çözdüğüm bir cümle kalıbı herkesin dilinde.

'İyi olacaksın.'

Her sabah gelip yeniden umut taneciklerini ekiyorlar yüreğime. Sonraki gün doğumuna kadar yeşeriyor, büyüyor, çiçek açıyor, soluyor ve yok oluyor. Döngü aynı döngü. Rutin. Keskin ve net her şey. Sürekli bir uyku hali... İsteksizlik, baş dönmesi, mide bulantısı... Gelip giden tanıdıklar

var artık. Mesela Jenny isminde bir hemşire var. Afro Amerikalı, siyahî bir kadın. En çok onu seviyorum. Kısacık boyu, boyuna göre fazla kilosu var. Adile Naşit'in zenci versiyonu gibi. Kahkahaları bile aynı. Beni mutsuz gördüğünde, elini beline koyup, sağ elinin işaret parmağını ve onunla orantılı bir şekilde kalçasını sallıyor. Garip bir aksan ile her gün bıkmadan daha iyi göründüğümü söyleyip duruyor. Jenny'nin iki kızı var. Kızlarının da ikişer kızı... Hepsi birlikte aynı eve yaşıyorlar. Eşleri yok. *Niye?* diye sorduğumda, onlara ihtiyacımız yok diyor. Jenny hakkında tüm bildiklerim bunlardan ibaret. Sevimli bir dedem var artık. "I'm your grandpa!" dediği anda hayatıma dâhil olan beyaz saçlı, tombul yanaklı ve sürekli pantolon askısı takan biri. İsmi de Alfred. İki günde bir gelip, gizlice kahve getiriyor bana. Çok konuşuyor. Ve hiçbir şey anlamıyorum. İngilizcem gelişiyor fakat aksan problemi yüzünden bir sürü kelime kargaşası yaşıyorum. Zaten karışık olan zihnim allak bullak oluyor. Alfred'i seviyorum. Bir de arkadaşım var artık. Janet. Bir araba kazası sonucu, her iki ayağını da kaybetmiş. Ancak ilerleyen tıp sayesinde, dokular onarılıp takılan protez ayaklarla yürüyebiliyor. Çok değil ama adım atıyor artık. Üç aydır burada olduğunu biliyorum. Ben karanlıkken, Janet'in düşünceleri apaydınlık. Halinden çok memnun. Sürekli koşacağı günün de geleceğini söylüyor. Umut onun için hâlâ yaşıyor. Yüzünde her zaman kocaman bir gülümseme var. Her gün belirli saatlerde, kolunda bir hemşire ile yürüme pratiği yaparken odamın açık kapısının önünden geçiyor. İyileşemeyeceğim fikri öyle bir yerleşmiş ki zihnime, aksini düşünemiyorum. Gelecekte bu şekilde nasıl yaşayacağıma dair plan bile üretemiyor zihnim. Tek bir şey düşünüyorum. Bu şekilde yaşayamam! Bu

hasta düşünceyi zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak geçiyor kalan saatler de. Zor yaşıyor, zor nefes alıyor gibiyim.

"Ege, tatlım."

Pencereye bakan gözlerimi odama giren anneme ve George'a çevirdim. Yüzüme de onların anlayamayacağı sahte bir gülümseme yerleştirdim. Artık duygularımı gizlemekte usta olduğum söylenebilir. Ne kadar kötü olursam olayım, onları da benim gibi hissetmeye zorlamak bencillik olur.

"Efendim, anne. Hi, dad."

George ona, onun dilinde baba dememi seviyordu. Kendim için bir şey yapamıyor olsam da, sanırım insanları mutlu etmek şimdilik yapabildiğim en güzel şey.

"Oğlum, günaydın."

Evet, George da benimle daha iyi iletişim kurabilmek için Türkçe öğrenmeye çalışıyor. Onlar uğraşıyorlar... Benimse titrek parmaklarımın arasından kaçıp gidiyor umutlarım.

Aynaya bakmak, kendimi görmek istemiyordum. Ama sürekli ön kamerayı açıp nasıl gözüktüğüme bakıp duruyordum.

Her gün kötüye gidiyordum. Zayıflıyordum. Yüzümdeki kemikler artık daha belirgindi. Gözümdeki morluklar gün geçtikçe yayılıyordu yüzüme. Bu sanki bedenimin isyan etme şekliydi. Bedenim sanki her gün kendimi toparlamamı söylüyordu bana.

"Ege, benim Türkiye'ye dönmem gerekiyor. Ama işlerimi halleder halletmez geri geleceğim. Tedavin boyunca burada kalabilmem için gerekli işlemleri yapmam gerekiyor."

Annem yatağımın yanındaki koltuğu çekip oturduktan sonra, elimi tutup sıktı.

"George bu süre zarfında sürekli burada olacak. Aynı zamanda, deden de daha sık gelecek. Kendini yalnız hissetmeyeceksin."

"Tamam."

Annem, verdiğim cevaptan tatmin olmamış olacak ki, "Bana baksana sen..." diyerek eliyle çenemden tuttu ve yüzümü ona çevirdi. "Bugün canın sıkkın gibi... Bir şey yok ya?"

"Sıkıldım."

"Sıkıldığını biliyorum. Ama ne yapıyoruz, dişimizi sıkıyoruz."

"Si..."

"George!"

George'un Türkçedeki sesli harflere bir türlü alışamayışı, her seferinde gülümsememi sağlıyordu.

"Nasıl istersen, anne. Ben ne istiyorsanız yapmaya hazırım."

Değildim. Yalnızca bunun mecburiyeti ile savaşmaya çalışıyordum. Koşarak kaçmak, saklanmak istiyordum sadece.

Annem başını sallayarak beni onayladığında, odanın içine bir sessizlik hâkim oldu. Bir süredir ortalarda olmayan Hüsnü hakkındaki teorim doğrulanmak üzereydi. Hüsnü yalnızca bir şey söyleyemediğimde, başım sıkıştığında ya da aslında her şey yolundayken oradaydı. Ona ihtiyacım olduğu an değil, üstesinden gelemeyeceğim bir

şey olduğunda gösteriyordu kendini. Bu da demek oluyordu ki, şu an içinde bulunduğum durumda iç sesimin bilgeliğine ihtiyacım yoktu ve kararları yalnız başıma almak zorundaydım.

"Bir saate Berçin'i arayacağım," dedim anneme bakarak. "Kendimi toparlamama yardım eder misin?"

Annem, George'a dönüp ne yapmak istediğimi söyledi. George'un yardımıyla yatağımın yanındaki sandalyeye oturdum. Odamın içinde kendime ait bir banyo ve tuvalet vardı. Lavaboda yüzümü yıkadıktan sonra anneme seslendim.

"Anne! Bir dakikalığına buraya gelebilir misin?"

Birkaç saniye sonra annem banyonun kapısında belirdi.

"Evet, tatlım."

"Şey..." dedim çekinerek. "Acaba şu makyaj malzemelerinle, göz altlarımdaki morluklar için bir şeyler yapabilir misin? Berçin beni böyle görsün istemiyorum.

"Ay Ege ya!" dedi annem neşeyle. "Tabii ki!" diyerek saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı. "Annecik şimdi senin için sihrini konuşturacak."

Birkaç dakika sonra elinde koca bir çanta ile geri geldiğinde, bir çantaya bir ona baktım.

"Anne?"

Annem çantayı lavabonun üzerine koyarken bana baktı.

"Efendim."

"Uçaktaki bagaj sınırı sekiz kilo değil mi?"

"Evet."

"Eğer bu çantayı sürekli yanında taşıyorsan, uçağa binerken epey sorun yaşıyor olmalısın," dedim gülerek. Kadınların makyaj yapmalarını bir türlü anlayamamıştım. Biz erkekler makyaj için sevmiyorduk ki onları. "Neden makyaj yapıyor ki kadınlar?" dedim merakla.

"Daha güzel olmak için," dedi annem makyaj çantasından bir süngerve bir tüp çıkarırken.

"İyi de erkeklerin sizi beğenmesi için makyaj yapmanıza ihtiyacı yok ki."

"Erkekler için süslendiğimizi kim söyledi?"

"Nasıl yani?"

"Kadınlar, karşı cins için değil, diğer kadınlar için süslenirler. Onlardan daha güzel olmak için. Bu kadınların genetiğine işlenmiştir bence. Sürekli bir yarış halindeyiz. Zihnimiz bu yüzden daha hızlı çalışıyor ve yine bu yüzden erkeklerden daha üstün yaratıklarız. Bak şimdi," dediği anda, çantasından çıkardığı tüpteki sıvıdan süngerin üzerine biraz sıktı. "Yukarı bak."

Dediğini yapıp yukarıya baktım.

"Gözlerini kapat."

Kapadım.

Birkaç dakika sonra, yine onun talimatıyla gözlerimi açtığımda aynaya baktım. İşe yaradığı söylenebilirdi.

"Nasıl?" dedi heyecanla.

"Sanırım makyaja değil, sağlam bir modifiyeye ihtiyacım var," dedim gülerek. "Teşekkür ederim. Şimdi izin verirsen..."

Annem banyodan çıktığında, biraz daha yüzümü inceledim. Musluğu açıp akan soğuk suyla ellerimi ıslattıktan sonra, saçlarımı düzeltmeye çalıştım. Ve işte hazırdım. Aslında değildim ama yeterliydi.

Yatağıma döndüğümde, tekerlekli sandalyeden yatağa yine George'un yardımıyla geçiş yaptım. Neredeyse akşam olmuştu. Telefonu elime alıp, İngiltere ve Türkiye arasındaki saat farkını da hesaba katarak, aramak için doğru zaman olduğuna karar verdim. Annem ne yapacağımı anladığında, George'u da peşinde sürükleyerek odadan ayrıldı. Telefonu elime alıp ekranda onun ismini bulduktan sonra, derin bir nefes alarak görüntülü arama seçeneğine dokundum. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra açıldı.

"Merhaba!" diyerek açtı telefonu. Yüzünde bir gülümseme vardı ama sanki gözlerinde korku saklanıyordu.

"Selam," dedim gülümseyerek. "Nasıl gidiyor? Neredesin?"

"Ben..." deyip duraksadı. "Harikayım."

Sonra sarı ışığın vurduğu yüzünde parlayıp yanaklarından aşağıya sakince süzülen gözyaşlarını gördüm.

"Hey! Neden ağlıyorsun?"

"Seni çok özledim."

Gülümsedim. Ekranın diğer ucuna ulaşıp kocaman sarılmak istedim ona. Ellerimi boynunun etrafına dolayarak saçlarını koklamak, gözlerinden akan yaşları silmek istedim.

"Ben de seni özledim." Ekranı yüzüme doğru yaklaştırarak gülümsedim. "Hem de çok özledim."

Birkaç saniye sonra, tüm düşüncelerim birbirine karıştı. Berçin'in arkasından gelen seslere kulak kesilmeye çalışarak dikkatlice dinledim. Sonra Berçin'in telefonu bir çocuğun eline geçti. Endişeyle ekrana baktım. Yalnızca yüz hatlarının tanıdık geldiği ama kim olduğunu bilmediğim bir çocuğa bakıyordum.

"Aa! Annen değilmiş! Selam, dostum! Berçin iyi, Arkadaşları yanında, merak etme. Bak, hep beraberiz!" derken, çocuk kendi etrafında döndü. Sonra onu gördüm. Burak'ı. Kameranın görüş açısından kaçmaya çalışıyordu. Vücudumda dolaşan tüm kan birdenbire beynime çekilip oraya korkunç bir baskı uyguladı. Ne yapacağımı bilemeden hızlıca telefonu kapattım.

Ağladığımı, sinirlendiğimi fark ettiğimde anladım.

"Allah kahretsin!" diye bağırıp ellerimi yatağın kenarına var gücümle vurdum. Ama yeterli değildi. Sanki bu şekilde hissetmemin tek nedeni elimde tuttuğum telefonmuş gibi, telefonu odanın kapısına fırlattım. Telefonla birlikte kalbim de paramparçaydı artık. Sanki her şey bir daha düzelmeyecekmiş gibi tek tek dağılıyordu. Düşüncelerim uzaklaşıyor, bomboş bir karanlığın ortasında kalıyordum.

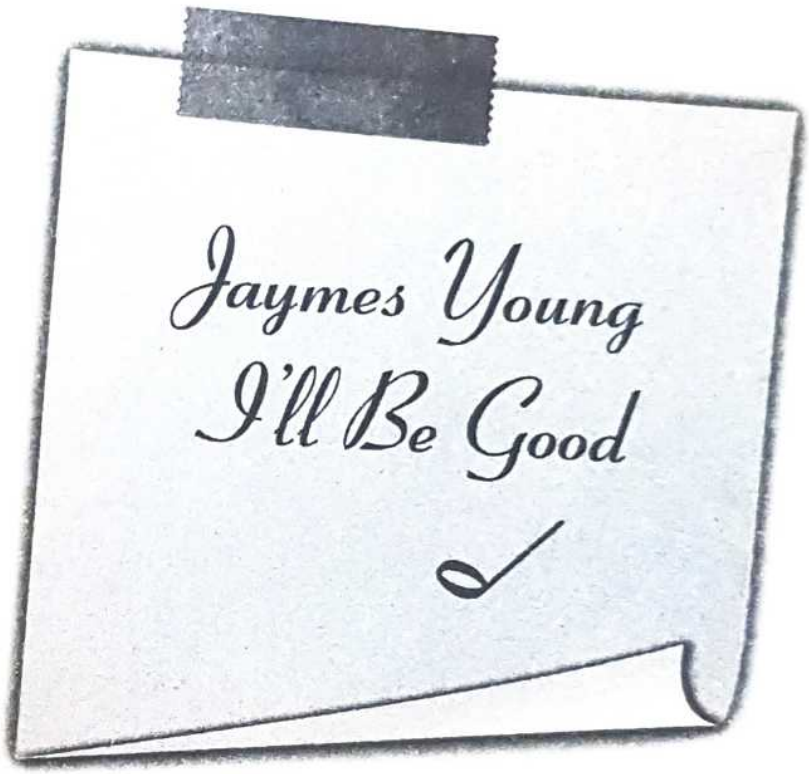
O sırada kapı açıldı. Annem ve George, ellerinde kahve bardaklarıyla, ağızları açık bir şekilde bana bakıyorlardı. Birkaç saniye sonra, annemin kahveyi tutan elleri gevşedi ve bardak sert zeminle buluştu.

"George!" diye bağırdı annem.

Sinir krizi geçirmek üzere olduğumu biliyordum. Bağırabileceğim en güçlü şekilde bağırdım.

Annem yeniden "George!" diye bağırdığında, sanki odadaki tüm ışık çekiliyor gibiydi.

"Ayak parmakları! Kıpırdıyorlar!"

Jaymes Young
I'll Be Good

14

Heiley17'den...

Birinci hafta...

Daha önceki manik ataklarım sonrası dibe düşüşüm hiç bu kadar hızlı ve sert olmamıştı. Hiç bu kadar acıtmamıştı gerçekler ve hiç bu kadar çok parçaya bölünmemişti kalbim. Toparlanmam her seferinde zor olurdu ama bir daha toparlanamayacakmışım gibi hissettiğim hiç olmamıştı. Sanki ruhum bedenimin dışındaydı artık. Ve uzaktan gördüğüm, kollarını dizlerine dolamış çaresiz küçük bir kızdı. İki duvarın birleştiği köşeye astığı yüzlerce hayali vardı. Ama o hayalleri bağladığı ipler kesilmişti şimdi. Kız ise üzerine düşen iplerin arasında yaşam savaşı veriyordu.

Okul bir işkence yuvasıydı artık. Etrafımda kimseyi istemiyor, açtığım bu yarayı yalnızca kendimin iyileştirebileceğine inanıyordum. İnsanların gülümsemeleri benim için zehir, mutlulukları ise ölümlerin en korkuncuydu. Akın ve Ekin'i beraber gördükçe, katlanamıyordum yanlarında durmaya. Kalplerini kırmak çok kolaydı. Ve onlara göre

hayat, tam şu andan ibaretti. Ve şu an hayat benim için öyle bir noktaya gelmişti ki, aldığım her nefesin kefaretini ödemek zorundaymışım gibiydi. İşlenmiş olan bir günahı Tanrı'ya bağışlatmaya çalışıp af dilemek, çaresizliğin diğer adıydı bana göre. Tanrı insanları yarattı, insanlar da günahı... Ve günahlarından arınmak isteyen insan, telafiyi Tanrı'da aramak yerine, durumu düzeltmek için yalnızca harekete geçmeliydi.

Anıl ile gittiğim o gece...

O gece ilk kez ölmek istedim.

Ama sonra Ege'nin blogunda yayınladığı yazıdaki o cümle geldi aklıma. ***Gökyüzüne baktığımda gördüklerim beni yaşamaya zorladı.*** Yine onun sayesinde tuttum bir köşesinden hayatı. Ona söz verdiğim gibi her gün iki kahve almaya devam ettim. Her gün *Nasıl böyle bir hata yaparım?* diye düşünüp, her saati üç geçe ona bir mesaj attım. Ne aramalarıma cevap verdi, ne de bir mesajıma geri dönüş yaptı. O telefon görüşmesinden sonra, ne düşündüğünü hayal bile edemiyordum.

Ve bugün, olmasından korktuğum şey gerçekleşti. Sabah annemin minik bir bardak içerisinde verdiği birkaç ilacı yutarmış gibi yaptıktan sonra odama çıktım. Ağzımın içinde yayılmaya başlayan ve yayıldıkça dilime acı çektiren hapları, çantamdan çıkardığım peçeteye tükürdüm. Peçeteyi de annemin görmeyeceğinden emin olmak için buruşturup camdan dışarıya attım. Garip bir umut vardı içimde. Belki de kalan son kırıntılarını tüketecektim umudun.

Telefonumu alıp tekrar cama yaklaştım. Her iki pencereyi de sonuna kadar açtığımda, sabah güneşi yüzüme

vurdu. Sonbaharın sert yönünü göstermeye başladığı zamanlara gelmiştik. Rüzgâr artık daha soğuk, güneş ise yalancıktan duruyordu gökyüzünde. Telefonumun kilidini açıp, ezberlediğim numarayı tuşladım. Saniyeler sonra dünyam yeniden başıma yıkıldı.

Aradığınız numara kullanım dışıdır.

Kadının sesini duyduğum ilk an, bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağına emin oldum. Bu... Bu tam anlamıyla bir yıkımdı. Ve gerçeklik tam o saniyede binlerce parçaya bölünüp üzerime yıkıldı. Zihnim gerçekliğin ağırlığı altında ezilirken, ağzımdan ölüme mahkûm bir hastanın son nefesine benzer bir nefes döküldü. Gözlerimden usulca aktı gözyaşları. Gidiyordu... Gitmişti... Ve giderken geride bıraktığı yalnızca bendim. Taşımakta zorlandığım bedenimi güç bela yatağa attım. Ancak acı içindeki zihnime yapışan hastalıklı bir düşünce, bedenimi yattığım yerden kaldırıp camın kenarına getirdi. Aşağıya baktım. Çığlık atmaya çalışarak açtım ağzımı ama titrek bir nefes dışında bir şey çıkmadı titreyen dudaklarımın arasından. Elim pencerenin kenarındaki korkuluklarda birkaç dakika bekledim.

Odamın kapısı usulca açılırken, arkamı dönmeden gözlerimi temizledim.

"Berçin, tatlım, hazırsan bugün seni ben bırakayım."

Annem odanın içine girerken her seferinde temkinli davranıyordu. Sanki kırılmak üzere olan bir cam parçasının üzerinde yürürmüş gibi... Ama bilmediği şey, o camın az önce yüz binlerce parçaya ayrıldığıydı.

"Olur, anne. Bana iki dakika ver."

Annem başını sallayarak kapıya yöneldi. Tam kapıyı kapatacağı sırada, başını yeniden içeri uzattı.

"Bir de unutmadan, senin için bir mektup geldi bu sabah. Açmadım ama merak etmedim değil. Sanırım Ege'den."

"Ne?"

"Mutfak tezgâhının üzerine koydum."

Annem daha cümlesini bitirmeden, koşarak merdivenleri inmeye başlamıştım. Saniyeler geçmeden mutfaktaydım. İşte oradaydı... Umut, yeniden peyda olmuştu yüreğimde.

"Anne!"

Annem yukarıdan bağırdı.

"Efendim!"

Gözlerim mutfak tezgâhında geziyordu ancak bahsi geçen mektuptan herhangi bir iz yoktu.

"Mektup nerede demiştin?"

Annem üst katın merdivenlerinden inerken sakince cevap verdi.

"Tezgâhın yanındaki gazeteliğe bak bir de, tatlım."

Dediğini yapıp gazeteliğe baktım. Birkaç saniye sonra ellerimin arasında kırmızı bir zarf tutuyordum.

Annem mutfağın kapısında dikilmiş, heyecanlı gözlerle beni izliyordu.

"Ee, açmayacak mısın?"

Ona bakıp mektubu hızlıca göğsüme bastırdım ve ellerimle onun göremeyeceği bir şekilde sakladım.

"Hayır, şimdi değil," dedim. "Çantamı alıp geliyorum, sonra çıkabiliriz."

Annemin yanından geçip üst kata çıktım. Hızlıca çantamı alıp tekrar aşağıya indiğimde, annem çoktan hazırlanmış, kapının önünde beni bekliyordu. Yüzündeki huysuz ifadeyi umursamadan ayakkabılarımı giyip kendimi dışarı attım. Yedi gün sonra ilk kez isteyerek gidiyordum okula.

"Ne vardı sanki ben de okusaydım mektubu!" dedi annem yanımdan geçip arabasına ilerlerken.

Mektup özeldi ve özel bir yerde okunması gerekiyordu. Tam olarak onu, Ege'yi bulduğum o ağacın altında olmalıydı. Arabaya bindiğimizde annem söylenmeye devam etti.

"Böyle masum sevgi kalmadı artık," dedi bana bakarak.

Göz göze geldiğimizde onun aslında söylenmediğini anladım. Yüzünde masum bir gülümseme vardı. Aynı içtenlikle gülümseyip camdan dışarıya baktım.

"Ama hâlâ geçen hafta eve geldiğinde bir şeyler olduğunu düşünüyorum, küçük hanım. Konuşmaktan kaçıyor oluşunu da anlıyorum ancak benimle her konuda konuşabileceğini de biliyorsun, değil mi?"

Onu duymazdan gelerek iyice cama doğru döndüm.

"Berçin! Beni anladın, değil mi?"

O geceyi hiçbir şekilde hatırlamak, tekrarını yaşamak istemediğimden, "Evet, anne. Teşekkür ederim," diyerek onu geçiştirdim.

Ege telefonu yüzüme kapadıktan sonra bir türlü kendime gelememiştim. Burak'ın beni sarsmasıyla toparlanmıştım. Bedenimde dolaşan bir zehir vardı ve o haldeyken eve

gidemeyeceğimden, annemi aramış, biraz gecikeceğimi söylemiştim. Anıl'a kızgın olduğum için, çaresizce Burak'tan bana yardım etmesini istemiştim. Birkaç saat Beşiktaş sahilindeki bir bankta, temiz havada kendime gelmeye çalışmıştım. Eve gidebileceğimden emin olduğumda, Burak'a beni bırakıp bırakamayacağını sormuştum. O da sorgusuz sualsiz kabul etmişti. Evin kapısından içeri adım attığım anda annemi karşımda bulmuştum. Neden kötü gözüktüğümün bahanesi hazırdı. İlaçlarımı almadığımı ve bunun benim hatam olduğunu söylemiştim. Sonra da hemen odama çıkıp, kapıyı kapattığım gibi saatlerce ağlamıştım.

Elimdeki zarfı arabanın camına yaslayıp, içinde ne olduğunu görmeye çalıştım. Evet, gerçekten bir mektuptu. İç içe geçen harfler camın diğer tarafından gelen güneş ışığı ile seçilebiliyor ama okunmuyordu. Mektubu hızlıca çantamın ön gözüne koydum. Zaman geçmek bilmiyordu. Okula gelene kadar geçirdiğimiz otuz dakika boyunca yüzlerce fikir ürettim Ege'nin yazabilecekleri üzerine. Annem aracı okulun bahçe kapısına çektiğinde, ona hoşça kal bile demeden atladım arabadan. Hemen arka bahçeye, büyük duvarın önündeki ağaca doğru koştum. Çok fazla öğrenci yoktu bahçede. Olanlar da okulun ön bahçesinde günlük kesişme ritüellerini gerçekleştiriyorlardı. Ege'nin her zaman yaptığı gibi, sırtımı ağacın büyük gövdesine yaslayarak oturdum. Mektubu çantamdan çıkarıp ellerimin arasında tuttum. Zarfa zarar vermeden dikkatlice açarak içindeki kâğıdı sakince dışarıya çıkardım. Derin bir nefes verdikten sonra kâğıdı açtım.

Günlerin senin için nasıl geçtiğini tahmin etmeye çalışıyor, yapamıyorum. Sana sürekli seni anladığımı söylüyorum

ama kuracağım hiçbir cümle beni seni anlıyormuşum gibi göstermeyecek. Önceden planladığım yüzlerce cümlem var senin için. Ve o cümlelerin hiçbirinin sonunda nokta yok. Kendimi uzaklarda, bir dağın eteğindeki uzun çınar ağaçlarına benzetiyorum. Dağın gölgesinde kalmaya mahkûmmuşum gibi... Sanki elimi uzatsam seni tutacak gibiyim. Ama aynı zamanda orada değil gibisin. Belki de hiç olmadın, belki de kendince oyunlar oynamayı seviyorsun. Seni tanıyorum ama sana bir yabancıyım aynı zamanda. Kalbim kırık... Kırık çünkü senin için hazırladığım oyunu benimle oynamadın. Son kez deneyeceğim şansımı.

Ne?

Sersemlemiş bir şekilde son cümleleri yeniden okudum.

Kalbim kırık... Kırık çünkü senin için hazırladığım oyunu benimle oynamadın.

"Hayır! Hayır ya hayır!" dedim elimdeki kâğıdı bırakarak. Mektup Ege'den falan değildi. Mektup sürekli notlar bırakan kişidendi. Ne yapacağımı bilemeden öylece kalakaldım. Mektubun Ege'den gelmemiş oluşunun hayal kırıklığı bir yana, kızgındım şimdi. Kâğıdı alıp okumaya devam ettim.

Aslında şansımı denemeyeceğim. Sana son bir şans vereceğim. Bir önceki kâğıdı ne yaptığımı bilmiyorum ama o kâğıdı bulmalısın. O kâğıdı bulup, üzerinde yazan saatte tam orada olmalısın.

Hızlıca çantamı açıp, bir hafta önce diplere attığım kâğıdı buldum. Okul binasının bir krokisi vardı üzerinde. Bahçe kısmında birkaç nokta kırmızı kalemle işaretlenmiş

ve sıralanmış bir şekilde numaralandırılmıştı. En son nokta okulun çatısındaydı.

Sabah gelen mektubu okumaya devam ettim.

Kâğıdı kontrol edip, buraya geri döndüğünü düşünüyorum. Evet, o bir harita. Ne yapacağına karar ver. Son noktaya orada yazan saatte vardığında... Bana cevap vermek isteyeceksin.

Kâğıtları sert bir şekilde sıkıp buruşturdum. Mektubu yazan kişinin küstahlığına karşılık bir şey yapmam gerektiğini biliyordum. Ama şimdi bunun sırası değildi. Buruşturduğum kâğıdı çantama atıp ayaklanırken, evden çıkarken aldığım siyah hırkayı giyip kapüşonuyla saçlarımı gizledim. İlk dersin zili çalmadan önce sınıfa gidip, direkt uyku pozisyonuna geçtim. Uyandığımda ilk ders çoktan bitmek üzereydi. Göz ucuyla ön sıralarda oturan Akın ve Ekin'e baktım. Bıraktığım gibilerdi. Orada olduğumu umursamıyorlarmış gibi davranıyorlardı. Ekin ara ara bana kaçamak bakışlar atıyor, Akın fark etmeden önce de önüne dönüyordu.

Kendime gelmeye başlarken, çantama koyduğum kâğıdı çıkardım. Ne yapmam gerektiğine karar vermeliydim. Sonunda doğru olanı yapıp, öğretmeni umursamadan ayağa kalktım ve buruşturduğum kâğıdı çöpe attıktan sonra yerime oturdum. Artık ne yapacağım belliydi. Kantine gidecek, iki kahve alıp birini içecektim. Diğerini lavaboya döktükten sonra bardağını saklayacaktım. Ege'nin bana bıraktığı bu rutini gerçekleştirmek, benim ona bağlanma şeklimdi. Kendimi avutma biçimim, bir haftadır ondan tek haber alamadığım gerçeğinden kaçma bahanemdi.

Zil çalar çalmaz sınıftan çıkıp kantine gittim. İki kahve alıp plastik tepsiye koydum ve gülümseyerek bahçeye çıktım. Tam anlamıyla dağılmış olduğumdan, kendimi diğer insanlardan gizlemem gerekiyordu. Gözlerimi okulun bahçesinde gezdirirken, hep onu görecekmişim gibi baktım insanların yüzlerine. Güneş denen kız, sanki hastalıklıymışım gibi bakarak önümden geçerken, onu görmezden gelerek başka yöne baktım. Baktığım yönde, okul binasının üst pencerelerinden birinde, her zamanki yerinde duruyordu Burak. Bana bakmıyordu. Ama beni gördüğüne emindim. Orada oluşunu umursamadan kahvemi içtim.

Kahvem bittiğinde içeri girmek için ayaklandım. Yeniden yukarıya baktığımda Burak hâlâ oradaydı. Çekinerek elini kaldırıp selam verdi bana. Sert bir şekilde kapüşonu yüzüme çekip okula yöneldim.

Dakikalar sonra sınıfa geldiğimde, çöpe attığım kâğıtların sıramın üzerinde durduğunu gördüm. Yeni bir not daha vardı. Açık bıraktığım not defterinin üzerine de kocaman gülen bir yüz çizilmişti.

Yeni bırakılan notu açıp okudum.

Kuşlar bana benden kurtulmak istediğini söyledi.

Tek bir cümle yazıyordu yalnızca. Sinir hızla bedenime yayılırken etrafıma baktım. Notu kimin bırakmış olabileceğini düşündüm. Notların sahibinin sınıftan olmadığı kesindi. Muhtemelen benim sınıfımda bir arkadaşı vardı. Herkese şüpheli gözüyle bakarak yerime oturdum ve karar verdim. Buruşturup çöpe attığım kâğıdı açıp inceledim. Oyunu onun istediği gibi oynayacak, notu bırakan kişiyi bulduğumda ise ona güzel bir ders verecektim.

"İstediğini alacaksın!" dedim kendi kendime.

"Oha! Sen tam anlamıyla delirmişsin!" dedi Yağız pencerenin kenarından. Her zamanki Yağızlığını yaparak, öz güven dolu bir şekilde yanıma geldi.

Tuğçe ve arkadaşlarının kıkırdamalarını duyabiliyordum ama onların olduğu tarafa bakmadım.

"Neymiş bu bakalım!"

Yağız elimdeki kâğıdı alıp okumaya yeltendiğinde, oturduğum yerden fırlayıp boğazına doladım ellerimi. Benden böyle bir hareket beklemeyen Yağız'ı hazırlıksız yakalayıp, duvara kadar ittirdim. Sırtı duvara vurduğunda, oksijen dolu ciğerlerinden bir hırıltı çıktı.

"Evet, delirdim!" dedim gözlerimdeki deliliği görmesini sağlayarak. "Delirdim ve her an sorun çıkarabilirim," derken tırnaklarımı boynuna bastırdığımın farkına varmadım.

"Ne yapıyors..."

"Ne mi yapıyorum?" Acı çektiğini gördüğümde biraz daha batırdım tırnaklarımı. "Senin aslında o kadar da sert olmadığını, yalnızca kelimelerle dans etmeye çalışan ve her defasında başarısız olan bir prenses olduğunu gösteriyorum herkese."

"Kızım, bıraksana!"

"Kâğıt!" dedim sert bir şekilde.

Elindeki kâğıdı bana uzattı. Kâğıdı alıp boğazını bıraktım.

Yağız söylenerek cam kenarına geçerken, "Abi, ben ona gününü gösterirdim de, kıza el kalkmaz," diyordu.

"Kaldırdığın eli de gördük. Şimdi, yerle bir olan egonu bacaklarının arasına sıkıştırıp yerine otur."

Yağız bana cevap vereceği sırada sınıftakiler yeniden kahkaha attı. Göz ucuyla Ekin ve Akın'a baktığımda, olanlarla hiç ilgilenmediklerini gördüm. Normalde Akın beni savunurdu. İçim burkularak, sesimi onların da duyabileceği şekilde yükselttim.

"Herkes kendi işine baksın!"

Kâğıdı hırkamın cebine koydum ve Tuğçe'nin sırasına gidip başına dikildim.

"Bana bak."

Kırmızı saçlarını omzunun arkasına atıp, çenesini dikleştirerek bana baktı.

"Evet."

"Bırak şimdi kraliçe hallerini. Herkes kimin ne bok olduğunu biliyor," dedim gözlerinin içine bakarak. "Sana işim düştü."

Tuğçe'nin yüzüne bir gülümseme yayılırken gözleri parladı.

"Neymiş?" dedi kendini bilmiş bir ifadeyle.

"Geçen hafta müdür bana yarıyıl etkinliğini düzenleme görevini verdi." Tuğçe'nin yüzü asılırken konuşmaya devam ettim. "İkimiz de biliyoruz ki, göz önünde olmayı seviyorsun ve o etkinlikte boy göstermen gerekiyor. Ama orada boy göstereceksen de benden emir almak, dediklerimi yapmak zorunda kalacaksın. Bundan hoşlanmayacağını biliyorum. Bu yüzden sonraki teneffüs müdüre gidip,

etkinliği senin devralmak istediğini, benden daha iyi iş çıkaracağını söyleyeceğim."

"Olur."

Şaşırarak yüzüne baktım. Bu kadar kolay kabul etmesini beklemiyordum.

"Gerçekten mi? Bu kadar kolay mı kabul ettin?" diye sordum dayanamayarak. Gözlerini bana çevirip gülümsedi.

"Tatlım..." dedi kapüşonumun içinden düşen saçımla oynayarak. "Ben bir yıldızım ve yıldızların parlamaya ihtiyacı var."

Derin bir nefes vererek ona baktım.

"Yıldızların parlamak için güneşe ihtiyacı var. Ben senin için orada olacağım," dedim ve cevap vermesine fırsat tanımadan yerime geçtim.

Öğretmen sınıfa girdiğinde, duvar kenarına iyice yanaşarak alnımı sıraya dayadım ve krokiyi incelemeye başladım. Ders bu kroki ile ne yapacağıma karar vermeye çalışmamla geçti.

Dersin sonuna doğru sınıfın kapısı çaldı. O sırada tahtanın önünde olan öğretmen "Gir!" diye bağırdı.

Ve onu gördüm. Evrim'i.

"Hocam, bölüyorum. Özür dilerim. Geç kaldığımı biliyorum ancak müdür beyin durumumdan haberi var. Dışarıda durmak istemedim. Derse girmemin daha doğru olacağını düşündüm. İzin verirseniz, girebilir miyim?"

Onun içinde bulunduğu durumu tamamen unutmuş ve daha iyi hissetmesi için bir şey yapmamıştım. Şimdi

onu görünce, yüzüme yüzüme vuran Atakan'ın öldüğü ve Evrim'in kötü bir halde olduğu gerçeğinin altında, zaten ezilmiş olan ruhum daha da küçük düştü. Evrim boş gözlerle etrafına bakarken, teninin her zamankinden daha beyaz olduğunu fark ettim. Toparlanamamış, belki de daha kötüye gitmişti.

Sınıfta tek boş yer benim yanımdaydı. Ağır adımlarla ilerleyip yanıma oturdu. Ne söyleyeceğimi bilemeyip, ona bakarak hareketlerini izledim. Yüzüme bakmadı. Gözleri tahtada, öylece dimdik bir şekilde oturdu. Bu belki de onun iyi gözükme çabasıydı.

Not defterimi açtım. *Selam! Nasılsın?* yazıp sonuna bir gülücük koyduktan sonra, kalemle beraber onun önüne uzattım.

Önce kâğıda baktı, sonra bana. Ve yemin ederim, bakışlarındaki boşluk gerçekti. Sanki Evrim değildi bana bakan gözlerin sahibi. Not defteri ve kalemi alıp cevap yazdı.

İyiyim.

Değildi. Kendime bir kez daha kızdım. Not defterini bana geri vermeden, hâlâ konu anlatan öğretmeni izlemeye döndü. Defteri geri alıp yeniden yazdım.

Özür dilerim. Senin yanında olamadım. Çok kötü şeyler oldu. Ama sen daha iyi gözüküyorsun.

Defteri ve kalemi yeniden onun önüne uzattım. Yazdıklarıma bir süre bakıp, bana döndü. Tam bu sırada zil çalmış, Akın ve Ekin ayaklanıp Evrim'i görmek için yanımıza gelmişlerdi.

"Senden hiçbir şey istemedim," dedi Evrim bana bakarak. "Sadece yanımda olmana ihtiyacım vardı. Şu ikisi," dedi Ekin ve Akın'ı göstererek. "Neredeyse her gün arayıp sordular. Ya sen? Sen Berçin?"

"Evrim, ben..."

"Sorun değil. Herkes kendi bokunda boğulurmuş bu hayatta. Sen büyük sıçtın."

Evrim'e bakakaldım.

Sarıldılar, hasret giderdiler ve kol kola sınıftan ayrıldılar.

Her şeyin sorumlusu bendim. Ege'nin başına gelenlerin de, arkadaşlıklarımın dağılmasının da...

Onlar birbirlerine tutunup bir olmuşlardı.

Bense yetmiş iki metrekarelik bir sınıfta yine paramparçaydım...

Frances
When It Comes To Us

15

Ne yapacağımı bilmeden öylece kalakaldım. Bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Evrim'in peşinden gitmeli, özür dilemeliydim. Ama zihnimin kelime üreten yanı da tamamen çaresizdi. Bir cümleye başlayacak olsam, sonu gelmeyecek, saçmalıklarla devam edecektim. Çünkü zihnim artık manik dönemdeki gibi hızlı çalışmıyor, bir şeyleri algılamam zorlaşıyordu. Zaman kavramı değişiyor, sanki dakikalar katlanarak saatlere dönüşüyordu. Zihnim artık karanlık taraftaydı ve yapacağım eylemler o yanıma bağlı olarak gelişecek, daha kırıcı, daha net, daha acımasız olacaktım. Bu yüzden uzak durmam gerektiğine karar verdim. Zaten kötü olan durumu daha da kötüleşmeden olduğu gibi bırakmalı, zamanı geldiğinde konuşmalıydım. Zihnim netleştikçe kuracağım cümleler daha çok işime yarardı.

Evrim ile aramızda geçen dakikaları yavaşça hazmetmeye çalışarak, sabah gelen not ve krokiyi yeniden açtım. Telefonumdaki saate baktım. Ders arasının bitmesine daha vakit vardı. Hızlıca oturduğum yerden kalkarak, krokinin

üzerine işaretlenmiş ilk kırmızı noktaya girmek için sınıftan ayrıldım. Sonbaharın son ayında olduğumuzdan, soğuyan hava yüzünden herkes okul koridorlarındaydı. Kalabalığın arasından geçerek kendimi bahçeye attım. Hava gerçekten sabaha göre soğumuş, hafif esen rüzgâr daha da sertleşmişti. Bahçedeki taşlar çiseleyen yağmur sayesinde puantiyeli bir kumaş gibi gözüküyordu. Krokiyi yeniden açıp, işaretli ilk numaraya baktım. Bir numara, bildiğim bir noktaydı. Ama notu bırakan kişi, benim için durumu kolaylaştırarak, numaranın altına bir de ipucu bırakmıştı.

Ağaç.

Siyah kapüşonumun iplerini sıkıp, şapkanın rüzgârdan düşmeyeceğine emin olarak ilerlemeye başladım. Belki de bu oyun benim için bir uğraş olabilirdi. Zihnimi Ege'nin hâlâ bana tek kelime etmediği gerçeğinden uzaklaştırır, kafamı dağıtır ve okuldayken işkence gibi gelen zamanı öldürmemi sağlardı. İşaretlenen ağacın önüne gelip durdum. Krokiye yeniden bakıp, burada ne yapmam gerektiğini anlamaya çalıştım.

Dikkatlice ağacın etrafındaki alanı taradım ancak bir şey bulamadım. Bahçede bir tek ben vardım. Gözlerimi okul binasının pencerelerinde gezdirdiğimde, kimsenin bana bakmadığını fark ettim. Burak da sürekli durduğu cam kenarında değildi. Belki de onu arıyordu gözlerim. Ve bir yanım, benimle oyun oynayan kişinin o olduğunu söylüyordu. Bu düşünceye sinirlenerek hızlıca ağaca döndüm. Sanki bir yanım, bunu yapan kişinin Burak olmasını istiyordu.

"Kendine gel, Berçin!" diye söylendim.

Bir şey olmalıydı. Yalnızca doğru yere bakmıyordum. Birkaç saniye sonra gördüm. Ağacın arka tarafında, gövdeye kazınmış işareti. Gördüğüm, yukarıyı gösteren bir ok işaretiydi.

"Hadi ama!"

Ok işareti çok yeni değildi. Belki de yağan yağmurun etkisiyle rengi kahverengiye doğru dönmek üzereydi ama yakın zamanda kazındığı belliydi. Krokiyi katlayıp hırkamın cebine koyduktan sonra, ağacın ıslak gövdesinden yukarıya çıkabileceğim bir yer aradım. Tutunduğum ince dala asılarak kendimi yukarıya çekmeye çalıştım. Ama kollarım, bedenimi kaldıramayacak kadar güçsüzlerdi.

"Ne yapıyorsun?"

Aniden gelen sesin olduğu yöne korkarak döndüğümde, karşımda Güneş'i gördüm.

"Ağaca çıkmaya çalışıyorsun."

Çıkmaya çalışırken sarf ettiğim efor yüzünden terlediğimi hissediyordum. Hızlıca üzerimdeki hırkayı çıkarıp Güneş'e uzattım.

"Tutsana."

Ona uzattığım hırkayı alıp meraklı gözlerle bana bakmaya devam etti. Yeniden ağaca dönüp daha önce tutunduğum dala uzandım ve kendimi yukarı çekmeye çalıştım. Olmadı.

"Yanlış yapıyorsun," dedi Güneş gülerek.

"Öyle mi?" İğnelemeye çalışarak devam ettim. "Gözüktüğü kadar kolay değil."

"Hayır, kolay. Ayaklarını kullanacaksın."

Güneş ona verdiğim hırkayı elime tutuşturup, "Bak şimdi," dedi. Benim tutunduğum dala tutunarak, ayaklarından birini ağacın gövdesine dayadı. Ayağından güç alarak kolayca kendisini yukarıya attı. Dalların arasında küçük bir sincap gibi gözüküyordu. Çıktığı gibi hızlıca inip hırkayı elimden aldı.

"Anladın mı?"

Başımı sallayıp, soğuktan kızaran ellerimi yine aynı dala sardım. Ayağımı ağacın gövdesine bastırdığım gibi ilk dalın üzerine çıktım. Gayet kolay olmuştu. Yaprakları sararmak üzere olan ağacın dalları arasında gözlerimi gezdirdim. Her hareket edişimde, yaprakların üzerinde kalan yağmur damlaları yüzüme düşüyordu. Birkaç dal daha yukarıya tırmanıp, yeniden inceledim. Krokinin üzerinde yalnızca ağaç yazıyordu ve yeni kazınan ok işaretinin, notu bırakan kişi tarafından benim için yapıldığına emindim. Tam pes edip inecekken, esen rüzgârla üst dallardan birine iple bağlanmış mavi bir poşet gördüm.

"Evet!"

Heyecanla bağırışım Güneş'i korkuttu.

"Sen orada iyi olduğuna emin misin?"

"Evet evet, sorun yok!" diyerek onu savuşturdum.

Mavi poşeti dikkatlice bağlı olduğu iplerden kurtardım. Artık inmek için hazırdım. Aşağıya baktım. Yukarıya tırmanırken yerden ne kadar yükseldiğimi fark edememiştim. Ama bir sorun vardı. İnemiyordum.

"Güneş!"

Güneş cevap vermedi.

"Kız! Orada mısın?"

"Evet."

"Bir sorun var. İnemiyorum."

Güneş gülerek, "Dikkatlice bas dallara. Aşağıya bakma," dedi.

"Kızım, salak mısın? Aşağıya bakmadan, basacağım dalı nasıl göreyim?"

Elimdeki poşeti düşürmemeye çalışarak, diğer elimle önümdeki dala sıkıca sarılıp aşağı baktım. Güneş tek elini saçlarının arasına daldırmış çözüm üretmeye çalışıyordu.

"Haklı olabilirsin. Öğretmenlerden birini çağırmamı ister misin?"

"Hayır, sakın!"

O sırada zil çaldı. Artık acele etmem gerekiyordu.

"Berçin..."

"Kız, ineceğim! Dur iki dakika, gitme bir yere!"

Biraz inip soluklandım. Aşağıya bakamıyordum. Ayağımla basacağım dalı bulup ağırlığımı taşıyacağından emin olduktan sonra iniyordum.

"Berçin..."

"Sıçayım Berçin'ine! İniyorum işte!"

Ayağımı uzattım ancak basmaya çalıştığım dal orada değildi. Önce ayağım boşluğa indi, sonra elimdeki poşet benden uzağa fırladı. Ellerim boşlukta tutunabileceği bir yer ararken, zemine çakılmayı bekledim. Düşüyordum.

Dallardan biri boynuma çarptığında acı ve korku dolu bir çığlık attım.

"Düşüyor!"

Saniyeler sonra yerdeydim. Ciğerlerimdeki nefes kendiliğinden dışarıya çıkarken acıyla gözlerimi kapadım. Tahmin ettiğim kadar sert bir düşüş değildi.

"Sokacağım krokisine de, okuluna da! Sen de Berçin Berçin ya!"

Gözlerimi açtığımda Güneş'in yalnız olmadığını gördüm. Arda Hoca öne doğru eğilmiş bana bakıyor, ümitsizce başını sallıyordu.

"Hocam..." diyerek toparlanmaya çalıştım ancak dirseğimdeki ağrı yüzünden bir an sendeledim.

"Zorun neydi?" dedi Arda Hoca. Güneş yerden kalkmama yardım ederken, yırtılan üniformamın dirsek kısmındaki kanı gördüm. "Bok mu vardı bu havada ağaca çıkıyorsun?"

Güneş'ten destek alarak ayağa kalktım.

"Hocam ama..."

"Hocaya ama denmez! Hoca ne derse odur! Evet, bok arıyordum diyeceksin."

"Bok arıyordum, hocam."

"Bak bir de ağzını bozuyor! Yürü sınıfa!"

"Tamam, hocam."

Yerdeki mavi poşeti alıp Güneş'in koluna girdim ve Arda Hoca'dan uzaklaştık.

"Berçin, revire falan mı gitsek? Kolun kötü gözüküyor."

"Boş ver şimdi reviri falan!"

Okula girdiğimizde Güneş'in meraklı bakışları mavi poşetin üzerindeydi. Ne olduğunu ya da onu oraya kimin koyduğunu sormadan önce, hâlâ kucağında tuttuğu hırkamı aldım ve teşekkür edip hızla yanından ayrıldım.

Sınıfa girdiğimde, birkaç kişi dışında kimsenin dikkatini çekmedim. Evrim artık yanımda oturmuyordu. Akın'ın başka sınıflardan aldığı bir sırayı en öne yerleştirmişler, tek başına oturuyordu. Çekinerek yanına gittim.

"Evrim..."

"Konuşmak istemiyorum, Berçin."

"Ama..."

Bu sırada felsefe öğretmeni içeri girdi. İstemeyerek yerime geçtim. Poşeti sıranın altına koyup, dirseğimi inceledim. Tahmin ettiğimden daha kötü görünüyordu. Neredeyse iki parmak büyüklüğünde kocaman bir yara vardı. Derimin soyulan kısımlarında şeffaf bir sıvı birikmişti. Sıvının içinde de toprak parçaları vardı. Diğer elimin işaret parmağıyla yaraya dokunduğumda acı koluma yayıldı. Toprak parçalarını üfleyerek temizlemeye çalıştım ama olmadı. Sonraki ders arasında ilk işim revire gitmek olacaktı. Şimdi daha önemli bir şey yapmam gerekiyordu. Poşetin içinde ne olduğunu öğrenmek. Tam poşeti sıranın altından çıkaracakken, öğretmenin bağırışıyla bakışlarımı sınıfın ön tarafına çevirdim.

"Yeter! Beni yoruyorsunuz! Çık dışarı! Yok yazmayacağım, çık!"

Akın ayağa kalkıp, "Hep beni atıyorlar yahu!" diye söylendi. Kapıya doğru ilerlerken öğretmene döndü. "Hocam, geri gelmem ama."

"Tamam, git."

Kapıyı açıp son bir kez daha şansını denedi.

"Hocam, vallahi geri gelmem bak."

"Çık!"

Akın dışarıya çıkıp kapıyı ardından kapadı. Birkaç saniye sonra da kapıyı aralayıp, kafasını içeriye uzattı. Komik gözüküyordu.

"Hocam, Ekin de gelsin mi?"

Öğretmen bıkkın bir ifadeyle Ekin'e döndü. "Gitmek istiyor musun?"

Ekin başını hızlıca salladığında kendime engel olamadan kıkırdadım. Akın'ın yüzü bana döndüğünde yüzündeki gülümseme düşmüş, yerini asık bir surat almıştı.

"Ne gülüyorsun?"

"Ben..."

"Yeter! Kızım, gideceksen git sen de. Sınıfta kalanlar, boşsunuz... Kitap okuyun, test çözün, bir şeyler yapın," dediğinde Akın'a vereceğim cevabı geri yuttum.

Ekin yan gözle bana baktığında öne eğdim başımı. Bunun böyle olmasını ben sağlamıştım. Aramızın bu hale gelmiş olmasına üzülerek, sıranın altındaki poşeti aldım. Önümdeki çocuğun sırtını siper alarak sıranın üzerine koydum. Ses çıkarmamaya dikkat ederek yavaşça açtım. En üstteki not kâğıdını aldım.

Korkularının olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda çok cesur olduğunun da farkındayım. Etrafındaki kalkan ne kadar kalın olursa olsun, zayıflıklarını herkesten gizleyemiyorsun. Unuttuğun şey, etrafındaki kalkanın şeffaf olduğu. Seni görüyorum. Hiç olmadığın kadar yalnızsın artık. Buna sebep olan karanlığın seni ele geçirmesine izin verme. Çünkü karanlığın, senin zayıf yanlarından besleniyor. Acı çektiğin için herkes acı çeksin istiyorsun. Kalp kırmak gerekirse, daha ileriye gitmek istiyorsun. Yapma. Bir hediyem var senin için.

Notu kenara koyup, poşetin içindeki paketi aldım. Mat mavi bir paketti. Üzerine beyaz bir kalemle kocaman bir gülücük çizilmiş, gülücüğün altına da bir not düşülmüştü.

Gülümse... Gülümse, çünkü gülümserken senden daha güzel gözüken birini henüz görmedim.

Gözlerimi devirip paketi açtım. Paketin içinden parmaklarının yarısı kesilmiş siyah bir eldiven çıktı. Ve başka bir not kâğıdı daha... İşin garip yanı, eldiven yalnızca bir taneydi. Eldiveni kenara bırakıp notu açtım.

Eldivenin tekini kendime sakladım. Tek elin üşümesin. Boşta kalan elini de ben tutacağım yakında. Sonraki adımda benim hakkımda fikir sahibi olacaksın. Hazır olduğunda, krokideki sonraki noktaya git.

Eldiveni ve not kâğıtlarını çantama koyup düşündüm. Aslında eldiven fikir sahibi olmamı sağlayabilirdi. Ama bunca şeyi yapan insan, kendine sakladığı tek eldiveni takacak kadar aptal olamazdı. Dersin geri kalanının bitmesini bekleyip, zil çaldığında kalkmak için hazırlandım. Tam o sırada sınıfın kapısı açıldı. Herkesin gözü sınıfa giren kişiye,

yani Burak'a döndü. Burak, öğretmene ve üzerinde olan bakışlara aldırmadan, elinde mini bir sağlık çantasıyla gelip yanımdaki boş yere oturdu.

"Hayırdır?"

"İyi misin? Bakayım." Düşüp yaraladığım dirseğimi tutup kendine doğru çekti.

"Bırak!"

Dirseğimi kendime doğru çektim. Acıyordu ama bunu gizlemeliydim.

Yeniden dirseğime doğru uzandı.

"Revire gideceğim."

Gözlerini devirip, yanında getirdiği yardım çantasını sıranın üstüne koyup açtı.

"Nereden geldiğimi sanıyorsun? Orada olacağını düşünerek ilk oraya gittim. Revirde kimse yok. Şimdi uslu durup dirseğini uzat."

Dediğini yapıp dirseğimi ona uzattım. Çantadan çıkardığı oksijenli su şişesinin kapağını açıp beyaz gazlı bezin üzerine döktü.

"İlk önce temizleyeceğim. Bu canını yakacak."

"Sorun değil."

Sorundu. Burak, gazlı bezi soyulmuş derimin üzerine bastırdığında, elimde olmadan acı dolu bir nefes aldım. Ben nefesi alırken, aynı anda Burak'ın yüzü de gerildi. Dirseğimdeki gözlerini kaldırıp bana baktı.

"Çok acıdı mı?"

"Hayır," dediğimde gülümsedi.

Aynı işlemi birkaç kez daha tekrarladıktan sonra, temizlenmiş yaranın büyüklüğü gözlerimin önündeydi.

"Nereden gördün?"

"Neyi?" dedi tentürdiyot şişesinin kapağını açarken.

"Düştüğümü."

"Camdaydım."

"Her zaman olduğun yerde." Başını salladı. "İnsanlara yukarıdan bakmayı seviyorsun."

Tepki vermesini bekledim ama herhangi bir şey söylemedi. Tentürdiyotla kaplanmış gazlı bezi dirseğime bastırdığında, kolumun yandığını hissedip can havliyle bağırdım.

"Ah! Bunu bilerek yaptın!"

"Evet." Gülüyordu. "Beni iğnelemeyi bırakmalısın, kıvırcık."

Çantanın içinden bant çıkarıp yaramı sardıktan sonra bana baktı. Bakışları o kadar kuvvetliydi ki, gözlerimi kaçırmak istiyor ama bunu yapamıyordum.

"Daldın," dedi yine gülümseyerek. "Gözlerinin daldığı yerde olmak güzel."

Kendimi toparlayıp dirseğimi tutan ellerinden kurtuldum.

"Ne alakası var!" deyip ayaklandım. "Şimdi gitmeliyim."

O da çantayı alıp ayağa kalktı.

"Bir şey unutmadın mı?"

Sıradan çıkıp ona döndüm.

"Ne mesela?"

" 'Teşekkür ederim, Burak. Beni düşünüp buraya kadar geldin, dirseğimi temizleyip sardın ve harika bir iş çıkardın. Şimdi daha iyi hissediyorum,' mesela."

"Kendimi iyi hissetmem için senin yardımına ihtiyacım yoktu. Çantayı bırakıp gidebilirdin."

"Belki benim iyi hissetmem için bir teşekküre ihtiyacım vardır?"

"O zaman..."

"Berçin!" Güneş sınıfa girip koşarak yanımıza geldi. "İyi misin? Revire baktım yoktun. Hemşire hiç uğramadığını söyledi. Aa, sen kolunu sarmışsın bile! Nasıl?"

Burak'a soran bakışlarla bakıp Güneş'e döndüm.

"Nasıl yani? Revirde kimse olmadığını söylediler bana."

"Hemşire oradaydı."

Burak'a baktığımda bana göz kırpıp gülümsedi.

"Çantayı yerine götürsem iyi olacak," deyip sıraların arasında ilerlemeye başladı.

Koşarak önüne geçip onu durdurdum.

"Bunu neden yaptın?"

"Seninle kendim ilgilenmek istedim. Ve iyi olduğunu bilmem gerekiyordu."

Cevap veremedim. Birinin benim için bir şeyler yapmasına gerçekten alışık değildim.

"Hâlâ söyleyecek bir şeyin yok. Sonra görüşürüz," dedikten sonra kapıya doğru ilerledi.

Arkamı dönüp ona seslendim.

"Burak!"

Kapıdan çıkmadan önce bana döndü.

"Teşekkür ederim."

Birkaç saniye bana baktıktan sonra, bir şey söylemeden sınıftan çıktı.

"Berçin? Bu da neydi şimdi?"

Güneş'e döndüm.

"Ne neydi?"

"Şu şey işte. Teşekkür ederim falan. Çok havalı çıkmadı mı sence sınıftan? Çok tatlı çocuk şu Burak yahu. Üst sınıf ama. Bana bir beden büyük."

"Güneş, ne demeye çalışıyorsun?"

"Ay, yok bir şey. İyi olmana sevindim!" deyip, geldiği gibi koşarak sınıftan çıktı.

Teneffüs bitmek üzere olduğundan, krokideki diğer noktaya gitmek için geç kalmıştım. En azından müdüre gidebilir, yarıyıl etkinliği organizasyonunu Tuğçe'ye devredeceğimi söyleyebilirdim. Öyle de yaptım. Bir şekilde müdürü ikna edip, görevi Tuğçe'ye devrettim. Derse girdiğimizde o çoktan havasını atmaya başlamıştı.

Bir sonraki ders arasında, krokideki ikinci noktadaydım. Bu nokta, okulun kütüphanesiydi. Kütüphaneye geldiğimde, krokiye yeniden bakıp, yazdığı ipucunu okudum.

2702

Bunun ne anlama geldiğini anlamam birkaç dakikamı aldı. Kütüphanedeki kitapların hepsi belirli bir şekilde sıralanmıştı. Raflara dizilen her kitabın sırt kısmında, kütüphaneye kayıtlı oldukları numara yazıyordu. Benim ihtiyacım olan bilgi, iki bin yedi yüz iki numaralı kitaptaydı. Rafların arasında hızlıca gezerek kitabı buldum.

Şeker Portakalı - Jose Mauro De Vasconcelos

Vakit kaybetmeden, kitabı açıp sayfaları çevirdim. Birkaç satır çizilmişti.

- Neden benim gibi yapmayı öğrenmiyorsun?

- Sen ne yapıyorsun ki?

- Kimseden hiçbir şey beklemiyorum. Böylece hayal kırıklığına da uğramıyorum.

Çizili olan diyaloğu okuduğumda, haklı olabileceğine karar verdim. Kimseden bir şey beklemezse insan, gerçekten hayal kırıklığına uğrama ihtimali çok aza iniyordu. Ne anlamam gerekiyordu bu alıntıdan? Çizilen satırları defalarca okudum. Tam vazgeçip kitabı yerine koyacağım sırada, kitabın en arkasına sıkıştırılmış kâğıt ayaklarımın arasına düştü. Kâğıdı alıp, kitabı yerine koydum. Rafların arasına çöküp sırtımı kitaplara yasladıktan sonra kâğıdı açtım.

Ben, senim. Sana benim hakkımda bir şeyler söyleyeceğime dair söz vermiştim. Beni tanımak istiyorsan aynaya, hatta onun da ötesine bakıp görebilmelisin beni. Bu son şansın/şansımız olacak unutma. Sana güveniyorum. İki yanın olduğunu düşünüyorsun. Bir yanın çok mutlu, diğer yanın ise çok üzgün. Öyle değil! İzin verirsen seni diğer yanınla, benimle tanıştıracağım. Eksik hissetmenin nedeni

henüz benimle, diğer yanımla, üçüncü kişiliğin ile tanışmamış olman. Ve beni gerçekten tanıdığında, tam hissedeceksin. Eldiveni kaybetme. Sen korkusuzsun. Mutluyken de, darmadağın olduğun zamanlarda da. Ben, senin her şeyden korkan tarafınım. Korku benim için soyut değil, somut bir kavram. İnsanlardan korkuyorum mesela. En sevdiğim şarkıyı bir daha dinleyememekten, bir daha seni görememekten, okuduğum kitapları insanlardan gizliyor olmaktan... Bu düşünceler deliye çeviriyor beni. Korkuyorum ve bu, gerçek. Bundan tam bir ay sonra korkmayı bırakacağım. Şimdi zayıfım ama bir ay sonra senin mutlu yanına inanıp bırakacağım korkmayı. Bir ay sonra, krokide işaretli olan son noktada, orada yazan saatte buluşalım. Bir ay boyunca benden notlar almaya devam edeceksin. Ve o gün eldivenini takmayı unutma

Kâğıdı cebime koymak için katlayacağım sırada, katlanan kısımda kısa bir şey daha yazdığını fark ettim.

Eğer altını çizdiğim alıntıyı beğendiysen, kitabı alıp okumayı unutma. Beğeneceğine inanıyorum.

Ayağa kalkıp rafa koyduğum kitabı aldım. Boş olan kütüphanenin kapısı gıcırdayarak açılınca, rafların ardına saklanıp kapıya baktım. Kapı çoktan kapanmıştı. Kütüphane görevlisi kadının kıkırdadığını duyduğumda, hızlıca saklandığım yerden çıktım. Burak, kadınla şakalaşarak gülümsüyordu. O an belki de gerçekten bu notları bırakanın Burak olduğuna inandım.

"Beni mi takip ediyorsun?" dedim onlara doğru yaklaşarak.

Burak bana döndüğünde, sanki burada olmamı beklemiyormuş gibi şaşkındı.

"Burada ne arıyorsun?" dedi sert bir şekilde.

"Kuşlar buraya gelmemi söyledi. Sen ne arıyorsun?"

Burak cevap vermedi. Cevap vermeyişi bir şeylerin netleşmesine sebep oluyordu. Tam elimdeki kâğıdı ona gösterip hesap soracaktım ki, kütüphane görevlisi kadın araya girdi.

"Burak'çım, onu beğendiysen bu kez sana şu kitabı vereceğim. Bunu anlamak bir tık daha zor. Çünkü Nietzsche'yi anlamak gerçekten zor."

"Kitap mı okuyorsun?"

Burak cevap vermedi. Bana bakmıyordu.

"Tamam, sorun değil. Kaydedelim de gideyim," diyerek kadından kitabı aldı.

Yüzüne dikkatlice bakarak mimiklerini okumaya çalıştım.

"Ben de bunu alacağım. Berçin Gökçeoğlu," diyerek elimdeki kitabı kadına uzattım. Bu sırada gözlerimi Burak'tan hiç ayırmadım.

Gözleri elimdeki kitaba kaydığında gülümsedi.

"Hepimiz büyüktük. Küçük küçük parçalarla, aynı üzüntüden payını alan büyük ve hüzünlü kişiler... Güzel kitaptır."

"Anlamadım?" dedim ona bakarak.

"Okumak istediğin kitaptan bir alıntı yaptı," dedi kütüphane görevlisi kadın gülümseyerek. "Her can alıcı noktayı aklında tutmakta üstüne yok, Burak'çım. Boş bir zamanda gelirsen, önceki kitap üzerine rahatça konuşabiliriz. Kitabını alabilirsin, keyifli okumalar."

Burak kitabı aldı. "Teşekkür ederim. Sohbet için sabırsızlanıyorum," dedikten sonra, arkasını dönüp ilerledi.

Bu sırada kadın, alacağım kitabı benim adıma kaydediyordu. Kitabı aldığım gibi Burak'ın arkasından koştum.

"Burak!"

Koridorda bana doğru dönüp bekledi. Kütüphaneden aldığı kitabı neredeyse görünmeyecek şekilde rulo yapmış sıkıyordu.

"Evet?"

"Hiç kitap okuyan biri olduğunu düşünmemiştim."

"Ben de seni hiç kütüphanede görmemiştim."

"Sık sık gider misin?"

"Nereye?"

"Kütüphaneye."

"Evet. Fark etmediğin daha çok şey var. İzninle kaçıyorum şimdi, kıvırcık," deyip yine arkasını döndü.

Umursanmıyor oluşum sinirlenmeme sebep olsa da, bu davranışlarının onun mizacı olduğunu biliyordum. Kitabı insanlardan neden saklıyordu mesela? Korkuyor muydu insanlardan? Kitap okurken gözükmek onu daha az erkek yapmazdı ki. Cevaba ihtiyacım vardı.

"Burak!" diye yeniden bağırdığımda tekrar bana döndü. "Yakın zamanda kendine eldiven alıp tekini kaybettin mi?"

Cevap vermeden öylece bana baktı. Gülümsedi ve arkasını dönüp gitti.

Aquilo
Silhoutte

16

Birinci ay...

İnsan gerçekten zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor. Küçücük bir çocukken, birdenbire hayatın içinde gitmesi gerektiği yönü bulmaya çalışan, büyümüş ama yürekleri küçük insanlara dönüşüyoruz. Aklımız gelecekte ama yüreğimiz hâlâ mahalle arasında bir yerlerde saklambaç oynamak istiyor. Bir yarış olan hayatı gerilerden yakalamaya çalışarak, hayal kırıklıkları, hüzünler, mutluluklar –diğerlerine göre daha az– kayıplar, gidenler, gelenlerle dolu bir hikâye yazıyoruz kendimiz için. Kendimize ayıramadığımız her vakit, içerilerde bir yerde öldürüyor hayattan keyif alan yanımızı. Bu bir savaş ve her insan savaşmayı bilmeden geliyor dünyaya. Öğrenmeye çalışarak geçirdiğimiz yıllar, bize sonrası için deneyim olarak geri dönüyor. Hep sonra mutlu olacağım diye düşünüyor, şimdiki zamanda mutlu olmayı hiç denemiyoruz. Oysaki sahip olduklarımızın çoğuna sahip olamayan yüz binlerce insan var. Ve yedi milyar insanın arasında yol aramaya çalışmak yerine,

çoğumuz kendi yolumuzu çizmeyi unutuyoruz. Belki şu anki hayatımız başka birinin hayali. Belki şimdiki zamanımız, birinin unutmak istediği geçmişi, başka birinin çok istediği geleceği... Yaklaşık üç aydır, hayatım için çizdiğim yoldan gitmek yerine, başkalarının yollarında ilerlemeye çalışıyorum. Hem de en dibe doğru. Yokuş aşağı inerken hep tökezliyor, yaralanıyorum. Son bir ay... Hayat benim için artık ölen birinin ardından okunan ağıt gibi. Sanki sonunun gelmesi için sabırsızlanıyor gibiyim. Sonunu tahmin edebildiğim hikâyenin bitmesini bekliyorum belki de yalnızca. Benim hikâyem bir prensesin hikâyesi değil. *Benim hikâyem herkesin bir gün öğreneceği, mutlu sonla biten bir masal olacak...* diyerek hatırlatıyorum her defasında kendime. Öyle olacağını umarak yaşamaya devam ediyorum. Son bir aydır her şey daha da zor. Hiçbir arkadaşım yok. Ekin, Akın, Evrim... Onları kendimden uzaklaştırdığım için pişmanım. Yanlarında olmaya, yanımda olmalarına ihtiyacım var. Ege beni terk etti. Terk etmekle de kalmadı, beni yok saydı. Bir aydır ne bir aramama, ne de bir mesajıma geri dönüş yaptı. Umut içimden yavaş yavaş çekilirken yerini kızgınlığa bırakmaya başlıyordu. Ama ona kızmayı yakıştıramıyordum kendime. En azından olanları açıklamam için bir fırsat verseydi diye düşünerek geçirdiğim günler, eylemsiz cümlelere dönüştü sürekli. Ne ümidimi kestim, ne de onu sevmeyi bıraktım... Ama yüreğimde bir ay önce açılan yara giderek büyümeye devam etti. Ve belki de tek arkadaşım, beni bir şekilde tutunmaya zorlayan tek kişi, sürekli gönderdiği mektup ve notlarla, geçen zamanı katlanabilir kılan kişi oldu.

Elimdeki krokide işaretlenmiş son nokta olan okulun çatısındaydım. Bir ay önce, kütüphanede karşılaştığım Burak'ın o olduğunu düşünmüştüm. Ama değildi. O gün yalnızca Burak'ın herkesten gizlediği bir sırrını öğrenmiştim. Yüzündeki sert ifade onun kendini güçlü gösterme şekliydi. Ve belki de gizli bir hayalperestti kendisi. Okulun çatısından aşağı bakıp, dağılan öğrencileri izledim. Okul bitmiş, herkes ayrılıyordu. Notları gönderen kişi, eldiveni yanımda getirmemi istemişti. Eldiveni önümdeki duvarın üzerine koyup aşağıya bakmaya devam ettim. Eldiveni takacağımdan değil, ona iade etmek için getirmiştim yanımda. Yalnızca tanışmak, teşekkür etmek istiyordum. Bir süre onu aradıktan sonra aramayı bırakmıştım. Şimdi ise onu görmek için sabırsızlanıyordum. Olduğum yere oturup sırtımı duvara yasladım. Zaman geçti. Tek düşündüğüm şey okulda kilitli kalmamaktı. Güneş batarken, not arkadaşımın geleceğine dair umutlarım da tükeniyordu. Biraz daha bekleyebilirdim. Belki işi çıkmıştı. Belki de etüdü vardı.

Yaklaşık yarım saat sonra, okulun çatısına açılan kapının ardındaki merdivenlerden gelen sesleri duyduğumda, heyecanla fırladım oturduğum yerden. Uzun süredir ilk kez heyecanlanıyordum, ilk kez değişiyordu kalbimin ritmi. Eldiveni elime alıp kapının açılmasını bekledim. Büyük demir kapı yavaşça açılırken nefesimi tuttum.

"Ne işin var burada?"

"Burak?"

"Burayı nasıl buldun?"

Burak da benim kadar şaşırmış gözüküyordu. Demir kapının önünde öylece dikilmiş bana bakıyordu.

Artık emindim. O, Burak'tı.

"Buraya gelmemi sen söyledin," dedim ona bakarak. Bir ay önce kütüphanede bıraktığın kâğıtta..."

"Ne diyorsun sen?"

"Tüm notlar... Sensin o."

"Berçin," diyerek bana yaklaştı. "İyisin, değil mi?" Şaşkınlığı büyüyordu.

"Sendin o."

"Ben senin için hiçbir not yazmadım."

Söyledikleri karşısında sersemledim.

"Yani bu eldiveni sen göndermedin ve bana hiç not yazmadın?"

"Evet."

Elini ceketinin cebine daldırıp sigara paketinden çıkardığı sigarayı yaktı.

"Sigara içiyorsun?"

"Evet. Buraya da bu yüzden geldim. Burası benim gizli yerim."

"Gelirken başka birini gördün mü merdivenlerde?"

"Hayır, benden başka kimse yoktu. Ne o, başka birini mi bekliyordun?" dedi ve yanımdan geçerek çatının kenarına kadar yaklaştı. "Artık bir anlamı kalmadı buranın. Herkes biliyor."

Notları gönderen kişinin Burak olmadığını ve gönderen kişinin gelmeyeceğini kabul edemiyordum.

"Burak, eminsin değil mi? Kimseyi görmedin ve o kişi sen değilsin."

Bana bakmadan başını hayır anlamında salladı.

"Neler oluyor?" dedi sonra yan gözle bana bakarak.

Yanına kadar gidip, derin bir nefes verdikten sonra anlatmaya başladım. Notlardan bahsettim. Kütüphaneden sonra o notları onun gönderdiğini düşündüğümü bile söyledim. Konuşmam bittiğinde, tepki vermesi için ona baktım.

"Kahretsin!" dedi. "Ne yani, artık seni paylaşmak zorunda olacağım başkası da mı var?"

"Öf Burak!"

"Ben hiçbir zaman sana seni sevdiğimi söylemek için başka yollara başvurmadım. Seni sevdiğimi her zaman direkt yüzüne bakarak söyledim. Ne tepki vereceğinden korkmadım, utanmadım. Ama buraya ben olduğumu düşünerek bile gelmiş olman, bana değer verdiğini hissettirdi. Hiçbir zaman ikinci kişi olmam ve hiçbir zaman düşüncelerimi dile getirmekten korkmam. Eldivenler, tekini saklamalar falan... Fazla romantik. İzin versen, tutabilsem ellerini, eldivene ihtiyacın olmaz, üşümez hiç ellerin. Ama işte Gözlük hızlı davrandı. Belki de ben, sevilmeyi hiç hak etmedim. Bilmiyorum..."

Bitmek üzere olan sigarasını işaret parmağı ve başparmağı arasında sıkıştırıp aşağıya attı.

"Ege..."

"Benim yanımdayken onun adını sayıklaman garip hissettiriyor."

"Bir aydır konuşmuyoruz. Hiçbir mesajıma ve aramama geri dönmedi. O geceden sonra..."

Gözlerimi kaçırıp aşağıya baktım.

"Umarım bundan beni sorumlu tutmuyorsundur. O gece elimden geleni yaptım."

"Senin suçun olmadığını biliyorum. Ama o..."

"O, fazlasıyla aptalmış."

"Her neyse," dedim ona bakarak.

"Hadi gidelim," diyerek çantamı aldı.

"Ne demek gidelim?"

"Gidelim işte."

"Ege'nin olmayışı, hâlâ onu sevdiğim gerçeğini değiştirmiyor. Biliyorsun, değil mi?"

Nefes vererek gülümsedi.

"Sen bana onu sevdiğini söylemekten bıkmayacaksın, ben de sana seni seviyorum demekten. Hadi gel," deyip yanımdan geçip ilerledi.

"Nereye?" diyerek arkasından koşup çantamı elinden aldım.

Bana dönüp "Anlaşalım," dedi. "Yanımda olduğun süre boyunca çantanı ben taşırım. Sana seni sevdiğimi söylemem, fırsatçı gibi gözükmem istemem. Bunun dışında biraz vakit geçirir dolaşırız. İyi gelir belki."

Ege onunla gittiğimi bilse ne düşünürdü? Bir an tereddüt ettim. Sonra eğer beni umursuyor olsaydı, şimdiye

kadar en azından bir satır mesaj yazardı diye düşünüp kararımı verdim.

"Geliyorum. Ama eve geç kalamam. Üniversiteli partisi istemiyorum. Başımı belaya sokamam. Seni seviyorum deyip saçmalamak yok. Sadece iki arkadaşız."

"İki arkadaşız," dedikten sonra gülümsedi. "Umarım uzun sürmez."

Elimdeki çantayı alıp merdivenlerden aşağıya doğru inmeye başladı. Arkasından giderken, eldiveni orada unuttuğumu fark ettim. Ona beni beklemesini söyleyerek, çatıya geri dönüp eldiveni aldım. Etrafıma bakınıp çatıyı son bir kez inceledikten sonra, kimse olmadığına emin olup Burak'ın yanına gittim.

En alt kata indiğimizde, okulda neredeyse kimse kalmamıştı. Okuldan çıkmak üzereyken, elinde çöp poşetleri ile Gülsüm Anne'yi gördük. Sanki cinayet işlemişim gibi üzerimdeydi gözleri. Suçluymuşum gibi bakıyordu. Bakışlarını umursamadan Burak'ın peşinden bahçeye çıktım.

"Nereye gidiyoruz?"

"Çok meraklısın."

"Nereye gittiğimi bilmek en doğal hakkım bana kalırsa."

"Bir kez olsun bana güvenemez misin?"

"Güvenmeli miyim?"

"Güvenirmiş gibi yapsan?"

"Olur."

"Arabam okulun dışında."

"Bence bir lise öğrencisinin arabası olması çok komik," dedim onu takip ederken.

"Neden?" Yan gözle bana bakıyordu.

"Normal bir lise öğrencisinin arabası olmaz çünkü."

"Ehliyet alma hakkı verilen her bireyin arabası olabilir bana kalırsa. Arabam olması benim suçum değil."

"Öyle de... Komik işte. Sanırım adil değil."

"Bana adil olan bir şey söyle."

Yürürken düşündüm. Kime göre adil ya da kime göre adil değildi.

"İnsanın doğması bile adil değil. Hangi ailede dünyaya geleceğimizi kendimiz seçmiyoruz," diyerek, kilidini açtığı arabasına bindi.

Sürücü koltuğunun yanındaki koltuğa otururken haklı olabileceğine karar verdim. Arabayı çalıştırıp yola çıktığımızda bana baktı.

"Kemerini tak."

Yüzümü buruşturdum.

"Emredersin."

"Emretmedim. Rica ettim."

"Kemerini takar mısın demek biraz daha kibar olabilirdi belki."

"Sence kibar biri miyim?"

"Kitap okuyorsun," dedim gülerek. "Ve bunu garip bir şekilde insanlardan saklıyorsun."

"Her neyse," dedi yola dönüp. "Gideceğimiz yerde sıkılırsan hemen söyle."

"Sonuna tamam mı ya da olur mu ekle."

"Gideceğimiz yerde sıkılırsan hemen söyle, olur mu?" diye yinelediğinde kahkaha attım. Benimle beraber o da güldü.

"Gördün mü? Daha güzel oldu."

"Oldu mu?" dedi sırıtarak.

"Müthiş oldu." Gülmeye devam ettim.

"Müthiş mi oldu?"

"Tamam, abartma!" dediğimde bunu bilerek yaptığını anladım. Gülmeye devam ediyordu. "Belki bunun üzerinde çalışabiliriz."

"Bunun anlamı beraber vakit geçireceğimiz olur."

Bana baktı. Gözlerimi kaçırıp yola döndüm.

"Ben en iyisi bunu bir düşüneyim."

Hayal kırıklığı... İnsanın uzun süre beklediği bir olayın gerçekleşmemesi sonucu ortaya çıkan durumdu. Kişinin kendi eylemleri dışında gelişen bu durumun iyileşme süreci de farklılık gösteriyordu. İyimser insanların, bir kolu kesilse olsun bir tane daha varcıların kolay atlattığı söylenir. Bazı kişilerde ise –özellikle benim gibilerde– bu süreç daha zordur. İnsanı depresyona bile sürükleyebilir. Arabanın camından dışarıya bakarken, şu an içinde olduğum durgunluk durumunun, pişmanlık sonrası oluşan hüzün mü, yoksa hayal kırıklığı sonucu ortaya çıkan dinginlik mi olduğuna karar vermeye çalıştım. Hızlı gelişen olaylar,

Ege'nin gidişi, Atakan, birdenbire ortaya çıkan manik atak, Ege'nin ortadan kayboluşu, not gönderen kişi tarafından ekilişim, arkadaşlarımla arama koyduğum bariyer... Aslında şu anda arabanın içinde olmak yerine, evimde battaniyenin altında, varoluşsal kaygılarımla zamanımın gelmesini beklemeliydim.

"Burak."

"Kıvırcık."

"Hiç, olmaman gereken bir yerde olduğunu ve orada ne yaptığını sorguladın mı?"

"Evet."

"Sonrasında ne yaptın? Ayak uydurmaya mı çalıştın, yoksa orayı terk edecek gücü buldun mu kendinde?"

Burak gözlerini yoldan ayırmadan birkaç saniye düşünüp cevap verdi.

"Bu nereye gidecek bilmiyorum ama istediğin zaman durup gitmene izin verebilirim."

Ona dönüp, tek ayağımı oturduğum koltuğa koyup sırtımı cama yasladım.

"Hayır, soruma cevap ver."

"Biraz açmalısın."

"Diyelim ki ölüm..."

"Ölüm konuşmasak?"

"En yakın o örneği verebilirim ama."

"Başka örnek bulamıyorsan, gideceğimiz yere kadar tıp oynayacağız."

"Dinlemiyorsun ki."

Bana bakmadan, direksiyondaki ellerinden birini uzatıp işaret parmağını dudaklarıma bastırdı.

"Tıp. Eğer daha yaşam dolu bir örnek bulamazsan, oyunu kaybetmiş sayılacaksın. Ve ben kazanırsam, istediğim bir şeyi yapmak zorundasın. Ve eğer yaşam dolu bir örnek bulursan, ne istiyorsan onu yapacağım," dedikten sonra susup yola döndü.

Onu onaylayarak başımı salladım. Oturuş şeklimi eski haline getirip düşünmeye başladım. Ama durgun olan zihnimde bir şeyler üretmeye çalışmak, balık olmayan denizde balık tutmaya çalışmakla eş değerdi. Oysa ölüm üzerinden örnek vermek kolaydı. İnsan kendini bu dünyaya ait hissetmiyorsa, ne yaparsa yapsın bir gün hayatını kaybedeceği gerçeğini de göz önüne alırsak, beklemek yerine koşarak ölüme gitmek doğru muydu? Aslında soru da cevap da klasikti. Gidenler korkanlar, durup yaşamaya devam edenler ise savaşanlar olacaktı.

Başka bir örnek düşünürken, bir anda aklıma gelen şeyle "Buldum!" diye bağırdım. Hem de hayatın en mutlu, en yaşam dolu yönünden. Ama Burak arabayı durdurunca hevesim kursağımda kaldı.

"Üzgünüm, kıvırcık. Geldik. Ben kazandım."

"Ama araba hâlâ çalışıyor."

Burak el frenini çekip kontağı kapattı.

"Çalışıyor mu?"

"Çok oyunbozansın ya!" diyerek hızlıca arabadan indim. Ama karşımdaki üç katlı binanın girişindeki tabela, bir an kızgınlığımı dağıtıp şaşırmama sebep oldu.

HUZUREVİ VE YAŞLI BAKIM EVİ

"Burak?"

Merakla arkama döndüğümde, Burak da araçtan inmiş ceketini giyiyordu. Elinde de bir kitap vardı.

"Burada ne yapıyoruz?"

Burak cevap vermeden yanımdan geçip binaya doğru ilerledi.

"Beni takip et."

Dediğini yapıp binadan içeriye girdim. Burak resepsiyonun önünde durmuş, masanın ardındaki kadına gülümseyerek bir şeyler anlatıyordu. Kapıyı kapattığımda çıkan gürültü, ikisinin de bakışlarının bana dönmesini sağladı. Burak gözleriyle, duvar kenarına konmuş koltukları işaret etti. Sessizce ilerleyip koltuklardan birine oturdum.

Çok geçmeden Burak, resepsiyondaki kadına teşekkür edip yanıma geldi. "Biraz beklemek zorundasın. Burada otur. Elif sana kahve getirecek," dedikten sonra da yanımdan ayrıldı.

Birkaç dakika sonra, Elif getirdiği kahveyi koltuğun önündeki sehpaya koydu. Mahcup bir şekilde teşekkür edip, oturduğum yerde kıpırdandım. Elif hâlâ olduğu yerde durmuş, gülümseyerek bana bakıyordu. Ona aynı içtenlikle gülümsemeye çalışıp, bakışlarımı kahveye odakladım. Hâlâ oradaydı. Ne yapacağımı bilemeden kahveden bir yudum

aldım. Fazlasıyla sıcak olan kahve dilimi yaksa da, bunu ona belli etmemeye çalıştım.

Elif ise gitmek yerine, yanımdaki koltuğa oturdu.

"Burak ilk kez bir arkadaşını getiriyor buraya. Özel biri olmalısın."

Ne söylemem gerektiğini bilemeyip ona baktım.

"Burak, herkesin kahramanı gibidir. Sürekli gelip gider."

Kadın bunları söylerken, Burak'ın beni tanımıyorsun deyişi geldi aklıma.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Sadece buraya gelmekle de kalmıyor, onlar için yardım topluyor. Bir sürü sorumluluk projesinde en önde yer aldı."

"Ama Burak..."

Elif elindeki tepsiyi dizlerinin üzerine koyup bana baktı.

"İnanılmaz biri, değil mi? Bak..." Eliyle odayı gösterdi. Açık maviye boyanmış duvarların üzerine, doğa manzaraları olan tablolar yerleştirilmişti. Duvar köşelerine büyük, yeşil bitkiler konulmuştu. Ferah ve sıcacık bir ortam vardı içeride.

"Buranın bu şekilde olmasını Burak sağladı. Hatta duvarı boyayacak ustalar gereken zamanda işi teslim edemeyeceklerini söylediklerinde, Burak kendisi boyadı duvarları."

Sormak istediğim şeyler vardı ancak Elif birden ayaklandı.

"Benim yapacak işlerim var. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen, canım. Zaten Burak da birazdan gelir," diyerek yanımdan ayrıldı.

Oturduğum yerde, Burak'ın nasıl böyle şeyler yaptığını ve bunu nasıl herkesten gizleyebildiğini düşünüp durdum. Ama bunun cevabını en iyi ondan alabilirdim. Onu beklerken oyalanmak için, koltuğun hemen yanındaki broşürleri elime aldım.

Hayatınızın sonbaharını bizimle geçirin!

Alzheimer evreleri.

Derin bir nefes verip broşürleri kenara koydum. O sırada dergilerden birinin üzerindeki yazı dikkatimi çekti.

Depresyonda mısınız? Testi çöz, öğren!

Hızlıca dergideki o sayfayı bulup okumaya başladım.

Günlük hayatınızda mutluluk, hüzün, stres, sıkıntı gibi duyguları hissetmek ve bu duyguların hayatınızda meydana gelen olayları takiben bir süre devam etmesi doğaldır. Örneğin iş ya da ikili ilişkilerinizle ilgili kötü bir süreçten geçiyorsanız, hüzünlü ve stresli olmanız normal kabul edilir. Depresyon durumunda farklı olan ise, yaşanan olumlu gelişmeler karşısında bile boşluk hissi, bunalım ve hüzün durumunun devam etmesidir. Önceki dönemlerde sizi mutlu eden birçok şey, bu dönemde işe yaramaz. İnsan ufacık şeylerle mutlu olabiliyorken, yine ufacık şeylerle mutsuz olabilir. Bu onun doğasında vardır. Bu yüzden depresyonda olan birçok insan, yaşadığı durumun depresyon mu yoksa günlük hayatın bir parçası mı olduğunu çoğu zaman ayırt edemez. Birçok insan, depresyonda olduğunun farkında olmadan ve herhangi bir tedavi görmeden hayatlarına devam eder. Önemli olan

nokta, hayattan alınan zevkin ve yapıcı düşüncelerin geri kazanılabilmesi için tedaviye başlamaktır. Eğer aşağıdaki belirtilerden birkaçına sahipseniz, bugün uzmanımıza başvurun.

Derginin alt kısmında yazan doktor numarasını es geçip, sonraki sayfayı çevirdim. Aradığım şey buradaydı.

* *Konsantrasyon sorunları*

* *Detayları hatırlamakta zorlanma*

* *Suçluluk, değersizlik hissi*

* *Olumsuz düşüncelerin önüne geçememe*

Devamını okumayıp dergiyi kapattım. Bunun sebebi, zaten içinde olduğum durumu bilmem değil, bunun bir uzman tarafından onaylanmasıydı. Birinin depresyonda olup olmadığıma karar vermesi fikri, birdenbire kızmama, hatta daha da olumsuz düşüncelere kapılmama sebep olacaktı. Ve muhtemelen sonraki maddelerin de birçoğuna sahip olduğumdan, okumaya devam etmek zaman kaybından başka bir şey değildi.

"Berçin!"

Burak'ın sesini duyduğumda, sanki yanlış bir şey yapıyormuşum hissine kapılıp, dergiyi hızlıca sehpanın üzerine attım.

"Gelmek ister misin?"

Başımı sallayıp Burak'ın yanına gittim. Peşi sıra ilerlerken, Burak'ın duruşunun değiştiğini fark ettim. Sanki omuzları daha düşük, yürüyüşü daha hızlıydı. Belki de gardını indirdiği yerdi burası. O kendinden emin, güçlü gözüken çocuğun ardında sakladığı asıl kişi yalnızca burada çıkıyordu ortaya. Büyük bir salona girdiğimizde, koltuklarda

oturan yaşlı insanlar gördüm. Bir kısmı televizyon izlerken, kimi gazete ya da kitap okuyor, kimi de el işi yapıyordu. İçeriye girdiğimizde herkesin yüzünde bir gülümseme belirdi. Burak, içeridekilerin hepsine ismiyle hitap edip nasıl olduklarını sorarken, hiç görmediğim bir gülümseme vardı yüzünde. Sıcacık bir gülümseme...

Adımlarını salonun diğer ucundaki kapıya yönlendirdiğinde, onu durdurup sordum.

"Şimdi nereye?"

Bu soruyu sorarken gözlerinin tam içine bakıp, şu an olduğu insanı görmeye çalıştım.

"Tanışmanı istediğim biri var," dedikten sonra, kapıyı açıp merdivenleri çıkmaya başladı. Üst kata çıktığında, bir kapının önünde durup beni uyardı. "Dediğim gibi, sıkıldığın an bunu bana söylemelisin."

"Sıkılacağımı sanmıyorum. Bütün bunlar..."

Burak sözümü tamamlamamı beklemeden, kapıyı açıp loş ışıklı odaya girdi. Bu, bir gün için fazlaydı. Eninde sonunda bu tavrına son vermeliydi. Sonradan bunu ona hatırlatacağımı zihnime not ederek onu takip ettim.

"Sultanım!"

Burak içeriye girdiğinde fazlasıyla neşeli görünüyordu. Fakat kimse ona yanıt vermedi. Odada bir yatak, çalışma masası, kitaplık, cam kenarına konulmuş iki tekli koltuk ve koltuklardan birinin ardındaki lambadan başka bir şey yoktu. Koltuk cama doğru çevrilmişti ve üstünde biri oturuyordu.

Burak ışıkları yakıp koltuğa doğru ilerlerken, ne olacağını bekleyip merakla onu izledim. Koltuğun önünde eğilip, ellerini koltuğun kenarına koydu.

"Ama böyle olmaz ki! Bu ışık neden kapalı bakalım?"

Koltuğun kenarından Burak'ın yanağına yaşlı bir kadın eli uzandı.

"Burak?"

"Evet, benim," dedi Burak gülümseyerek.

"Seni özledim."

Burak, yanağına uzanan eli ellerinin arasına alıp öptü.

"Ben de seni özledim. Hem bugün yalnız değilim, sana bir arkadaş da getirdim. Tanışmak ister misin?"

"Nasıl görünüyorum?"

Burak yeniden gülümsedi.

"Kraliçeler gibi!"

Kadın ondan destek alarak koltuktan kalkarken, birden heyecanlandığımı hissettim. Saniyeler sonra, kocaman yeşil gözleri tam bana bakıyordu. Beyazlamış kıvırcık saçları omuz hizasında kesilmişti. Boynunda kolyeler, kolunda bilezikler, parmaklarında yüzükler vardı. Üzerine giydiği takımı koyu maviydi. Tam bir İstanbul hanımefendisiydi. Konuşması, duruşu, dış görünüşüne gösterdiği özen muhteşemdi. Onun görünüşü karşısında kendimi kötü hissedip, gözlerimi ondan kaçırdım.

Kadın kıkırdayıp Burak'ın kolunu çimdiklediğinde yeniden onlara baktım.

"Gerçekten kıvırcıkmış."

Burak mahcup bir şekilde saçlarını karıştırıp gülümserken, kadına daha önce benden bahsetmiş olduğunu anladım. "Merhaba!" dedim gülümsemeye çalışarak. Dikkatlice hareket edip, kendimi tanıtarak onlara doğru ilerledim.

Kadın karşısındaki koltuğu işaret edip "Otursana," dedi gülümseyerek. Yüzündeki gülümseme bir an bile düşmüyordu. Koltuğa oturup ona baktım. Sonra aniden, "Kalk!" dedi.

Yanlış bir şey yaptığımdan endişe ederek, ayağa kalkıp ona baktım.

"Aşağıdan bir bardak su getirir misin bana?"

Rahatlayıp başımı salladıktan sonra, Burak'a ne yapacağımı bilmediğimi anlatmaya çalışarak baktım.

"Elif'e söyle. O yardımcı olacaktır mutfak için."

Kadına dönüp, "Hemen geliyorum," dediğim gibi odadan ayrıldım.

Elif'in gösterdiği mutfağa gidip büyük cam bir bardağa su doldurduktan sonra tekrar yukarıya çıktım. Odaya girdiğimde, hiç beklemediğim bir şeyle karşılaştım. Burak, kadının karşısındaki koltukta oturmuş onun tırnaklarına oje sürüyordu. Bir anda ikisinin de bakışları bana döndü. Suyu sehpaya koyarken, yaşlı kadın Burak'a dönüp sordu.

"Burak, bu kim?"

"Berçin, babaanne. Az önce tanışmıştınız."

Ne olduğunu anladığımda Burak'a baktım. Fısıldayarak söylediği şeyi anladığımda, kötü hissedip dudaklarımı sıkarak başımı salladım. Kadın, Burak'ın babaannesiydi ve Alzheimer hastasıydı.

Gülümseyerek yeniden kendimi tanıttım. Burak'ı oturduğu yerden dürterek kaldırıp, babaannesinin elini dizlerime koydum.

"Bazı işleri kadınlar erkeklerden daha iyi yapar!" deyip, Burak'ın elinde tuttuğu fırçayı aldım.

"Hayır hayır..." dedi kadın gülümseyerek. "Bu işi Burak'tan daha iyi yapan yok." Aniden elimdeki ojenin fırçasını alıp yeniden Burak'a uzattı. "Sana da sürsün. Pek bir bakımsız tırnakların. Bakayım..."

Utanıp elimi çektim ve koltuktan kalkarak Burak'ın oturmasına izin verdim. Dikkatli bir şekilde Burak'ın yaptığı işlemi incelerken, "Kırmızı..." dedim. "Ciddi bir renk."

Kadın bana bakıp gülümsedi.

"Kırmızı aşkın, arzunun ve tehlikenin rengidir, kıvırcık."

Burak'ın bana taktığı lakabı başka birinin ağzından duymak garip gelmişti. Bu sırada kadın oje sürmeyi bitiren Burak'ın dizlerinden elini çekti.

"Şimdi yırtıcı bir aslana dönüştüm işte!" dedi gülerek. Pençe gibi yaptığı tırnaklarını bana doğru uzatıp geri çekti. "Hırr!"

Onunla beraber ben de gülümsedim.

"Ben şimdi biraz uzanacağım. Burak sana da sürsün."

"Benim ihtiyacım yok sanırım," dedim ona bakarak.

"Ben dişi bir aslan gibiysem, sen melez bir eşek gibi gözüküyorsun. Aslan olmalısın, hadi bakalım," diyerek yatağına oturdu.

Bakışlarımı Burak'a çevirdim. Gülüyordu.

Karşısına oturup, "Tamam," dedim. "Ama torununuz tırnaklarımı daha kötü hale getirirse bozuşuruz."

Yatağına uzanırken bana cevap verdi.

"Sen de her eşek gibi, gözlerim güzel diye kendini avutursun o zaman," dediği an Burak kahkaha attı.

Gülmesine dayanamayıp, elimi dizlerinin üzerine koydum.

"Sakın bunu batırma. Dişi bir aslan gibi yırtıcı gözükmek istiyorum."

"Nasıl isterseniz," dedi Burak başını sallayarak. Ojenin fırçasını cam şişenin içine daldırıp karıştırdıktan sonra sürmeye başladı. O bunu yaparken, onu izledim. Sanki parmaklarıma dokunmaya korkuyormuş gibiydi. Öyle özenli sürüyordu ki ojeyi, sanki şimdiye kadar yaptığı en ciddi işmiş gibi... Burak sürmeye devam ederken yüzüne baktım. Yarım bir gülümseme vardı dudaklarında. Hafifçe yukarı kıvrılan dudakları sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi kıpırdıyor, titriyor ve duruyordu sürekli. Ve ben, uzun bir süre sonra, garip bir şekilde iyi hissediyordum.

Burak elini elimin altına koyup "Kıpırdama!" dediğinde göz göze geldik.

Gözlerimi kaçırmaya çalışarak, "İyi gidiyorsun," dedim. Birkaç saniye sonra, bakışlarını tırnaklarıma geri döndürdü.

"Sanırım bu işte iyiyim."

Hızlıca diğer elimdeki tırnakları da bitirdiğinde, ortaya çıkardığı işe hayran kalarak baktım. Gerçekten iyiydi. Erkeklerin, makyaj yaparken ya da oje sürerken dinlenilen müziklerin, harcanılan zamanın keyfini asla bilemeyeceklerini

düşünerek üzülürdüm ama Burak bunu da biliyor, bunu da iyi yapıyordu.

Bana bitti demeden, koltuğunu babaannesinin yatağının yanına çekti. "Sultanım," dedi ona bakarak. "Kitabını bugün Berçin okusa olur mu?"

Yerimden kalkıp yatağın başına gittim. Kırmızıya boyanmış tırnaklarımı ona gösterip, daha önce onun yaptığı gibi pençe yaptıktan sonra hırladım.

"Benimkiler daha güzel," dedi dudaklarını buruşturarak. Ama gülümsememek için kendini sıkıyordu. Burak'a dönüp, "Olur tabii. Sen ne yapacaksın?" diye sordu.

Burak, odaya girdiğinde çalışma masasına bıraktığı kitabı alıp bana uzattı.

"Aşağıda yardım etmem gereken bir iş var."

Babaanne gülümsedi.

"Hadi git. Yapman gerekeni yap. Ben kıvırcıkla idare ederim," dedi bana bakarak.

Burak odadan çıkana kadar onu izledim. Sonrasında, bana verdiği kitabı açıp babaannesine baktım.

"Boş ver şimdi kitabı, hikâyeyi..."

"Nasıl, anlamadım?"

"Sizin hikâyenizi anlat bakayım."

"Biz?"

"Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm," dedi gülerek. "Aklım gidip gidip geliyor. Ben kim olduğunu unutmadan anlat."

Gülümsedim.

"Ah! Tahmin ettiğiniz gibi değil."

"Tahmin ettiğim gibi olsa çok güzel olur."

"Burak sürekli geliyor sanırım buraya?" diyerek konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Evet, üç günde bir gelir. Bana kitap okur. Başkalarının bir eksiği varsa yardım eder."

"Çok güzel."

"Güzel işte, kaçırma bunu."

"Ne?"

Burak'ın babaannesi kahkaha atarak gülmeye başladı.

"Ay Berfin, çok safsın!"

"Berçin," dedim gülerek.

"Berçin kim?"

"Benim."

"Berfin nereye gitti?" dediğinde ne yapacağımı bilemedim. "Takılıyorum sana. Alzheimer esprisi işte."

Birlikte gülmeye başladık. Burak kapıyı açıp içeriye girdiğinde, ikimiz de aynı anda sorduk.

"Ne oldu?"

Burak üstüne bakıp gülümsedi. Sırılsıklamdı.

"Telefonumu almaya geldim. Aşağıdaki tuvaletlerden biri su kaçırıyordu. Boruyu sıkayım derken, vida gevşeyip fırladı. Tesisatçıyı arayacağım. Şimdi gidiyorum, siz keyfinize bakın."

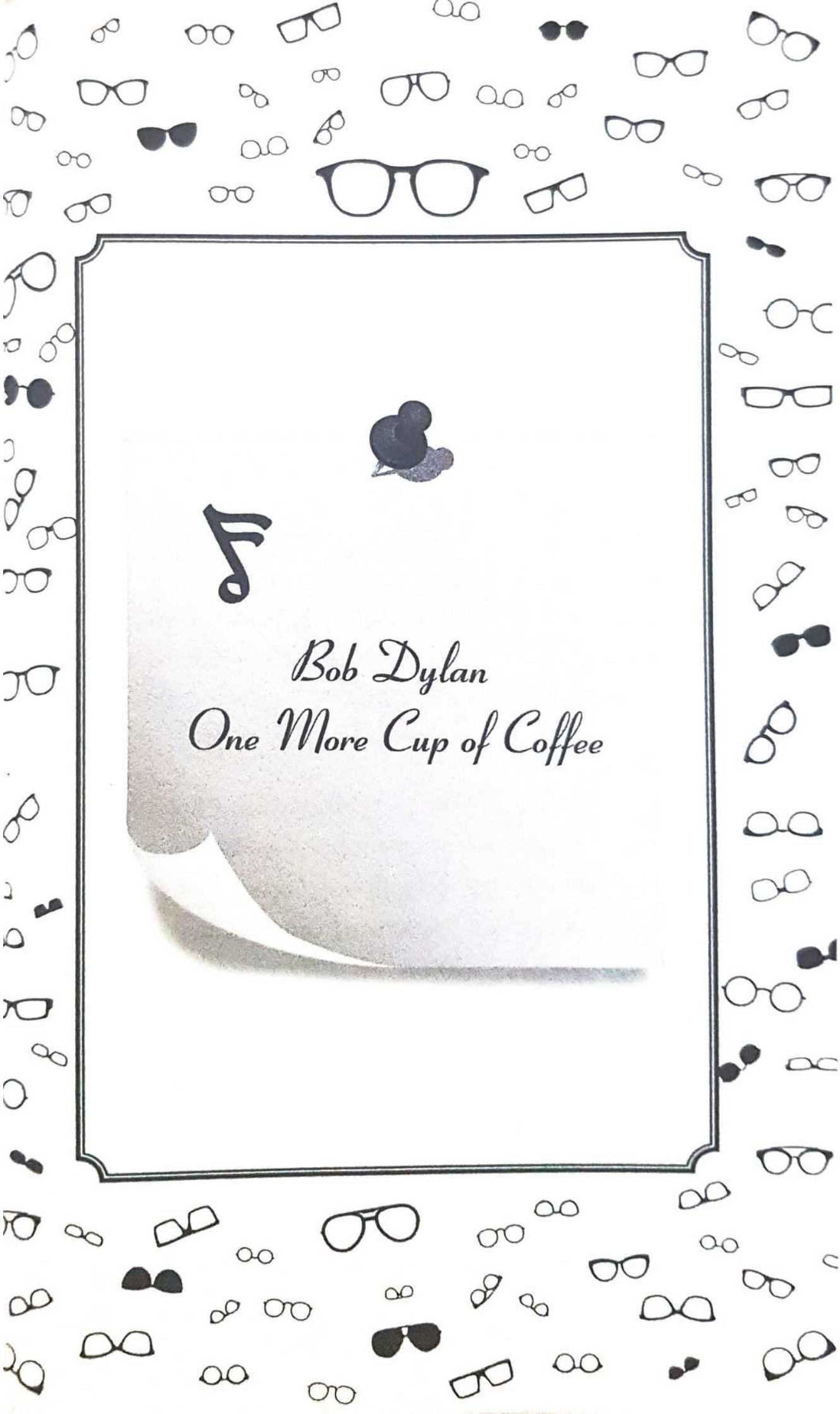
Kapıyı ardından kapatana kadar kendimi ona bakmaktan alıkoyamadım.

"Dalıp giden gözler, güzel sever," dedi babaanne. "Sen dalıp gidiyorsun."

"O sadece..."

Yüzümü ona döndüğümde, kırmızı ojeli parmaklarıyla elimi kavradı. Kötü bir şey söylesem –ki şu an söyleyemezdim– yaşlı bir kadının kalbini kırabilirdim. Bunun yerine yarım bıraktığım cümlemi tamamladım.

"O sadece inanılmaz biri..."

Bob Dylan
One More Cup of Coffee

17

Uzun zamandır böyle iyi hissetmiyordum. Bu harika! Her şey yavaştı bugün. Penceremin kenarına oturup tüm gün güneşi izledim. Sanki daha bir parlaktı bugün. Belki yarın bir şeyler yapabilirim.

Çevir.

Kendi içimde kayboluyorum. Düşüncelerim bugün daha hızlı ama ben düşünmek için bile çok yorgun hissediyorum. İnsanlar benden korkuyormuş gibi hissediyorum. Zihnime akan düşünceler, melankoliyi beraberinde getiriyor. Her şeyi yapabilirim. Ama korkuyorum. Sanırım kontrolümü kaybediyorum. Kendimi yönetmeye ihtiyacım var. Bugün yine müziğe sarılıp yalandan gülümseyeceğim herkese.

Hayır. Bu değil.

Bugün onu gördüm. Gülümsüyordu.

Evet... Buluyorum.

Ege: Bugün çok salak bir gündü. Okulda bir çocuk var. Değersiz hissetmeme sebep oluyor. O benimle uğraşmasa, diğerleri varlığımdan bile haberdar olmayacak.

Ben: Değişen bir şey yok. Kulaklarını tıkasan, devam edecekler arkandan bağırmaya. Ama ben sana güveniyorum. Üstesinden gelirsin.

Ege: Kendim için üzülmüyorum. Ben...

Ben: Sen?

Ege: Ben sanki değersiz hissetmek zorundaymışım gibi.

Ben: Zorunda değilsin. Değersiz hiç değilsin. Aynaya bir bak ve şunu söyle kendine; 'Bunu hak ediyor muyum?'

Ege: Beni boş ver. Bugün de bitti. Sıcak kahveme, bilgisayarıma ve sigarama kavuştum. Sende durum ne?

Ben: Bende tık yok. Her şey aynı.

Ege: Ne yok?

Ben: Tık tık!

Ege: Kim o?

Çevir.

Yazdığımız kelimeler cümlelere dönüşürken, yazmak yerine beni duy istedim. Bir sürü zorluk yaşayıp beraber atlatalım istedim.

Hayatımızın şu döneminde, beraber öğrenelim istedim her şeyi. Hayatı ve destek olmayı... Ağlayacaksak, beraber ağlamalıydık. Yan yana. Paylaşmalı ve beraber sıkılmalıydık. Ki seninle birlikteyken sıkılmak çok zor. Kampta geçirdiğimiz güzel günlerimiz olmalıydı. Endişe içinde ya da rol yaparak değil. Geçirdiğimiz tüm güzel günleri, göl kenarında güneş batarken kutlamalıydık. Ya da 'dost' diyebileceğimiz insanlarla birlikte şarkı söyleyerek. Sen arada mızıkçılık yapmalıydın her zamanki gibi. Bu mızıkçılıklar, tatlı atışmalara dönüşmeliydi. Kantinden içecek alma sırasını küçük oyunlar oynayarak

belirlemeliydik. Sen onda da mızıkçılık yaptığında, ben söylenerek sıranı almalıydım. Ben gitmek istemediğimde, sen burun kıvırıp gülümsemeliydin bana. Her şeye rağmen, güzel bir yaz olmalıydı bu. Mutlu da olsa, kötü de olsa yaşadığımız günler, bizim günlerimiz olmalıydı.

Öyle sevmeliydik ki beraber geçirdiğimiz günleri, yaz bitip okula döndüğümüzde yüzümüzde bir gülümseme ile hatırlamalıydık her şeyi. Yaşananların gururu saklanmalıydı gülümsemelere...

Ne var biliyor musun, Ege? Sen varsın ama bende değil, onda.

Başka bir tane daha.

Ne oluyorsa hep geceleri oluyor. Bazen öyle acıkıyorum ki, yiyecek bırakmıyorum evde. Bazen cam kenarında oturup, geçen arabaları sayıyorum. Bir tanesini saymayı kaçırınca sanki dünyam başıma yıkılıyor. Gecenin üçünde, giyinip sanki bir yere gidecekmişim gibi hazırlanıyorum. Bu hazırlanmanın sonu her seferinde üçlü koltuğun köşesine oturmamla sona eriyor. Bir yere gittiğim yok. Kendimden gidemiyorum ben. Bazen düşüncelerim musluğun şıpşıplarına takılıyor. Her seferinde daha da sert vuruyor sanki musluktan düşen su damlaları. Sanki zihnime düşüp acı veriyor. Sinir oluyorum ama kapatmıyorum. Bazen ışığı açık bırakıp yatıyorum, uyumuyorum. Sürekli bir akış, bir yenilenme var. Sanki düşünmek, irdelemek zorundaymışım gibi her şeyi. Bazen de karanlık, kaçış oluyor. Korkmuyorum, hiç korkmadım karanlıktan. Seviyorum onu. Hiç karanlıkta elini tavana kaldırıp, parmaklarının arasından sızan ışığı izlemekten keyif aldın mı? Ben aldım. Ben... Ben, bazen...

Ege'yi gerçekten çok özledim. Eskiden yazdığım cümlelerin ardına saklanan yüzü arıyordum. Onu, sesini bana yeniden hatırlatacak her detaya aç, muhtaçtı zihnim. Özlemimin sinire dönüşmesinden korkuyordum. Bazen önüne

geçemediğim, kendime engel olamadığım şeyler yapıyordum ve bu eylemler yalnızca hüzünle sonuçlanıyordu.

Ellerimi üstünde ***Bipoların Günlüğü*** yazan defterimin üzerinde gezdirip, sayfaları yeniden araladım.

Çok yakındasın... Seni gözlerimin önündeyken bile özlüyorum. Öyle korkuyorum ki benim demekten... Gülüşün, gözlerin korkutuyor en çok beni. Karşına çıksam, tutulur kalırım diye korkuyorum. Ne olur... Ne olur, ben korkup kaçmadan bul beni. Bul ki...

Bir sayfa daha.

Telaşlısın bugün. Yüreğin kıpır kıpır... Kan akışın hızlı ve nefes nefesesin. Heyecanlı mısın, yoksa mutlu mu? Ya da oynadığımız saklambaç oyunu bitti diye üzgün mü? Gözlerinden anlamayı çok istiyorum ama yapamıyorum. Beni buldun. Heiley17'nin ardına saklanmadan karşında durmak çok güç. Buna alışabilirim ama sen Heiley17'ye ve bana alışabilecek misin?

Gülümseyerek düştü bir damla yaş gözlerimden. Uzun süredir üşüyen yanaklarım sıcacık, al al oldu o anı hatırlayınca.

Bugün üçüncü ay doldu ve her günüm biriktirdiğim kahve bardaklarını en baştan saymaya çalışarak geçti. Artık havalar soğuk... Yalnızca ellerim değil, yüreğim de çok üşüyor. Çünkü terk edildi. Bir başıma dikiliyorum sanki karanlıkta ve insanlar yolumun üzerindeki engeller gibiler...

Yatağımdan kalkıp, dışarısının soğukluğunu umursamadan camı açtım. Derin bir nefes aldıktan sonra yatağıma dönüp oturdum.

Artık not gönderen gizemli arkadaştan da haber yoktu. Ve hayat hiç de gitmesi gerektiği gibi gitmiyordu. Yalnızca

tarihlerdeki rakam değişiyordu ve ben olduğum yerde duruyor gibiydim. Özlem artık o kadar kuvvetliydi ki, daha da fazla yakıyordu canımı.

Tek bir kelime etmedi. Ona kızmalı mıyım? Yoksa bu onun için bir oyun ya da bana çektirmek istediği cezanın bir yöntemi mi? Hatalı mıyım? Yoksa benim açıklamama fırsat vermediği için asıl hata onda mı? Bilmiyordum. Cevabını bulamadığım her soru yeni bir kara delik yaratıyordu zihnimde.

Defteri kapatıp, yastığımın altındaki telefonu aldım. Mesaj bölümüne girip, yanıt gelmeyeceğini bildiğim numarasına yazmaya başladım Ege'nin.

Gülümsediğinde dudağının kenarında oluşan kırışıklıkları özlüyorum. Birileri geçiyor, birileri bir yerlere gidiyor. Gelen hiç yok. Gidenlerse hâlâ geri dönmediler. Mavi bir tükeniş akıyor en güzel gülümsediğim yerimden. Dudaklarım kapkara... Gözlerimin önünde bir perde... Yosun tutmuş sanki dilim özledim özledim diye.

Terk ediliş.

Gidiş.

Geliş.

Özlem.

Korku.

Ölmek üzere olan bir ruh el sallıyor sokağın sarı lambasının altından gidenlere. Sanırım ona göre gitmek, yalnızca el sallayıp susmaktan ibaret. Pas tutmuş iğnelerle dikilmiş dudakları sanki. Onun da çok özlediği biri var belli. Sanki yeniden kırılsın diye, bile bile sarmış bezleri kırıklarına. Sırf yeniden sevgi sözcükleri

söyleyebilsin diye başkalarına, başka yerlerine batırılmış sanki iğneler başka zamanlarda. Ah saklı Heiley17'nin yanaklarındaki boşluklarda. Öpsen, anlarsın...

Ne yazdığıma bakmadan, yalnızca zihnimden dökülen cümleleri ekledim mesaj kutucuğuna ve gönder tuşuna bastım. Bu, ona attığım son mesaj olacaktı. Ondan, onu sevmekten vazgeçtiğimden değil; kendime, yüreğime çok acı çektirdiğimden... Ama her gün devam edecektim iki kahve almaya.

Derin bir nefes alıp, yapmak üzere olduğum şeyden emin oldum. Sakince oturduğum yerden kalkıp, ağır adımlarla camın kenarına ilerledim. Bunun için yeterince üşümüş, yeterince düşünmüştüm. Kimin ne tepki vereceğini umursamadan, adımlarımı banyoya çevirdim. Kapıyı usulca açıp içeriye girdim. Sanki suç işliyormuşum gibi, gizlenmek zorundaymışım gibiydi hareketlerim. Kapıyı kapattıktan sonra, karanlığın içinde ellerimi duvarda gezdirip, ışığı açan düğmeyi buldum. Işık yandığında, aynadaki yansımamı görüp, birden aynada gördüğüm kendim için üzüldüm. Yıpranmış gözüküyordu. Eskiden de olan göz altı şişleri ve morlukları büyümüş, yanağına düşen bakımsız kıvırcık saçları darmadağın olmuştu. Yavaşça lavaboya yaklaşıp, aynanın yanındaki dolabı açtım. Aradığım şeyi bulduğumda, aynadaki yansımam da gülüyordu. Yapmam gerekeni yaptıktan sonra, lavaboda ve banyo zemininde bıraktığım lekeleri umursamadım. Sakince yatağıma girip gözlerimi kapadım.

"Berçin!"

Bir bağırış duydum kulaklarımın uzağında.

"Kız, kime diyorum? Berçin!"

Kulağımdaki kulaklıkları çıkarıp gözlerimi açtım. Diğer sabahlara nazaran, enerjik uyandığımı hissediyordum. Gözlerimi kapatıp doğrulurken, güne başlamak için güzelce gerindim. Gözlerimi yeniden açtığımda, annem yatağımın ucunda dikilmiş şaşkın gözlerle bana bakıyordu.

Onunla göz göze geldiğimiz an yeniden çığlık attı.

"Bu ne hal?!"

"Anne, sakin ol."

Ellerimle saçlarımı karıştırıp sabah mahmurluğunu üzerimden atmaya çalıştım. Saçlarımın arasından çektiğim ellerimi her iki yana açarak tekrar gerindiğimde, dün gece ne yaptığımı hatırladım. İlk önce ellerime baktım. Sonra aceleyle yataktan kalkmaya çalıştım. Battaniye ayaklarımın arasına dolandığında, annemin ayak parmaklarına bakıyordum. Hızlıca kalkıp banyoya koştum.

Aynaya bakıp "Yakışmamış mı ya?" diye bağırdım anneme.

"Kızım, yakışmış da... Neden önceden söylemeyip, şok geçirmeme sebep oluyorsun?"

"Aman anne!" dedim banyodan çıkarken. "Denemek istedim sadece. Çok da fena değil sanki, ne dersin?"

Annem yanımdan geçip banyoya girdi. "Buraları temizlemem, haberin olsun!" deyip, elinde küçük bir havluyla banyodan çıktı. Havluyu kafama geçirip karıştırmaya

başladı. "Madem bir şey yapıyorsun, doğru düzgün yapsaydın." Havluyu bastırarak saçlarımda gezdirmeye devam etti. Nihayet havluyu saçlarımdan çektiğinde, önce bana sonra havluya baktı. "Şu hale bak. Sürprizlerle dolusun ama inan beni en çok şaşırtan bu oldu, Berçin," dedi gülerek. "Şimdi o saçlarını yıkayıp, okul için hazırlanıyorsun. Kahvaltı hazırlayamadım, okulda edersin. İlaçlarını da almayı unutma," dedikten sonra, havluyu elime tutuşturup odadan çıktı.

Banyoya dönüp yeniden kendime baktım. Artık siyah saçlarım vardı. Evet, gerçekten siyahlardı. Saçlarımı yıkayıp kurularken bu değişikliğin iyi hissettirdiğini düşündüm. Tamamen farklı gözüküyordum artık. Ne bileyim... Gözlerim Berçin gibi bakıyordu ama dış görünüşüm... Heiley17 gibiydi.

Banyodan çıkıp dolabımın önüne geldim. Okulun koyu gri pantolonunu ya da eteğini giymek yerine, dolabımdaki siyah pantolonlardan birini giydim. Okul tişörtünün üzerine de siyah bol bir hırka geçirdim. Hızlıca banyoya dönüp, göz halkalarımı ve etrafındaki morlukları kapatmak için kapatıcı sürdüm. Tekrar kendime baktım. Bir şeyler eksikti. Göz kalemi. O kadar uzun zamandır makyaj yapmıyordum ki, kalemi gözüme batırmamak için çok dikkatli olmam gerekti.

Ve bitmişti. Artık dün geceki Berçin'e değil, gerçekten Heiley17'ye bakıyordum.

Çantamı hazırladıktan sonra aşağıya indim. Aylardır biçare olan Berçin, içindeki Heiley17'yi gösterecekti artık herkese. Özgüvenim yerine gelirken, annemin yeni görünüşüm

karşısındaki şaşkınlığı devam ediyordu. Ben evden çıkarken, onun çağırdığı taksi çoktan kapının önüne gelmişti.

"Sanırım buna alışmam uzun sürecek," dedi annem. "Ama güzel de olmuş."

Taksiye bineceğim sırada telefonumun titremesiyle durdum.

Günaydın.

Mesajı gönderen Burak'tı. Hızlıca cevap yazıp taksiye bindim.

Günaydın.

Araç hareket ederken yeni mesaj geldi.

Ben alayım mı bugün seni? Zeytinli açma alırız senin fırından. Kahvaltı etmedim.

Taksiciyi durdurup yolun köşesinde indim. Etrafıma bakıp, annemin henüz evden çıkmadığına emin olduktan sonra, fırına doğru ilerledim. Yürürken Burak'ın mesajını yanıtladım.

Olur. Fırında buluşalım.

Cevabı gördüğümde gülümsedim.

Ben fırının önündeyim. :)

Mesajının sonuna, iki nokta üst üste ve parantez işareti eklemişti. Ve bu, Burak'ın yapacağı bir şey değildi. Son birkaç haftadır etrafımda yalnızca o vardı. Birlikte huzurevine gidiyor, yardım etkinliklerine katılıyorduk. Okulun dışında, gerçekten iyi anlaşan iki arkadaştık artık. Bana içten içe duyduğu sevgiye karşılık olarak ona yalnızca arkadaşlığımı vermiştim. Nundan ötesinin olamayacağını

söylemiştim ve o da bunu kabul etmişti. Onun da yaraları vardı. Babaannesi babası tarafından huzurevine kapatılmıştı. Alzheimer olan kadın, yalnızca Burak'ı hiçbir şekilde unutmuyordu ve Burak, onun tüm bakımını üstlenmişti. Bambaşka bir yönü de vardı aynı zamanda onun. O her zamanki Burak'ın dışında, herkesten sakladığı diğer yanı... Masum, sevecen, ılımlı Burak... Gülümseyen ve iyiliklerle yaşayan... Kendi karanlığı ile aydınlığını dengelemeyi başarmış, istediği zaman istediği karakterine bürünebilen bir Burak'ı tanımaya başlamıştım. Ve bu yönünü tanımaktan çok memnundum.

Yolun köşesinden döndüğümde onu gördüm. Arabasına yaslanmış, ellerini göğsünde birleştirmişti. Özenle taradığı saçlarını şimdiye kadar hiç dağınık görmediğimi düşündüm. Kıyafetleri her zaman temizdi. Ve tek tip giyiniyordu. Disiplinliydi. Okulun kıyafet standartlarının dışına çıktığını hiç görmemiştim. Her zaman gri okul pantolonu, siyah kemer ve beyaz gömlek. Yalnızca bunların üzerine giydiği birbirinden farklı deri ceketleri ve montları vardı. Hava soğuktu ama bu onu etkiliyor gibi görünmüyordu. Deri ceketinin yakalarını kaldırıp yanaklarına siper ederken, heyecanla saçlarımı kapüşonumun içine gizledim. Bakışları bana döndüğünde ona el salladım. Başını yavaşça eğip gülümseyerek selam verdi. Yanına gidip fırını işaret ettim.

"Çok açım."

"Ben de. Bir saniye..." dediği gibi başıma geçirdiğim kapüşonu açtı. "Oha!"

Saçlarımı düzeltmeye çalışarak, ona endişeyle baktım.

"Çok mu kötü?"

Ağzını kocaman açmış gülümsüyordu.

"Bu çok..."

"Çok ne Burak, çok ne?"

"Güzel."

Onu arkamda bırakıp fırının kapısını açtım.

"Eğer ben üzülmeyeyim diye böyle söylüyorsan..."

"Sus," dediğinde dönüp ona baktım. "Berçin... Gerçekten... Çok güzel olmuş."

Gülümseyerek başımı salladım. Aylardan sonra, görünüşüm hakkında güzel şeyler duymak iyi hissettirmişti.

Fırındaki adamdan dört tane zeytinli açma istediğimde, Burak önüme geçip uzatılan poşeti aldı ve parasını ödedi. Arabaya bindiğimizde gözleri hâlâ bendeydi. Arabayı çalıştırmadan önce poşeti bana uzattı. Poşetin içindeki açmalardan birini alıp dişlerimin arasına sıkıştırdım. Tam poşeti ona uzatacakken, hızlı davranıp ağzımdaki açmayı çekip ısırdı.

"Ya!"

"Eskiden kıvırcıktın, şimdi zeytinli bir açmaya benzedin!" dedi alay ederek. Açma dolu ağzını açmaktan çekinmeyerek kahkaha attı. "Ve ben her ikisini de çok seviyorum."

"Hey!" diyerek onu uyardım. Anlaşmamıza göre, bana olan duygularından bahsetmeyecekti.

"Tamam, sustum. Ama inan, müthiş gözüküyorsun."

"Geç kalıyoruz," dedim gülümseyerek.

Burak arabayı çalıştırırken, saate bakmak için açtığım telefondan, Ege'den dün geceki mesajıma yanıt gelip gelmediğini kontrol ettim. Her ne kadar gelmeyeceğini bilsem de, bir yanım bir sabah uyandığımda o beklediğim mesajın geleceğini söylüyordu. Telefonu aynı hayal kırıklığı ile cebime koydum.

Açmalar biz okula gidene kadar çoktan bitmişti. Şimdiye kadar Burak'la olan arkadaşlığımızı okul sınırları içinde hiç belli etmemiştik. İnsanlar bizim yalnızca arkadaş olmadığımızı düşünecek ve kötü konuşacaklardı. Bu benim ya da Burak'ın kulağına gittiğinde zararlı olan onlar çıkacaktı. Ben kalp kırmakta yetenekliydim, Burak da fiziksel acı çektirmekte. Hem onların iyiliği hem de kendi iyiliğimiz için, yalnızca okul dışında görüştük hep. Okula yaklaşırken Burak'ı uyardım.

"Köşeye gelmeden indir beni."

Burak bana döndü. Ama sürmeye devam ediyordu.

"Bu kez birlikte gidelim işte. Ne olacak?"

"Burak, bir sürü dedikodu olur."

"Şimdiye kadar söylenen hiçbir şeyi umursamayan sen, neden bunu umursuyorsun anlamıyorum. Yanlış bir şey yapmıyoruz ki!"

"Birlikte okula gidiyor oluşumuz bile, günlerce sürecek dedikodu malzemesi demek."

"Bırakalım konuşsunlar. Biz doğru olanı biliyoruz, değil mi?"

"Evet."

"Eğer bir şeyi açıklamak zorunda kalırsan, ben senin yerine yaparım."

Aslında korktuğum, endişe ettiğim şey, Burak'la birlikte gözükmek değildi. Okulda Akın vardı. Ve onun Ege ile bir şekilde iletişimde olduğunu tahmin edebiliyordum. Eğer Akın, okula Burak'la geldiğimi görüp bunu ona söylerse... Bunu nasıl açıklayacağımı düşünemiyordum. Ama bir noktada da Burak haklıydı.

Ben ne yapacağımı düşünürken, çoktan okulun önüne gelmiştik.

"Artık cevap vermek için çok geç, kıvırcık." Direksiyonu okulun bahçesine kırdı. Otopark kısmına geldiğimizde aracı durdurdu. "İniyoruz."

Sakince araçtan inip etrafıma baktım. Hava soğuk olduğundan, cam kenarları öğrenci doluydu. İnmeden önce saçlarıma kapadığım kapüşonumu yüzümü de örtecek şekilde iyice öne doğru çektim. Burak'la birlikte okulun giriş kapısına doğru ilerlerken, gözlerim camlara kaydı. Birçok kişi bizi izliyordu. Burak'a baktığımda, halinden memnun bir gülümseme gördüm yüzünde.

"Niye gülüyorsun?"

"Herkes bize bakıyor."

"Evet, bu rahatsız edici."

"Değil ve artık sen zeytinli bir açmasın!"

Ben ne olduğunu anlayamadan, Burak aniden önüme geçip kapüşonumu indiriverdi.

"Burak!"

Kendi etrafımda dönüp ona vurmaya çalıştım. Ama ona doğru savurduğum ellerimden hızlıca kaçtı.

"Aptal!"

"Neden öyle diyorsun ki?" dedi gülerek.

"Ben şimdi göstereceğim sana nedenini!" diyerek peşinden koştum.

Öyle hızlı hareket ediyordu ki, yakalamak imkânsızdı. Camlarda duranların ilgiyle bizi izlediklerine emindim. Bunun altında kalamazdım. Ona doğru koşup son bir hamle yaparak var gücümle vurdum. Ama tüm kuvvetimi kollarıma verdiğimden, boşa çıkan ayaklarım birden birbirine dolandı ve kendimi yerdeki küçük bir su birikintisinin içinde buldum. Burak ise karşımda dikilmiş gülerek bana bakıyordu.

"Öf ya!"

Elimi ona doğru uzatıp, doğrulmak için yardım istedim. Ama bilmediği bir şey vardı. Elini uzatıp öne doğru eğildiğinde, onun görmediği diğer elimde tuttuğum çamurlu suyu yüzüne boca ettim. Kısa bir şok süresinin ardından gülmeye başladı.

"Hiç de havalı olmadı bu giriş, değil mi?" dedi gülerek.

"Hayır, olmadı," deyip kahkaha atmaya başladım.

Bu sırada çalan ders zili, toparlanmamız gerektiğini haber veriyordu. Hızlıca ayaklanıp, gülmeye devam ederek okula girdik. Henüz sınıflarına girmemiş, koridorlarda dolaşan öğrencilerin meraklı bakışlarına aldırmadık. Gülerek birbirimize bakmaya devam ettik. O dakikalarda, kimin ne düşüneceği ikimizin de umurunda değildi. İnsanlar bize

şaşkın gözlerle bakıp, kendi aralarında konuşuyorlardı. Kızlar tuvaletine girerken, saçlarımın siyah olmasına mı, yoksa bizi Burak'la bir arada gördüklerine mi şaşırdıklarını düşündüm. İkisi de sorun değildi, çünkü yaptığım eylemlerin sonuçlarına katlanmaya şimdilik hazırdım. Kıyafetlerimi temizleyip tuvaletten çıktığımda artık koridorlarda kimse kalmamıştı.

Hızlıca dersliğe yöneldim. Henüz öğretmen gelmemişti. Sınıfın kapısını açtığım anda, içerideki gürültü birden bitiverdi ve tüm gözlerin odağında ben oldum. Kimse bir şey söylemiyor ama bana bakmaktan da kendilerini alamıyorlardı. Evet, durum artık buydu. Artık sınıfta tek bir arkadaşım bile yoktu. Evrim ve Ekin de bana bakıyorlardı. Akın henüz sınıfta değildi ama burada olsa bakmayacağını biliyordum. Evrim ve Ekin'e göz ucuyla baktım. Onları özlüyordum. Onları deli gibi özlüyordum ama bir şey söyleyemiyordum. Öte yandan sanki sınıftaki diğerleri artık benden korkuyor gibiydiler. Yağız ile aramızda olan o sürtüşmeden sonra değişim başlamıştı. Yavaşça uzaklaşmıştı herkes benden. Tuğçe bile eskisi gibi uğraşmıyor, bilinçli olarak laf çarpmıyordu bana.

Yerime oturup çantamdan birkaç defter ve kitap çıkardım.

"Berçin, tatlım, saçların çok güzel olmuş."

Sesin geldiği yöne döndüğümde Tuğçe ile karşılaştım. Herhangi bir yenilik, bir değişim olursa, Tuğçe bunu en ön sıradan takip eder ve kimsenin kendi önüne geçmeyeceğinden emin olurdu.

"Ama sanki siyah senin rengin değilmiş gibi, ne dersin? Açık kumrala alışmıştık biz."

Ona bakıp imalı bir şekilde gülümsedim. Amacını biliyordum.

"Senin kızıl saçlarına alışan insanlar, saçlarımın rengini değiştirdiğimi bile fark etmeyecektir," diye yanıtladım gülerek.

"Haklısın," deyip, özenle taranmış saçlarını karıştırdı. "Yakışana yakışıyor gerçekten."

"Bir şey mi söylemek istiyorsun, Tuğçe?"

"Ay evet... Şimdi biliyorsun ki, yarıyıl etkinliğine iki aydan az bir süre kaldı. Etkinliği de ben organize ettiğimden..."

"Benim sayemde," dedim onun lafını keserek.

"Neyse işte... Etkinliği de ben organize ettiğimden, acaba o gece sahnede bir şeyler yapmak ister misin diye soracaktım."

"Hayır. Ben etkinliğe gelmeyeceğim bile."

"Aa neden?"

"Boş ver."

"Nasıl istersen. Teklif var ısrar yok," dedikten sonra yanımdan ayrıldı.

Akın matematik öğretmeni ile birlikte sınıfa girdiğinde herkes sessizleşti.

"Neredeymiş benim dahi prensesim!" diyerek hızlıca Ekin'in yanına oturdu.

Evet, Ekin artık resmî anlamda bir matematik dâhisi... Bunu yaklaşık iki hafta önce, Akın matematik öğretmenini sinirlendirdiğinde öğrendik. Öğretmen her ikisini de tahtaya

çıkarıp, pi sayısını yazmalarını istemişti. Akın yapamamış, hocayla münakaşaya girmişti. Onlar konuşurken, hepimizi şaşırtacak bir şeyler dönüyordu tahtada. Ekin, ardı ardına sürekli sayılar yazıyordu. Yaklaşık olarak pi sayısının yüz yirmi basamağını ezberinden yazdığında öğretmen onu durdurmuş, yazdığının doğruluğunu kontrol etmişti. Hepimiz ağzımız açık bir şekilde olanları izlerken, öğretmenin yazdığı çözmesi çok güç bir denklemi otuz saniyede çözüp herkesi daha da şaşırtmıştı. Öğretmenin, "Kızım, madem böyle bir yeteneğin var, şimdiye kadar neden kimseye söylemedin?" sorusuna da hepimizi güldürecek bir cevap vermişti. "Şimdiye kadar kimse benden matematik sorusu çözmemi istemedi ki..."

Bununla yetinmeyen öğretmenler onu bir dizi soruya tabi tutmuş, yalnızca matematikte değil, fizik ve kimyada da aynı şekilde başarılı olduğunu öğrenmemizi sağlamışlardı. Sözel zekâsı yok denecek kadar az olmasına rağmen, gerçekten bir matematik dâhisiydi. Ama o bunun ciddiyetini bile anlamıyordu. Akın onu sevdiğini söylediği sürece her şey yolundaydı Ekin için.

Matematik dersi bittiğinde, Akın'ın meraklı bakışları arasında sınıftan çıkıp günlük rutinimi yapmak üzere kantine doğru ilerledim. Yine iki tane kahve alıp, birini döktüğüm gibi boş bardağı okul dolabımın içine koyacaktım. Kahveleri aldıktan sonra, okul dolaplarına doğru, dolu olan bardağı dökmemeye çalışarak ilerledim. Birkaç metre öteden, dolabıma sıkıştırılmış kâğıdı gördüğümde birkaç saniye olduğum yerde durdum. Neredeyse iki aydır tek bir not gelmemişti. Adımlarımı hızlandırıp dolabı açtım. Dolap

açıldığı an serbest kalan kâğıdı yere düşmeden yakalayıp, elimdeki kahve bardaklarını dolabın içine koydum.

Uzun süredir yokum, biliyorum. O gün çatıya gelmediğim için kızmış, belki de bana kırılmış olmanı da anlıyorum. Birtakım şahsi sorunlarım sebebiyle ortalarda yoktum. Yarıyıl etkinliğinde eldivenin tekini takar mısın? Bu kez söz, orada olacağım. Salonda belki de... Ve uzunca bir süre daha sana yazamayacağım. Ama cevabını okumak için sabırsızlanıyorum.

Hızlıca bir cevap yazıp kâğıdı yine dolaba sıkıştırdıktan sonra, kahvemi alarak sınıfa döndüm. Tuğçe sınıfta değildi. İçerideki herkesin beni duyabileceği şekilde seslendim.

"Tuğçe'yi gören var mı?"

Kimseden cevap gelmedi. Tam sınıftan çıkacakken, Evrim'in sesini duyup durdum.

"Spor salonunda. Yani oraya gideceğini söylüyordu. Bir şeyler hazırlaması mı ne gerekiyormuş."

Evrim aylar sonra ilk kez konuşuyordu benimle.

"Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek.

"Saçların güzel olmuş."

Gülümsüyordu. Her ikimiz de kırgındık. Kırılmış, paramparça olmuştuk.

"Evrim..." dedim ona doğru ilerleyerek. Konuşacak, defalarca özür dileyecektim. Buna hazırdım. Çünkü en yakın arkadaşımı gerçekten çok özlüyordum. Ama sınıfa giren Akın ve Ekin buna engel oldu. Ne yapacağımı bilemeden, hızlıca arkamı dönüp kapıya yöneldim. Belki de zamanı değildi. Sınıftan çıkmadan önce geri dönüp Evrim'e baktım.

Sanki ne yapmaya çalıştığımı ve bunu neden yapamadığımı anlamış gibi sallıyordu başını. Elimi yavaşça kaldırıp mahcup bir şekilde ona salladıktan sonra sınıftan ayrıldım.

Bahçeye çıktığımda koşmam gerekiyordu. Çünkü esen rüzgârla birlikte korkunç bir yağmur başlamıştı. Koşabildiğim kadar hızlı koşup, spor salonunun önünde nefes nefese durdum. Sakince içeriye girdiğimde, hoparlörlerden tiz bir ses yükseldi.

"Pardon, pardon!" diye bağırdı Yağız başını kontrol konsolunun ardından çıkararak. "Yalnızca bu kablonun nereye takılacağını bir türlü bulamadım.

Arda Hoca ona bağırırken, köşede Burak ile sohbet eden Güneş'i gördüm. Güneş ona öyle bir bakıyordu ki, sanki büyülenmişti. Bu sırada Burak da hararetli bir şekilde ona bir şeyler anlatıyordu. Buraya ne için geldiğimi unutarak yanlarına gittim.

"Selam."

İkisi de beni gördüğüne şaşırmıştı.

"Burada neler oluyor?" diyerek sohbete dâhil olmaya çalıştım.

"Tuğçe..." dedi Burak sahneyi işaret ederek. "Prova yapmaları gerektiğini bahane ederek, daha şimdiden sahneyi ve ekipmanları kurduruyor."

"Ve müdür buna izin mi verdi?"

Güneş gülümsedi.

"Okula bağış toplamak için harika bir gece olacağına inanıyor sanırım. Ve işin içinde nakit olduğu sürece o her şeye okey."

Burak, Güneş'in söylediğine gülümsedi. Niye gülümsediğini anlamayarak ona baktım.

"Sen neden buradasın?" dediğinde, Tuğçe'nin nerede olduğunu sordum.

"Olması gerektiği yerde. Sahneye yakın bir yerlerde işte."

O sırada sahneden Tuğçe'nin sesini duydum. Elinde mikrofon, Yağız'ın yakın arkadaşı Mete'ye bağırıyordu.

"Ya Mete, o oraya değil!"

Sahneye doğru ilerleyip önünde durdum.

"Tuğçe!"

Elindeki mikrofonu ağzından çekmeden bana cevap verdiğinde, hoparlörlerden çıkan yüksek sesten kendimi korumak için ellerimi kulaklarıma bastırmam gerekti.

"Çok pardon ya!" dedi sahnenin önüne doğru gelerek. "Buradaki aptallara emir vermek çok zor."

"Güzel idare ediyorsun," dedim gülümseyerek.

Övülmek onun için dünyadaki en güzel şey olabilirdi. Dudaklarını birbirine bastırıp gülümserken başını salladı.

"Beni de şu listeye eklesene."

"Aa, harika!"

"Harika mı olacak emin değilim ama ekle sen."

Burak'ın yanına döndüğümde, spor salonunun kapısına doğru yürüyen Güneş'in arkasından bakıyordu. Umursamadan, okul çıkışı beni bir yere bırakıp bırakamayacağını sordum. İstediğim cevabı aldıktan sonra, günün geri kalanını geçirmek için sınıfa döndüm.

Dersler bittiğinde, bir anda aklıma gelen şey için heyecanlanmaktan alıkoyamadım kendimi. Burak'ın arabasına binip, gideceğimiz yeri tarif ettim. Ege'nin evini... Özlem artık öyle fazlaydı ki, yaşadığımız şeylerin, onun gerçek olduğunu hatırlayabilmem için somut bir şeyler gerektiğini düşündüm. Onun sürekli oturduğu ağacın altında oturabilirdim mesela. Hatta orada otururken bir fotoğrafımı çeker, Akın'a boyun eğip ona göndermesini isteyebilirdim. Ama bugünlük tek amacım, uzaktan da olsa onun evini görmekti.

"Burası neresi?" diye sordu Burak merakla.

Vereceğim cevabın onu kıracağını düşünerek, yalan söyledim. "Bir arkadaşımın evi."

"Benim beklemem gerekecek mi? İstersen bekleyebilirim."

"Hayır," dedim minnetle. Benim için bunu yapıyor olması bile yeterliydi. Bir anda aklıma başka bir şey geldi. "Güneş," dedim ona bakarak. "İyi anlaşıyorsunuz sanırım?"

"Evet, sevimli kız. Neden ki?" diye yanıtladı gözlerini yoldan ayırmayarak.

"Bilmem, sormak istedim yalnızca," diyerek önüme döndüm.

Burak'ın o an bana baktığına emin olsam da, gözlerimi ona çevirmedim. Ne yaptığımın farkına o zaman vardım. Muhtemelen onu kıskandığımı düşünmüştü.

"Tatlı kız işte. Sohbet etmek çok keyifli. Dışarıya fazlasıyla kapalı ama kendi içinde çok enerjik biri. İyi anlaşıyoruz."

Bir yanım buna sevinirken, çok derinlerde bir yanım iyi anlaşıyor olmalarından rahatsız oluyor gibiydi. Niye böyle hissettiğimi sorgulayıp kendime kızarken, Burak "Geldik," dedi.

Hemen camdan dışarıya baktım. O eve, Ege'nin evine... Tamamen karanlığa gömülmüş eve. Öylece birkaç dakika bekledim. Belki de bunu yapmak bana ağır gelecekti.

Burak'a dönüp, "Sanırım evde yoklar. Gidelim," dedim.

"Hayır, evdeler. Bak ışık yandı."

Dermot Kennedy
After Rain

18

Camdan dışarıya inanmayan gözlerle baktım. Ayaklarım kaçmak istiyorlarmış gibi titriyordu. Oradaydı. Evin içinde gerçekten biri vardı ve gölgesi perdelerin ardında siyah bir siluet gibi hareket ediyordu. Hızlıca arabadan dışarıya attım kendimi. Dişlerimi sıkarak, burnumdan derin bir nefes aldım.

Burak arabanın içinden çıkarken, "Dur!" dedim. "Beklemene gerek yok. Bundan sonrasını ben hallederim."

Rüzgâr sabahkine nazaran öyle sert esiyordu ki... Burak üzerindeki deri ceketini çıkarıp bana uzattı.

"İstemem."

Üşümüyordum ki... Sıcacıktı vücudum. Sıcak değil, içimde sönmek üzere olan kor yeniden alevlenmişti sanki.

"Aptal aptal konuşma! Giy şunu!" diyerek ceketini omuzlarıma attı. Sonra da bir bebek gibi ceketi bana giydirdi. Önündeki fermuarı da sıkıca kapatıp bana baktı.

"Kalmamı istemediğine eminsin, değil mi?"

Gülümsedim ama ağlamak üzereydim.

"Değilsin," dediğinde yüzündeki mimikler birdenbire değişti. Sertleşti ve donuk bir hal aldı. "Onun evi, değil mi?" Derin bir nefes alıp kendi etrafında döndü. "Gözlük'ün evine getirdim değil mi seni? Kendi ellerimle ona getirdim."

Sesi benden uzaklaşıyordu, çünkü eve doğru çekiliyordu ayaklarım. Bahçe kapısına bakmadan, nerede olduğunu bildiğim kapının koluna bastırıp kapıyı açtım.

"Git buradan, Burak," dedim arkama bakmadan. "Ben geri dönmenin bir yolunu bulurum."

Bahçe kapısından içeriye girdiğimde, arabanın kapısının sert bir şekilde kapandığını duydum. Sonra tekerleklerin asfaltta çıkardığı kulak tırmalayıcı sesi...

En son Ege, Akın ve Ekin ile birlikte altında oturduğumuz ağacın yanından geçerken göz ucuyla baktım. Tüm dikkatim evin içinde dolaşan siyah siluetteydi. Sakince kapının önüne kadar gidip durdum. Kapının tokmağına doğru uzanıp birkaç saniye bekledim. Sonra zihnim, kendiliğinden emir gönderdi kapı tokmağını tutan elime. Kapıyı çaldığım anda, nefes alış verişim daha da hızlandı. Kapının ardındaki ayak seslerini duyduğumda kaçmak istedim. Çünkü burada tam olarak ne yaptığımı bilmiyordum. İçeride kim vardı? Ne söyleyecektim? Ya... Ya o geri döndüyse?

Hızlıca geri dönüp bahçe kapısına doğru ilerledim. Birkaç metre ilerlediğimde, açılan kapının sesini duydum. Ayaklarım kapının sesiyle adeta olduğu yere çivilendi. O an yerin dibine girmek istedim.

"Merhaba, buyurun..."

Tanıdık sesi duyunca arkamı döndüm.

"Merhaba, ben..."

"Berçin, sen misin?" dedi Ege'nin annesi.

"Evet, şey..."

"Ay Berçin ya! Tanıyamadım resmen. Gelsene," dedi gülümseyerek. "Ay, ne yaptın saçlarına?"

Gülümsemeye çalışarak ona doğru ilerledim. Yanına gittiğimde, her iki yana açtığı kollarını etrafıma doladı. Sonra kendini geri çekip, ellerini omuzlarıma koyarak bana yeniden baktı.

"Ay bir şey söyleyeyim mi? Gerçekten güzel olmuş. İnsan değişiklik istiyor zaman zaman. Acaba ben de mi bir şeyler yapsam, ne dersin? Yıprandım vallahi!"

Gülümsedim ama kendimi ağlamamak için zor tutuyordum.

"Bence hâlâ kendinden emin bir kadın görünüşünüz var," dedim titreyen sesimle.

"Ay tabii kız! Yıllarca tek başıma yaşadım ben! Çocuk büyüt bilmem ne! Hava da soğuk, gel bir kahve yapayım sana. İki çift laf yaparız."

"Tabii, olur."

Nermin Abla'yı takip ederek içeriye girdiğimde, daha önceden tanıdığım evi bile özlediğimi düşündüm. Onunla vakit geçirdiğimiz bahçeye baktım kapıyı kapatırken. Bahçenin içinde bana anlattığı parmak adam hikâyesini, gözlerimin içine bakarak öptüğü o anı... *Ay öpecek kızı, Akın!* diyen Ekin'in sesini duydum sanki. Sanki tüm anılar birikerek

üzerime yıkılıyordu. Ve aylardır akmaması için direndiğim gözyaşlarım, artık kaçıp kurtulmak istiyordu gözlerimden.

Ağlamamak için burnumdan derin bir nefes alıp, Ege'nin annesinin peşinden mutfağa gittim. O çoktan kahveleri yapmış, elinde iki fincanla beni bekliyordu.

"Üst kata çıkalım mı? Yazlık balkonu kapattırıp cam yaptırdım kışın da oturalım diye. İngiltere'ye gidip gelmekten bir türlü keyfini çıkaramamıştım. Kısmet seninle kahve içmeyeymiş."

"Nasıl isterseniz."

"O zaman beni takip et, tatlım," diyerek önden gitti. Bilmiyordu ki, ben evin neredeyse her karışını ezbere biliyordum.

Merdivenlerden çıkarken evin havasızlığını fark ettim.

"Siz de yeni geldiniz sanırım?"

"Ah evet, bir saat oldu neredeyse," dedi üst kata çıktığımızda. "Balkon hemen ileride. Sen kahveleri alıp geç, ben de üzerime rahat bir şeyler giyip hemen geliyorum."

Bana uzattığı fincanları alıp balkona doğru ilerledim. Ege'nin üst kattaki odasının önünden geçerken, gözlerimi kapatıp bakmamaya çalıştım. Çünkü kazadan önce burada kalıyordu. Sonra aşağıya taşınmak zorunda kalmıştı ama hep yukarıyı özlediğini söyleyip dururdu. Balkona ulaştığımda, elimdeki fincanları cam kenarındaki masanın üzerine koydum. Işığı açıp, sandalyelerden birine oturdum. Kendi kahvemi önüme çekerek, üşüyen ellerimi fincanın sıcaklığında ısıtmaya çalıştım. Büyük bir yudum aldığımda,

sıcak kahve boğazımı yakarak beni kendime getirdi. Gerçekten buradaydım. Ege'nin evinde. Aylar sonra...

Pencereden dışarıya bakarak bir yudum daha aldım kahveden. Ne soracaktım annesine? İyi mi? Bana neden cevap vermiyor mu? Onu çok özlediğimi mi söyleyecektim, yoksa hiçbir şey söylememeli miydim? Ben karar vermeye çalışırken, Nermin Abla geceliğinin üzerine geçirdiği yün örme hırkayla kendini sararak geldi. Yanıma oturup, kahveyi kendine doğru çekti. Ayaklarını da oturduğu sandalyeye koyup, ellerinin birini dizlerinin etrafına doladı ve bunu yaparken hiç zorlanmadı. Kahve fincanını kendine doğru çektikten sonra yeniden bana baktı.

"Sen neler yapıyorsun, anlat bakalım."

"Şey... Buralara taşınan bir arkadaşım var. Onu ziyarete gelmiştim. Işığı açık görünce merak ettim."

"Evde kaldığım yok ki, sürekli gidip geliyorum. Yorucu oluyor ama idare ediyorum. George'la ben... Bilirsin işte... Sanki ikinci bahar gibi. Ay gençliğimdeki gibi flörtleşiyoruz sanki ya!"

Bunu anlatırken gülümsüyor ve heyecanlanıyordu. Ama benim bilmek istediğim eski kocası ile arasındaki tatlı durum değildi. O anlatırken, içimden sürekli tekrarladım. *Ege'yi anlat. O nasıl? Lütfen ondan bahset. İyi mi mesela. Nasıl devam ediyor? Ben o yokken iyi değilim. Yalvarırım Ege'yi anlat!*

"Ege'yle konuştunuz mu bugün?" dedi elini elimin üzerine koyup. "Çok özlemiş olmalısın."

Şaşkın gözlerle ona baktım. Ve o an, Ege ile aramızda neler olduğunu bilmediğini anladım. Oysa Ege annesinden

hiçbir şey gizlemez, anlatırdı. O halde sürekli benden bahsediliyor olmalıydı. Ne gibi bahaneler buluyordu acaba annesi yanındayken benimle konuşmamak için? Ne diyordu ona?

Ege yalan söyleyemez ki...

"Çok özledim," dedim ona bakarak. "Çok..."

Tam o anda gözümden bir damla yaş aktı yanağıma.

"Aa, ağlama ama! Beni de ağlatacaksın vallahi. Bak zaten özel günümdeyim. İyi olduğunu biliyorsun onun. O iyiyse biz de iyiyiz."

O an ne yapmam gerektiğini anladım.

"Bana hiçbir şey anlatmıyor ki..." dedim gözlerimi kahve fincanına sabitleyerek. "Konuşmalarımızda hep birbirimize nasıl olduğumuzu sorup sürekli birbirimizi izliyoruz."

Yalan söyleme konusunda çok fazla beceriksizdim.

"Ay siz genç âşıklar..." dedi gülümseyerek. "Çok güzel seviyorsunuz birbirinizi ya... Ege de aynısını söylüyor."

Nasıl aynısını söylüyor?

"Sana hiçbir şey söylemediğini, kimseyi boş yere ümitlendirmek istemediğini söylüyor."

Kahvemden bir yudum daha alıp ona baktım.

"Üç ay önce o olay olduğundan beri çok heyecanlandı. Çok azimli..."

Kahve fincanını sakince masanın üzerine bıraktım. Aslında sakin değildim. Ağlamak istiyordum.

"Ne oldu üç ay önce?"

"İşte seninle konuşması için Ege'yi hazırladım. Hatta sana daha iyi gözükmek için, göz altlarına kapatıcı bile sürdüm eşek sıpasının. Sana güzel görünmek istiyordu. Onu öyle gördüğünde üzüleceğini düşünüyordu."

Ellerimi sandalyeye çektiğim dizlerimin etrafına dolayıp dinlemeye devam ettim. Burak'ın ceketinin içinde tamamen kaybolmuştum bu sayede.

"Sonra George ile odadan çıktık. Geri döndüğümüzde, Ege'nin telefonu paramparçaydı. Ama önemli olan şey telefonunun parçalanmış olması değil, ayak parmaklarından birkaçının kıpırdıyor olmasıydı. Bu..."

"Ne?" Olduğum yerde sıçradım aniden. Fakat annesinin karşısında aşırı tepki verdiğimi fark ettim. "Yani..." dedim sandalyeye oturarak. "Bana bundan hiç bahsetmedi."

"Az önce söyledim ya, kimseyi umutlandırmak istemedi."

Bir an içimde bir umut belirdi. Muhtemelen bana sinirlendiği için telefonunu kırmıştı. Belki de bu yüzden çağrılarıma cevap vermiyor, mesajlarıma geri dönmüyordu.

"Ama biz sonra Ege ile iletişime geçtik. Telefonu parçalanmamış mıydı?"

"Evet, George hemen ertesi gün başka bir telefon ve bir İngiliz hattı aldı ona. Bu sayede konuşabildiniz hep."

O an, hayal kırıklığı ile duyduğum o ses geldi aklıma.

Aradığınız numara servis dışıdır...

Eski numarasına bu yüzden ulaşılmıyordu. Gönderdiğim onca mesaj, onca arama bir boşluğa gitmişti. Ve o, bana yeni numarasını atmayacak kadar kızgındı.

Kahvelerimiz biterken, ne hissettiğimi bilmiyordum. Beni unutmuş muydu? Yoksa yalnızca görmezden mi geliyordu beni? Nasıl acı çekeceğimi tahmin etmiyor muydu, yoksa umurunda değil miydim gerçekten? Ağlamak üzereydim. Annesi tek bir kelime daha etse, hazırdı gözyaşlarım.

"Ben bir lavaboya gideyim, sonra da sizi yalnız bırakayım," dedim ayağa kalkarak. "Yoldan geldiniz, epey de yorgunsunuz."

"Tamam, tatlım," dedi gülümseyerek.

Balkondan çıkıp, hızlıca üst katın lavabosuna doğru ilerledim. Kapıyı açmaya çalıştığımda kilitli olduğunu fark ettim. Tam aşağı kata yönelecekken, Ege'nin annesi karşımda belirdi.

"Canım, orası da tadilatta. Tamamen dönene kadar evin bir kısmını yenilemek istiyorum. Ege'nin odasındaki banyoyu kullanabilirsin."

"Tamam," dedikten sonra, Ege'nin odasına doğru ilerledim.

Annesi yanımdan geçerken, aşağı kata inen merdivenlerin başında durdu. "Ay Berçin ya... Ege saçlarının rengini değiştirdiğini gördüğünde ne dedi?"

Onu duymazlıktan gelip hızlıca kendimi Ege'nin odasına attım. Ne diyeceğimi bilmediğimden... Vereceği tepkiyi bilmediğimden... Odanın ışığını açmadan, karşımdaki beyaz kapıya ilerleyip banyoya girdim. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra, yüzümü kurulamak için aynanın kenarındaki havluyu kullandım. Onun havlusunu... Belki kokusu gelir diye içimi çeke çeke gezdirdim havluyu yüzümde.

Ağlamamalıydım. En azından evden çıkana kadar... Havluyu aldığım yere yerleştirip banyodan çıktım. Ve tam bu sırada, Ege'nin annesi içeri girip odanın ışığını açtı.

Gördüklerim karşısında tek söyleyebildiğim "Vay canına!" oldu. Annesi Ege'nin odasını da yeniletmişti. Duvarlar boydan boya lacivert renge boyanmıştı. Mobilyalar değişmemişti. Yatağının üzerindeki yorgan, laciverten biraz daha açık bir maviydi. Kahverengi ve beyaz masası lacivert duvarın önünde çok güzel gözüküyordu. Eskiden beyaz olan kitaplıklarının yerini metal raflar almıştı. Camın kenarına siyah bir koltuk gelmişti. Ege görse bayılırdı.

"Çok Ege..." dedim annesine. "Bayılmıştır."

"Henüz haberi yok. Ay sakın sen de söyleme, olur mu? Daha bitmedi zaten, birkaç tane puf ve güzel bir halı gelecek yere."

"Söz... Söylemem."

"Bak ne buldum!" dedi Ege'nin annesi. Elinde tuttuğu bir fotoğraf albümünü bana gösteriyordu. "Ege'nin çocukluk fotoğrafları. Bakmak ister misin?"

"Tabii ki isterim!" dedim heyecanlanarak. "İstemez miyim?"

Annesini takip ederek camın kenarındaki koltuğa, yanına oturdum. Onu göreceğim için heyecanlıydım. Albümü açıp ilk fotoğrafı gösterdi.

"Burada Ege ile ilk pastamızı yapıyoruz," dedi gülümseyerek.

Fotoğrafta onu gördüğümde, yanağımdan akan yaşa engel olamadım. Ege bir halının üzerinde oturmuş, bir kek

kalıbının içinde kalan kek hamurunu yiyordu. Yanakları, parmakları, her yeri kek hamuru içindeydi. Yüzünde de kocaman bir gülümseme...

Bir sayfa daha çevirdi.

"Burada da ilk gözlüğümüzü almaya çalışıyoruz. İnan gözlük beğenmek onun için ölüm gibi. Hiçbir şekilde karar veremiyor. Gözlükleri sanki onun gizli silahı."

"Ama çok yakışıyor."

"Evet, gerçekten yakışıyor sıpama."

Başka bir fotoğrafı açarken onu durdurdum. Çünkü dayanamıyordum. Vücudum da zihnim gibi pes etmek istiyordu.

"Tatlım, bir şeyin yok ya?" dedi annesi bana bakarak. "Neden ağlıyorsun?"

Bana sarıldığında kendimi serbest bıraktım.

"Onu çok özledim..."

Sesim hıçkırıklarıma karışmıştı.

"O da seni çok özledi," dedi annesi şefkatli bir ses tonuyla.

"Bundan emin değilim."

"Neden öyle diyorsun bakayım?"

Kendini çekip bana baktı. Gözlerimden akan yaşları silmeye çalışarak ellerini yanaklarımda gezdirdi. O an dik durmaya daha fazla dayanamayarak, annesinin dizlerine uzandım.

"Biz..."

Annesi ellerini saçlarımın üzerinde gezdirmeye başladı.

"Birkaç haftadır konuşmuyoruz. Beni kendinden uzak tutmaya çalışıyor." Ağlarken konuşmaya çalışmak, yorgun bir zihin için çok zordu. Birkaç kelimede bir nefes almak zorundaydım ve bu çok acı vericiydi. Elimle yanağımdan akan yaşları sildim.

"Beni terk etmiş gibi... Sanki yokmuşum gibi... Çok özledim, Nermin Abla... Çok..."

"Canım... Çok seviyor Ege seni."

Saçlarımın üzerinde gezdirdiği eli güven veriyordu. Ama ağlamama bir türlü engel olamıyordum.

"Çok gençsiniz... Yaşayacak çok gününüz, dökecek çok gözyaşınız var daha. Kendini güçsüz hissetmeni, savunmasız kaldığını düşünmeni anlıyorum. Ama sizin aranızda olan şeyin adı aşk! Ve inan, insan bir kez denk geliyor buna hayatı boyunca. George ile beni düşün mesela... İlk aşkım..."

"Ama ayrıldınız..."

"Evet, ayrıldık. Hatta George'tan sonra da hayatıma girip çıkan insanlar oldu. Ama hiçbiri o olmadı. İnsan çok kez sever ama bir kez âşık olur. George'tan sonra hayatıma birini alma sebebim, başka gözlerde onun gibi bakan birini bulmaya çalışmamdı. Kimse onun gibi bakamadı. Ve inan, kaderinde varsa eğer, bir şekilde yeniden kesişiyor yollarınız."

"Ama..."

"Söylediklerimi yetişkin birinin verdiği öğütler olarak düşünme. Bunlar tecrübe edilmiş şeyler... Belki biraz zamana ihtiyacı vardır Ege'nin."

"Ben, bana kızmasına sebep olacak kötü bir şey yaptım..."

"Hangimiz hata yapmıyoruz bu hayatta? Hepimizin hataları var. Hatta bazen gerçekten büyük hatalar oluyor bunlar. Ama özür dilemekteki erdem o kadar iyi hissettiriyor ki insana, adeta arınıyorsun. Ve affetmek..."

"Affetme lüksüne ise sadece bir kaybeden erişebilirdi."

"Anlamadım?"

"Hiç..."

"Affetmek, başkalarının yarattığı durumlardan, yanlışlardan, cümlelerden dolayı kendimize acı çektirmeye ya da bir başkası yüzünden çektiğimiz acıya son vermektir. Ben oğluma güveniyor, onu tanıyorum. Ve Ege acıya dayanıklı değildir."

"Kaybettik mi... En kürdanlısından..."

Sayıklıyordum...

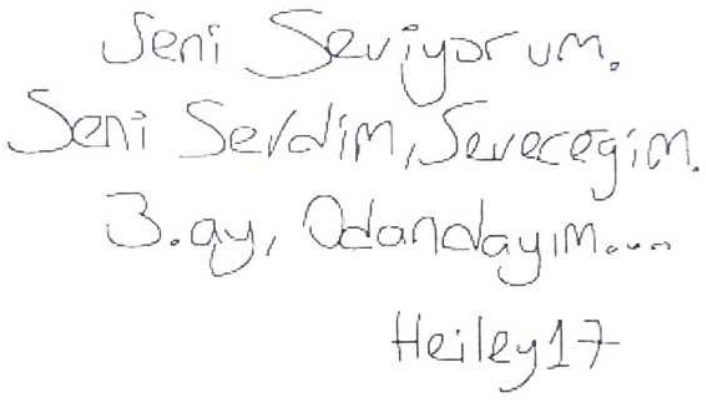
"İstersen, ben biraz seni yalnız bırakayım," dedi Ege'nin annesi. "Sonra da seni eve bırakırım. Ateşin var gibi biraz."

Doğrulup koltuğa yaslandım.

"Olur, teşekkür ederim."

Gülümsemeye çalıştım ama dudaklarım kıvrılmadı yukarıya. Sanki bir daha gülemeyecekmişim gibi birkaç kez daha denedim gülümsemeyi. Olmadı. Annesi odadan çıkarken, fotoğraf albümünü de bıraktı. Albümü elime alıp hızlıca fotoğraflara baktım. Artık gözyaşlarım azalmıştı. Fiziksel olarak ağlamasam da içime içime gidiyorlardı. Ve bu normal ağlamaktan daha kötüydü. Gözyaşlarım sanki

boğazımdan geçip göğüs kafesime, oradan da kalbime damlıyordu. Şişen kalbim göğüs kafesimi sıkıştırıp nefes almamı zorlaştırıyordu. Oturduğum koltuktan kalkıp Ege'nin yatağına ilerledim. Birkaç dakika uzandım, ellerimi yatağın üzerinde gezdirdim. Sonra doğrulup çalışma masasına geçtim. Demir rafların üzerindeki defterlerin birinden bir sayfa kopardım. Kalemlikten bir kâğıt alıp yazmaya başladım.

Kâğıdı, kalemliğin içindeki kalemlerin arasına sıkıştırdım. Annesinin beni bırakması doğru olmayacaktı. Ellerimi yüzümde gezdirip tenimi gerdim. Saçlarımı geriye doğru itip derin bir nefes aldım. Taksi çağırmak için cebimdeki telefonu çıkarıp kilidini açtım. Titreyen ellerim, aylardır kullanmadığım Instagram uygulamasının üzerine dokunduğunda, bir anda ekranımda Akın ve Ekin'in fotoğrafı belirdi. Ellerinde Ekin'in öğretmenlerinden aldığı başarı belgesini tutuyorlar ve kocaman gülümsüyorlardı. Muhtemelen bunu kutlamışlardı. Uygulamayı kapatacakken, yapılan bir yorumu gördüm.

"Tebrikler, Ekin!"

Kullanıcı adını gördüğümde gözlerime inanamadım. Ege yazıyordu! İyi de, Ege böyle programlar kullanmazdı ki... Merakla kullanıcı adının üzerine tıkladığımda, bunu

yaptığımdan pişman olup, yapmamış olmayı diledim. Oydu. Profil gerçekten onundu. Yalnızca bir fotoğraf paylaşılmıştı. Ve o fotoğraf dört saat önce yüklenmişti. Fotoğrafın altında *We did it!* yazıyordu. Fotoğrafta yalnız değildi Ege. Bir kız vardı yanında. Fazlasıyla samimi bir pozdu. Ege yatağında yatıyordu, kız ise sandalyede oturmuş, başını onun göğsüne koymuştu. Ege'nin eli kızın sırtına atılmıştı. Nefes almakta güçlük çekerek ayağa kalktım. Telefonu masada bırakıp kendi etrafımda döndüm. Şimdi ne yapmalıydım? Ne düşüneceğimi bile bilmiyordum. Vücuduma sanki yüzlerce iğne batırılıyormuş gibi hissediyordum.

Bu... Ege...

Telefonumu alıp, Ege'nin yatağındaki buruşturduğum yeri düzelttim. Sanki buraya hiç gelmemişim, hiç yokmuşum gibi... Hızlıca ışığı kapatıp çıktım odadan. Alt kata inen merdivenlere yöneldim. Dönen başımı umursamadan inmeye çalıştım aşağıya. Çıkardığım ayakkabılarımı hızlıca giyerek çıkış kapısını açtım.

"Berçin! Ben bırakacaktım seni, tatlım!" dediğini duydum Ege'nin annesinin.

"Taksi çağırdım! Teşekkürler!" dediğim gibi koşmaya başladım.

Yağmur yağmaya başlamıştı. Koşarak bahçe kapısından çıktım ve kendimi sokağa attım. Ne yapacağımı bilmeden, yağan yağmurun altında herhangi bir yönü seçip koştum. Karşıya geçerken, aniden fren yapan bir arabanın sesiyle donup kaldım. O ses... Ege'ye çarpan arabadan çıkan sesle aynı ses... Önümde duran arabanın ışıklarının arasında sırılsıklamdım artık. Bedenimin titremesine

hâkim olamıyordum. Ve duran araç yabancı bir araç değildi. Burak'ın arabasıydı. O buradaydı. Gitmemişti.

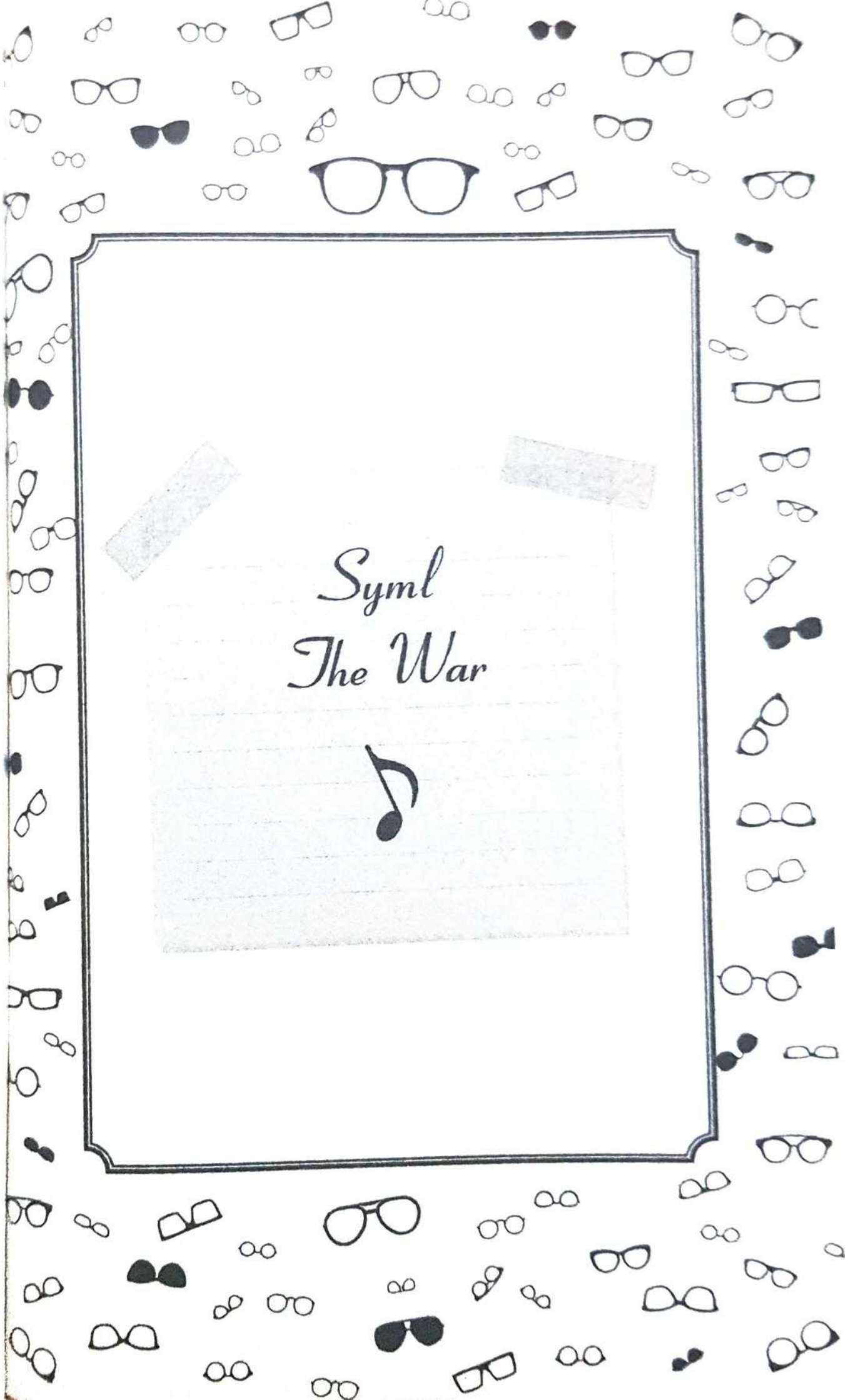
Burak telaşla arabadan inip karşımda dikildi. Islanmak ya da üşümek umurunda değilmiş gibi bakıyordu bana. Gözleri... Gözleri kırmızıydı. Ağlamış mıydı? Umursamadım. Bana doğru bir adım attı. Birkaç adım daha attığında ona doğru koşarken buldum kendimi. Yanına vardığımda kollarını bedenime doladı.

"Burak..."

Islak saçlarımın arasından öptü.

"Şştt! Yoruldun, kıvırcık... Çok yordun yüreğini."

Syml
The War

19

Beşinci ay...

Ne yapıyorsun?

"Anne! Senin bırakmana gerek yok, taksiyle gideceğim," diye bağırdım annemin duymasını ümit ederek.

Neredeyse hazırdım. Odanın içinde dönüp, yatağımın üzerine koyduğum ütülenmiş siyah elbisenin karşısında durdum. Bunu gerçekten yaptığıma inanamıyordum. Kışın ortasında elbise giyecektim. Üstelik dışarıda lapa lapa kar yağarken... Ne yaparsam üşümem diye düşünürken, bunun bir çözümü olmadığına karar verdim. Öyle ya da böyle, üşümeye mahkûmdum. Üstelik katılmayı hiç istemediğim bir etkinliğe gidiyordum. Okulun yarıyıl balosuna... Hızlıca elbiseyi giyip, aynada kendime baktım. Ardından telefonumu alıp, Burak'ın mesajını yanıtladım.

Giyinmeye çalışıyorum. Sen ne yaptın?

Telefonu yatağın üzerine attıktan sonra, elbisenin altına kalın bir külotlu çorap giymek gibi çılgın bir fikre kapıldım. Eşya dolabımın içinden aldığım yünlü çorabı hızlıca giyip tekrar aynaya baktım. Tam anlamıyla berbat gözüküyordum. Berbat kelimesinin somut haliydi baktığım.

"Öf!"

Söylenerek çıkardım çorabı. Çorap çekmecesinden başka bir çorap seçtim. Dizlerimin epey altına gelecek, elbiseye uyan bir file çorap...

"Olur! Ama kıçın donacak, Berçin!" diyerek çorabı çekmeceden çıkardım. Bu sırada, çorapların arasında, orada olduğunu unuttuğum bir şeye takıldı gözüm. Siyah, yarım bir eldivene...

Uzun bir süre bana notlar bıraktıktan sonra ortadan kaybolan, sonra yeniden tek bir not bırakan ve bir daha hiçbir şekilde tek kelime yazmayan not arkadaşımın gönderdiği eldiven.

Eldiveni elime alıp gülümsedim. En son bıraktığı notta, yarıyıl eğlencesinde olacağını ve oraya elinde eldivenle geleceğini, bu sayede onu tanıyabileceğimi söylemişti. Çok ümitli olmamakla birlikte, hazırladığım siyah kombine uyacağını düşünerek eldiveni taktım. Yatağın üzerindeki telefonum tiz bir sesle çaldığında, yerimden kalkmadan yatağa doğru emekleyip telefonu elime adım. Burak'ın gönderdiği mesajı gördüğümde hızlıca yerimden fırlayıp koşmaya başladım.

Annenin çayı müthiş. Ne zaman bize katılacaksın?

Mutfak kapısının önüne geldiğimde, içerideki kıkırdamaları duyup durdum. Annem ve Burak gayet güzel sohbet ediyorlardı. Başımı kapıdan içeriye uzatıp onlara baktım.

"Burada neler oluyor?"

"Selam." Burak bana bakarak gülümsedi. "Ben de şimdi annene, seni etkinlik bittiği gibi eve getireceğime dair söz veriyordum."

"Tatlım, ne kadar beyefendi bir arkadaşın var." Annem önce bana, sonra Burak'a bakıp gülümsedi.

"Geleceğini bana neden söylememiş o arkadaş?"

Annemle konuşuyordum ama söylediklerim Burak içindi.

"Sürprizleri severim," dedi ceketini düzelterek. Siyah spor bir takım elbise ve ince kesim spor bir kravat takmıştı. Takımının altına giydiği siyah gömleği jilet gibi ütülenmişti. "Hazırsan gidelim mi?"

"Hazır değilim. On dakikaya dönerim," deyip odama döndüm.

Üzerime deri ceketimi giyip, abartılı olmayan bir makyaj yaptıktan sonra, zaten dağınık gibi gözüken saçlarımı biraz karıştırdım.

"Telefon, cüzdan, çanta... Hazırım!"

Derin bir nefes alıp odadan çıktım. Koridorda ilerlerken, annem ve Burak'ın duyabileceği şekilde bağırdım.

"Hazırım! Ayakkabılarımı giyiyorum!"

Bileklerime kadar gelen siyah botlarımı giyip yeniden seslendim.

"Ben hazırım!"

Annem ve Burak, mutfaktan çıkıp koridora girdiklerinde öylece kalakaldılar.

Burak annemin birkaç adım ötesindeydi ve donup kalmıştı. Büyülenmiş gibi gözüküyordu. Yavaşça gülümseyip eliyle çenesini ovuşturdu.

"Muhteşem gözüküyorsun."

Utanıp gözlerimi kaçırarak yere baktım.

"Sahiden mi?"

Annem, Burak'ın yanından hızlıca geçip önümde dikildi.

"Gerçekten harika gözüküyorsun, tatlım."

Burak yanıma gelip ayakkabılarını giydi.

"Sanırım hazırsınız. Geç kalmak yok," dedi annem gülerek. Sonra ellerini boynuma dolayıp uzun süre sarıldı. "Haydi gidin!"

Burak bir eliyle kapıyı açarken, diğer elini de koluna girmem için pantolonunun cebine soktu. Gülümseyip koluna girdim. Biz çıktıktan sonra kapıyı kapattığında, elimi çekip koluna vurdum.

"Neden geldin? Ve bana neden haber vermedin?"

"Ne vuruyorsun, kızım? Tesadüf işte... Geçerken alayım seni dedim. Hem annenin de işi varmış bak. Taksiyle gitmek zorunda kalmayacaksın, fena mı?"

"Tesadüfmüş! Bilirim o tesadüfler ben!"

Dışarıdaki kar yağışı şiddetini arttırmıştı. Ama sakince yağıyordu. Rüzgâr olmadan, sessizce dökülüyordu gökyüzünden. Sıcak asfaltlara düştüğünde kayboluyordu ama

sokak lambalarına baktığımdaki görüntü... Buna şahit olmak bile inanılmazdı.

Burak yanıma gelip aynı sokak lambasına baktı.

"Tutacak," dedi. "Umarım tutar..."

"Burak, donuyorum. Elbise giydim ben."

"Haklısın," dedi ve koşarak birkaç metre ilerimizdeki arabanın kapılarını açtı.

Arabaya bindiğim gibi ellerimi ovuşturarak ısınmaya çalıştım. Burak aracı hareket ettirdikten beş dakika sonra sıcacık oldu içerisi.

Yan gözle bana bakıyordu.

"Önüne bak," dedim net bir şekilde.

"Zaten önüme bakıyorum," deyip gülümsedi. "Çok güzel bir gece olacakmış gibi hissediyorum."

"Keşke ben de öyle hissedebilseydim," dedim camdan dışarıya bakarken. "Gitmeyi istemiyorum ama mecburum artık. En büyük hatayı kendim yaptım. Tuğçe'nin listesine ismimi yazdırmamalıydım."

"Olsun. Sıkılırsan çıkar gideriz."

Yarım saatlik yolu şarkı seçmekle harcadık ve tek bir şarkı dinleyemeden okula geldik. Burak aracı okulun otoparkına yanaştırırken, park etmiş diğer araçlara göz ucuyla baktım. Normalde etkinliğe veliler de davetliydi. Ancak Tuğçe öyle bir program yapmıştı ki, yetişkinler için okulun küçük spor salonunu ayarlamıştı. Onlar orada yetişkin sohbetleri edip, etraflarında pervane gibi dönerek onlardan sözde yardım toplayan müdüre mahkûm olurlarken, öğrenciler büyük

spor salonunda eğleneceklerdi. Müdür önce bunu kabul etmek istemese de, öğrencilerin başlarına birkaç gözetmen öğretmen koyma şartıyla Tuğçe ile anlaşmışlardı. *En fazla ne olabilir ki?* diye düşünerek araçtan indim.

Burak araçtan inip yanıma geldiğinde, koluna girmemi işaret etti.

"Tam bir karlar kraliçesi oldun," dedi bana bakarak.

"Siyah giyinen kraliçe mi olur? Kar kraliçesinin beyaz giyinmesi gerekir. Benden olsa olsa Pamuk Prenses'teki cadı olur."

"O da olur. Bu sayede seni benden başka kimse sevemez."

Burak gülümserken koluna girdim. Spor salonunun girişine yaklaştığımızda, gece için hiç de hazır olmadığıma karar verdim. Ama bunun için çok geçti. Salondan içeriye girdiğimizde, şıklık yarışındaki öğrencilerin arasında bulduk kendimizi. Herkes fazlasıyla abartılı giyinmişti. Bizim de sade olduğumuz söylenemezdi ama basit bir lise eğlencesine on iki santim topuklu ayakkabı ile gelen kızları gördüğümde, sade olduğuma karar verdim. Erkeklerin hepsi tek tipti. Takım elbise, kravat... İçeride loş bir ışıklandırma vardı. Tavan rengârenk süslemelerle donatılmıştı. Ağırlıklı olarak parlak gri renk kullanılmıştı. Büyük yuvarlak masalar ve etraflarına dizilen sandalyeler de beyaza kaplanmıştı. Spor salonunun tribünlerinin arkasında kocaman bir yazı yazıyordu.

YARIYIL PARTİSİNE HOŞ GELDİNİZ!

"Hoş bulduk," dedim kendi kendime.

Masaların ortasında, öğrencilerin dilediği gibi dans edecekleri bir alan bırakılmıştı. Ve sahneye tam anlamıyla bir kış teması hâkimdi. Sanata düşkünlüğü ile tanınan okulumuzda her zaman böyle şeyler olurdu. Yetenekli öğrencilerin birçoğu bu gece sahne alacaklardı.

Burak'la girişte dikilirken, kendime gece boyu saklanabileceğim bir köşe aradım.

"Tuğçe'nin hakkını vermek gerek," dedi Burak bana bakmadan. "Büyüleyici gözüküyor. Senin gibi," dedikten sonra bana döndü. "Nereye oturalım?"

Burak'ı görmezden gelip, bakışlarımı tek bir noktaya odakladım. Evrim tek başına, ışıklardan uzaktaki tribünlerin en üstünde oturuyordu. Burak nereye baktığımı anladığında, "Ben gidip içecek bir şeyler alacağım," dedi. "Güzel bir gece, Berçin. Git, konuş onunla."

Başımı sallayıp ona teşekkür ettim.

"Ben bulurum seni," dedikten sonra, Evrim'e doğru ilerlemeye başladım. Beni görünce, oturuşunu değiştirip bedenini dikleştirdi. Yanına oturdum. Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup, ellerimi yanaklarıma dayadım.

"Selam," dedim mahcup bir şekilde. "Ekinler gelmedi mi?"

"Henüz gelmediler," dedi donuk bir ses tonuyla.

"Evrim..."

Konuşmak için hazır olduğumda, derin bir nefes alıp ona döndüm. Ellerini ellerimin arasına aldım.

"Kaybolmuştum, Evrim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Darmadağın bir haldeyken, kendimden başkasını

düşünmeyip çok bencilce davrandım. Senin neler çektiğini tahmin bile edemiyorum. Oysa toparlanmalı ve senin yanında olmalıydım. Yaşadığım şeyler seninkilerle karşılaştırıldığında, benimkiler küçük birer karınca kadar... Özür dilerim demekten başka bir şey gelmiyor elimden. Bunun yetmeyeceğini biliyorum ama... Yanında olamadığım için yüzlerce kez özür dilerim."

Evrim bana dönüp baktı.

"Seni çok özledim..." dedim gözlerinin içine bakarak. Gözlerim doluyordu ve ağlamak için hazırdım. En sonunda konuştu.

"Ben de seni çok özledim," dedi ellerini boynuma dolayarak. Sarılmasını öyle çok özlemiştim ki, bırakmak istemedim. En sonunda ellerini çekip bana baktı. Gözleri dolu doluydu. "Hayır hayır... Ağlamayacağız. Bu makyajı yapabilmek için saatlerce uğraştım," dedi gülerek.

Ağlamakla gülmek arasında bir noktada, gözümden bir damla yaş akarken gülümsedim. Evrim, aynı Evrim'di işte. Ne olursa olsun, gülmeye çalışıyordu.

"Şimdi nasılsın? İyisin, değil mi?" diye sordum.

"İyiyim, toparlanıyorum."

Sevdiği insanın gözlerinin önünde öldürülmesi... O ana şahit olması dayanılacak gibi değildi. Ama toparlanıyordu. Ya da o şekilde gösteriyordu kendini. İyiymiş gibi...

Konuyu Atakan'dan uzaklaştırmaya çalışarak, "Akın ve Ekin neden geciktiler?" dedim.

"Aman, kıyafet mi ne diktirmişler. Onu almaya giderlerken beni buraya bıraktılar. Epey oldu. Neredeyse gelirler."

Bu sırada Burak, içeceklerin olduğu masanın önünde Güneş'le konuşuyordu. Güneş ona deli gibi kur yapıyor, gülüyor, arada bir elini onun omzuna vuruyordu. Evrim nereye baktığımı anladığında merakla sordu.

"Ne yani, şimdi seninle Burak?"

"Hayır. Arkadaşız. Sadece iyi anlaşıyoruz. Aslında göründüğü gibi biri değil," dedim ona bakarak.

"Ama onun seni sevdiğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet... Ama ben onu, onun beni sevdiği şekilde sevmiyorum."

"Onun açısından zor olmalı."

"Bilmem..." dedikten sonra, Burak'tan ve okul dışında neler yaptığından bahsettim.

Evrim anlattıklarıma şaşırmıştı.

"Ya Ege?" dedi bana bakarak.

Cevap vereceğim sırada Akın ve Ekin yanımıza geldiler.

"Ne olmuş Ege'ye?" dedi Akın donuk bir ses tonuyla.

Onları karşımda görünce söyleyeceklerimi yutup Evrim'e baktım.

"Gerçekten mi?" dedi Evrim. "Bu kıyafetleri mi diktirdiniz?" diyerek kahkaha attı.

Akın siyah bir takım giymişti. Ama normal bir takım değil. Takım elbisesinin üzerinde binlerce küçük rakam vardı ve muhtemelen pi sayısının diziliminden oluşuyordu rakamların tamamı. Ekin beyaz bir elbise giymişti. Onun elbisesinin üzerinde de siyah işlemelerle binlerce sayı vardı. Gülümsedim.

"Çok şirin olmuşsunuz. Akın ve Ekin'siniz işte."

Akın'ın tavrı birdenbire değişirken bana bakmadan konuştu.

"Şirin gözükmek için başkalarının onayına ihtiyacımız yok!"

Beni yanlarında istemediklerini anlamak çok zor değildi. Çünkü şu an yaşanan durumun da sebebi bendim. Sırf mutluluklarını kıskanıyorum diye, aslında öyle olmayan birçok şey söyleyerek uzaklaştırmıştım onları kendimden.

"İyisi mi ben gideyim," dedim ayağa kalkarak. "Size iyi eğlenc..."

Evrim sert bir şekilde kolumdan tutup beni yerime oturtturdu.

"Bir saniye," dedi bana bakarak. "Berçin'in söylemek istediği bir şeyler var." Evrime baktığımda, başıyla Akın ve Ekin'i işaret ediyordu. "Değil mi, Berçin?"

Onlara baktım.

"Evet," dedim ayağa kalkarak. Artık zamanı gelmiş ve geçiyordu. Evrim sayesinde beni dinlemek zorundaydılar. "Özür dilerim," dedim önce gözlerinin içine bakarak. "Tüm söylediklerim için, size davranış şeklim için... Ama çok kötüydüm. Öyle kötüydüm ki, annemin bile yüzünü görmeye katlanamıyordum bazen. Sonra siz mutluydunuz. Evet, kıskandım. Çok kıskandım. Size her bakışımda Ege ve beni gördüm. Dayanamadım, Akın..."

Akın bakışlarını kaçırıyordu.

"İnan dayanamadım. Kötü olduğumu bilseniz, beni yalnız bırakmayacağınızı biliyordum çünkü. Öyle arkadaştık biz. Kovsam da gitmezdiniz, değil mi Ekin?"

Bu kez Ekin'e baktım. Akın gibi kaçırmıyordu gözlerini benden.

"Söylediklerimi geri getirmek için hiçbir şey yapamam," dedim. "Sanki o an öyle davranmak zorundaymışım gibi hissettim. Sanki etrafımdaki mutlu herkesi, her şeyi kendimden uzaklaştırabilirsem, daha iyi olacağıma inandım."

"Oldun mu?" dedi Akın gözlerimin içine bakarak.

"Olmadım. Hep kötüye gitti. Pişman olduğumda ise çoktan iş işten geçmişti. Ne sizden özür dileyecek yüzüm vardı, ne de yaptıklarımı telafi edecek herhangi bir şey... Ben..."

Onlara baktım. Tam olarak kelimelerimi tükettiğim andaydım. Çaresizce dikildim karşılarında. Ekin önce bana baktı, sonra Akın'a. Akın başını hafifçe salladığında, kollarını boynuma doladı.

"Biz ciddi olmadığını biliyorduk!" dedi neşeyle. Sonra bedenimi sardığı kollarını çekip gülümsedi.

Dudaklarımı sıkarak Akın'a baktım.

"Gel buraya, aptal!" dedi kollarını iki yana açarak.

Öyle bir zıpladım ki ona doğru, neredeyse dengesini kaybedip düşecekti.

"Grup sarılması!" diyerek ayaklandı Evrim. Kollarını iki yana açıp bize sarıldı.

"Yaşasın!" diyerek Ekin de bize katıldı.

Yalnızca Ege eksikti. Muhtemelen bize sarılmaya çalışırken, hepimizi yere düşürürdü burada olsaydı. Ve onun tam şu anda burada olduğunu hayal edip gözlerimi kapattım. Çok özlediğim arkadaşlarımın kokusunu içime çekip gözlerimi açtığımda, hâlâ birbirimizden ayrılmış değildik. İlk geri çekilen Akın oldu.

"Yeter kızım, yeter! Ekin'e de bırakın birazcık sarılma!" dedi gülerek. "En çok sarılmayı o hak ediyor! Herkesin dâhi bir sevgilisi olmaz!"

Ekin utanarak olduğu yerde sallandı.

"Öyle çok tebrik etmek istedim ki seni! Tüm o olay olurken, sana koşup sarılmamak için zor durdum yerimde. Tebrik ederim!" deyip yeniden ona sarıldım.

"Ya sen?" dedi Akın. "Bu saçlarının hali ne?"

Utanıp saçlarımı karıştırdım.

"Ne olmuş saçlarıma?"

"Ben de onu soruyorum işte, ne olmuş? Sanki kuaförün sadece uçlarından alayım derken tüm saçını mahvetmiş gibi. Hemen eski haline getir şunları."

"Sana ne yahu!" dedi Evrim beni korumaya çalışarak. "Ne olmuşsa olmuş, kendini iyi hissetmek için yapmıştır. Biz kızlar arada değişiklik isteriz."

"Bana ne ya! Ben nasıl alışacağım siyah Berçin'e?" dedi Akın kolunu kız arkadaşının omzuna atarken.

"Biz mavi saçlı Ekin'e alıştık ya! O da renk, o da renk!" diye Evrim yeniden araya girerek. "Sen de şu saçlarına bir çekidüzen versen fena olmaz."

Akın kendini savunmaya çalışarak ellerini saçlarının arasında gezdirdi. Gerçekten saçları uzamıştı.

"Ne var ulan saçlarımda?"

"Ben de onu soruyorum işte, ne var?" Evrim, Akın'ı kendi kelimeleriyle vurmuştu.

"Aman, gayet güzel saçlarım var! Çatla! Sırma saçlıyım. Berbere gidiyorum, adam saçlarımı kesip yıkamak için havlu almaya gidip gelene kadar yeniden uzuyor," dediğinde, hep birlikte kahkaha atmaya başladık.

Yeniden eskisi gibilerdi. Birbirleriyle atışıyorlardı ama böyle seviyorlardı. Böyle arkadaştık hep ve böyle kalacağımıza bu gece inandım. Göz ucuyla onların ardındaki kalabalığa baktığımda, herkesin neredeyse gelmek üzere olduğunu gördüm. Burak hâlâ Güneş ile içeceklerin olduğu masanın önünde sohbet ediyordu. Tuğçe sahnede koşturuyor, insanlara emirler yağdırıyordu. Tam da istediği, sevdiği gibi... Yeniden Burak ve Güneş'e baktığımda, Güneş'in Burak'tan destek alarak doğrulmaya çalıştığını gördüm. Ters giden bir şeyler vardı. Hızlıca arkadaşlarıma döndüm.

"Ben gidip Burak'la Güneş'e bir bakayım," dediğimde, Akın'ın yüzü hemen asıldı.

"Tabii ya!" dedi. "Bir de Burak'ımız var artık."

İmalı sözlerinin ardındaki mesajı alıp ona baktım.

"Düşündüğün gibi bir şey yok. Bundan emin olabilirsin."

"Ege üzülürdü," diye yanıtladı hızlıca.

Onun ismini her duyduğumda ya da her telaffuz ettiğimde, karnımın orta yerine bir ağrı saplanıyordu. Ve o ağrı vücuduma yayılıyordu.

"O, benim arkadaşım. Ege bunu anlardı," dedim.

Anlar mıydı?

"Birazdan dönerim. Siz de oturacak bir yer bulun, böyle kenarda köşede takılmayalım bütün gece," deyip, Burak ve Güneş'in yanına doğru ilerlemeye başladım.

Gerçekten de herkes gelmişti. Öğrencilerin arasından güç bela geçmeye çalışıp onlara yaklaşırken, neler olduğunu anladım.

Güneş sarhoştu.

Yanlarına gidip selam verdiğimde, Güneş sanki yıllardır beni görmüyormuş gibi üzerime atladı.

"Berçin ya!" dedi. "Nerelerdeydin?"

"Buradayım, tatlım. Asıl sen neredesin?" dedim onu dik tutmaya çalışarak. "Uçmuşsun bile."

"Uçuyorum, Berçin! Çok güzel hissediyorum. Bu gece hiç bitmesin!"

Burak'a dönüp soran gözlerle baktım.

"Vallahi nasıl oldu bilmiyorum. Sanırım birileri içeri alkol sokmuş."

"Ne alkolü ya?" dediğimde, Burak etrafına bakıyordu. Bu sırada Yağız ve Mete, içeceklerin konduğu büyük beyaz fanusların içine koca bir şişe içkiyi boca edip karıştırdılar.

"Bu alkol," dedi Burak, Yağız'ın içki döktüğü fanusa doğru ilerlerken. Fanusu tutup, sanki çok hafif bir şeymiş gibi kaldırdı. Yağız bunu görünce, Mete'yle birlikte geri döndü.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi Burak'a.

Burak fanusu yavaşça yerine bırakıp Yağız'a doğru ilerledi. Tam önünde durdu. "Sorun mu var?" dedi gözlerine bakarak.

"Sorun var. Oynaşma fanusla!"

Burak ona doğru biraz daha yaklaşıp, "Sorun çözmekte üzerime yok," dedi.

Olası bir kavganın önüne Akın geçti. Tam ortalarına atlayıp Burak'a döndü.

"Yağız'la bir tek ben kavga edebilirim. O benim bir tanecik..."

"Bir tanecik ne lan?" dedi Yağız, Akın'ı ittirerek.

"Bir tanecik, bir tanem!" diyen Akın, Yağız'a bir öpücük gönderdi.

Kıkırdayıp, Güneş'in kolunu omzuma attım. Sanki bu şekilde onu taşımak daha rahat olacaktı.

"Hem ne kavgası ediyordunuz bakayım?" dedi Burak'a dönüp.

"Fanusa votka döktük. Burak da fanusu dökecekti."

Akın bu kez Burak'a döndü. "Votka dolu fanusu mu dökecektin?"

"Evet."

"Neden böyle bir şey yapasın ki?" diye cevap verdi Akın.

"Kızın halini görmüyor musun?" Burak, Güneş'i işaret etti. Artık yabancısı olmadığım bir Burak'tı bu. Herkese karşı korumacı, yardımsever olan...

"İçmeseymiş o kadar."

Akın, Burak'ı umursamadan Yağız'a döndü.

"Pişt, çekirge! Kimin aklına geldi bakalım bu dâhiyane fikir?"

"Tabii ki benim." Yağız böbürlenerek gülümsedi.

"Aferin sana! Bir kucağı hak ettin." Yağız daha ne olduğunu anlayamadan, Akın ona sarılıp kaldırdığı gibi kendi etrafında döndürdü. Yağız'ı bıraktığında, onun söylenmelerine aldırmadan fanusa döndü. "Eee, bardaklar nerede?" deyip Burak'ın arkasındaki masaya uzandı ve bir bardak içki koydu kendine.

Ardından bize baktı. "Beni takip edin."

Güneş'i, Burak'ın da desteğini alarak, Evrim ve Ekin'in oturduğu masaya kadar taşıdık. Masaya oturduğumuzda Akın'a baktım.

"İçecek misin gerçekten?"

Kahkaha attı.

"Tabii ki içmeyeceğim. Olay çıksın istemedim, herkesin keyfi yerinde. İçmemekle kalmayıp, destek olacağım Yağız'a. Gecenin sonunda alkolden maymuna dönüştüğünde azıcık oynarım."

Burak masaya oturmamıştı.

"Oturmayacak mısın?" dedim ona bakarak.

Burak, Akın'dan onay alması gerekiyormuş gibi ona bakıyordu.

"Otur kardeşim, ısırmıyoruz," dedi Akın.

"Tamam ama önce herkese alkolsüz bir içecek getireyim," deyip arkasını döndü. Masadan fazla uzaklaşmadan bana seslendi. "Berçin, başka bir şey ister misin?"

Gülümseyerek başımı salladım. "Hayır, teşekkür ederim. Ama getirebildiğin kadar su getir. Bu kızı ayıltmamız gerekiyor."

Güneş'e bakan Burak, "Anlaşıldı," dedi ve yeniden içeceklerin olduğu masaya doğru ilerleyerek kalabalığın arasında gözden kayboldu. Bu sırada Tuğçe'nin organizasyonu başlamak üzereydi.

Güneş'in dağılan saçlarını düzeltmeye çalışarak, yüzüne düşen saç tellerini yana attım.

"Çok âşık oldum Berçin, çok..."

"O boku içince aşkın geçti mi?" diyerek araya girdi Evrim.

"Geçsin diye içmedim ki..." Güneş hıçkırdıktan sonra bana döndü. "İtiraf etmek için içtim, Berçin. Şu baş dönmem geçsin, söyleyeceğim."

"Kime âşık oldun?"

Ekin merakla sordu. Sorunun cevabını biliyor gibiydim ama ondan duymak istedim.

"Burak'a... Çok hem de... Bayağı âşık oldum yani," dedi hıçkırarak.

Akın birden öne doğru eğildi. Heyecanlanmış gözüküyordu.

"Burak'a mı? Hani şu bizim Burak'a?"

Güneş oturduğu sandalyede doğrulmaya çalıştı. Sonra Akın'a doğru eğilip, işaret parmağını sallayarak konuştu.

"Şimdilik sizin, Burak. Sonra benim... Hep benim!" dediği gibi kafasını masaya koydu.

"Harika!"

Akın'ın tepkisinin neden abartılı olduğunu o an anladım. Muhtemelen bana inanmamış ve Burak'ı, Ege için bir tehdit olarak görmüştü. Ve Güneş sayesinde o tehdit ortadan kalkmıştı.

"Çok yakışacaksınız," diyerek gülümsedi yeniden Akın.

Güneş masadan başını kaldırıp bana baktı.

"Sevilmek... Çok sevilmek nasıl bir şey, Berçin?"

"Anlamadım?"

"Hiç... Anlarsın..." dedi ve kafasını yeniden masaya koydu.

"Güneş, ne söylemeye çalışıyorsun?" dedim ama duymadı. Muhtemelen sızmak üzereydi. "Anlarsın..." diyerek sayıklıyordu.

Burak elinde içeceklerle gelip masadakilere dağıttıktan sonra Güneş'in yanına oturdu. Muhtemelen bu oturma planını da Akın yapmıştı. Evrim bir yanımdaydı. Muhtemelen Güneş'i yanıma oturtacağımı tahmin etmişti. Gülümseyip, bu korumacı tavrının hoşuma gittiğini hissettim.

Sonunda geceye start verilmiş, sahne alacak öğrenciler performanslarını sergilemeye başlamışlardı. Aralarda çalan hareketli müzikler, muhtemelen bilemeden içtikleri alkolle öğrencilerin coşku seviyesini arttırmıştı. Herkes dans ediyor, eğleniyordu. Güneş gerçekten kendinden geçip sızmıştı. Arda Hoca fanusun etrafında olmadığı zamanlarda, Yağız ve Mete alkolleri tazeleyip ortadan kayboluyorlardı.

Bizim masada ise her şey yolundaydı. Akın kız arkadaşıyla ilgileniyor, Burak ve Evrim ise anlayamadığım bir konu üzerine hararetli bir şekilde sohbet ediyorlardı. Bunu fırsat bilerek oturduğum yerden kalktım. Hava almaya, hatta biraz üşümeye ihtiyacım vardı. Sandalyemin arkasına astığım deri ceketimi alıp üstüme geçirdim.

"Nereye?" diye sordu Burak.

"Hava alacağım."

"Ben de geleyim," dedi ayaklanarak.

Akın hızlıca onu yerine oturttu. "Aa, olur mu öyle şey! Güneş'in haline baksana. Valla uyanırsa ben ilgilenmem. Evrim desen umurunda olmaz. O yüzden otur."

Gülümsedim.

"Otur otur. Zaten çok soğuktur dışarısı. Birazdan dönerim."

Burak başıyla onayladığında, yanlarından ayrılıp çıkışa ilerledim. Spor salonundan çıkmadan önce ceketimin yakalarını dikleştirerek kendimi soğuğa hazırladım. Dışarıya çıktığımda müthiş bir manzara beni bekliyordu. Yağan kar gerçekten tutmuştu. Bir saat öncesine kadar ıslak olan yerler, şimdi bembeyaz bir örtüyle kapılıydı. Ve kar yağmaya devam ediyordu. Ellerimi birleştirip, avuçlarının içine üfledim. İşte o an, gecenin başından beri elimde takılı olan ama onu neden taktığımı unuttuğum eldivenin farkına vardım.

Aylar boyunca bana not gönderen kişi, bu gece burada olacağını ve eldiveni takacağını söylemişti. Eğer gerçekten buradaysa, onu fark etmem zor olmamalıydı. Onu

bulacak ve teşekkür edecektim. O kötü dönemde, kimse yokken o yanımdaydı. Minnetle ona sarılacaktım kim olduğunu umursamadan. Hızlıca içeriye dönüp, insanların ellerine tek tek bakmaya başladım. Yavaşça kalabalığın ve masaların arasında gezerek, herkesin eline dikkatlice baktım. Yarım saat boyunca gezdim durdum. Yoktu. Kimsenin elinde eşi olmayan bir eldiven yoktu. Gelmemişti. Ve eğer bana bir not daha gönderirse, ona sitem edecek cümlelerim hazırdı. Yoktu öyle birinin hayatına dokunup, aslında ona ne kadar büyük bir iyilik yaptığını bilmeden ortadan kaybolmak...

Masaya dönüp, sinirli bir şekilde oturdum. Hem boşa vakit harcamış, hem de sahneye çıkan öğrencileri izleyememiştim. Ama sorun etmedim. Çünkü bu gece her şey yolundaydı.

Sohbetle, sahne performanslarıyla bir şekilde zaman geçiyordu. Bir noktada müzikler yavaşlamış ve neredeyse sarhoş olan tüm öğrenciler masalarına çekilmişlerdi.

Hafif bir şarkı çalarken, Tuğçe performansını sergileyen öğrenciyi sahneden uğurladı.

"Gecenin sonuna doğru yavaş yavaş yaklaşıyoruz, arkadaşlar! Herkesin keyfi yerinde mi?" dedi elindeki mikrofona konuşarak.

Öğrencilerin hepsi her şeyin yolunda olduğunu ifade ederek koro halinde "Evet!" diye bağırdı.

"Harika! O halde şimdi dans zamanı! Ama herkes etmeli. Aranızda çiftler olduğunu biliyorum. Ama çiftlere dans etmek yasak!" dedi gülerek. Öğrenciler de onunla birlikte kahkaha attı. "Gülüyorsunuz ama ben ciddiyim.

Pistte bir tane çift görmek istemiyorum!" dedikten sonra müziği başlattı.

"Ya..." dedi Ekin mahcup bir şekilde.

Bu sırada Yağız masamıza yaklaştı. Ve herkesin gözü merakla ona döndü.

"Evrim?" dedi. Yağız da sarhoş olmuştu.

"Ne var?"

"Dans edelim mi?"

"Neden?"

"Sallanırız falan işte."

Evrim gülümsedi. Kulağıma eğilip, "Dur, oynayayım azıcık şununla," dedikten sonra Yağız'a döndü.

"Olur, edelim."

Burak oturduğu yerden kalktığında, Akın tüm dikkatini onun üzerine odaklamıştı. Ama onun düşündüğü gibi Burak dans etmek için bana değil, onun kız arkadaşına gitmişti.

"Dans edelim mi, Ekin?" dedi ona bakarak.

Akın ayaklandı.

"Hayırdır?" dedi önüne geçip.

"Çiftlere yasak dedi Tuğçe. Ekin de dans etmek istiyor gibi gözüküyor. Hem ona birisi hakkında bir şeyler soracağım. Kesin biliyordur."

"Anladım. Seni hınzır! Çakala bak, nasıl da oyunlar yapıyor!" dedi gülerek. "Oğlum, kız zaten uyuyor, şimdi sorsana," dedi Güneş'i işaret ederek.

"Utanırım," dedi.

"Kalk aşkım, kalk," dedi Akın kız arkadaşına. "Romeo ile iki tur dön de akıl ver."

"Kız arkadaşın, kız kardeşim. Teşekkür ederim, Akın."

"Aklı başında adamsın. Belli ki senin de onda gönlün var," dediğinde Ekin çoktan ayaklanmıştı. Burak'la birlikte piste doğru ilerlerken Akın'la ben arkalarından baktık.

"İyi çocuk galiba bu Burak," dedi. "Kızın yanında konuşamıyor bile. Ne kadar seviyorsa artık."

"Öyledir," dedim dans eden çiftlere bakarak.

Aradan birkaç dakika geçtikten sonra, Akın huzursuzlanmaya başlamıştı. Burak ara ara Ekin'in kulağına eğilip bir şey söylüyor, Ekin de gülümsüyordu.

"Kalk kız!" dedi en sonunda Akın beni çekiştirerek. "Biz de dans edeceğiz."

"Hiç istemiyorum Akın ya..."

"Olmaz! Kalk dedim. Burada pudingim söz konusu."

İstemeyerek kalkmak zorunda kaldım. Akın beni pistin ortasına getirdiğinde, ellerini belime koyup oyuncak bebekmişim gibi sallamaya başladı. Gözleri Burak ve Ekin'in üzerindeydi. Beni dans ederken yürümeye zorlayıp onlara doğru yaklaştırdı.

"Aa, yeter ama!" dediği gibi Ekin'i, Burak'ın kollarından ayırıp kendine doğru çekti. "Kıskandım pudingimi," diyerek Ekin'i gıdıklarken, ikisi birlikte dans etmeye başladılar.

Pistin ortasında kalakaldığımda Burak bana doğru yaklaşıp, "O zaman bizim sıramız," diyerek ellerini belime doladı. Birkaç saniye sonra ritme ayak uydurmaya çalışarak, beceriksizce dans ediyorduk.

Ne olduğunu, ne yapmaya çalıştığını sonradan anladım.

"En başından beri planın buydu, değil mi?" dedim ona bakarak.

Gülümsedi.

"Seninle dans etmek istediğimi söyleseydim, ya sen istemeyecektin, ya da Akın buna engel olmanın bir yolunu bulacaktı. En mantıklı olan Akın'ı kendi silahıyla vurmaktı. Ekin'i çok seviyor. Kıskanıp seni dansa kaldıracağına da emindim. Hatta bunu daha erken yapar diye düşünüyordum."

"Dans etmeyi ben istemedim. O yüzden gecikti."

"Ama şu an ediyorsun."

Cevap vermeyip müziğin bitmesini bekledim. Aradan birkaç dakika daha geçince Burak'a baktım. Gülümsüyordu. Öyle kendini bilmiş bir gülümseme değildi yüzündeki. Garipti.

"Neden gülüyorsun?"

"Seni seviyorum, biliyorsun değil mi?"

"Evet ve bunu dile getirmeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık," dedikten sonra, bakışlarımı sahneye çevirdim. Bir hareketlilik vardı. Öğrencilerden biri sahnenin ortasına bir mikrofon yerleştiriyordu.

Burak eliyle çenemi tutup yüzümü kendine doğru çevirdi.

"Gülüyordum, çünkü birkaç saniye sonra yapacağım şey için bana ne şekilde vurmaya çalışacağını düşünüyordum."

"Ne yapacakmışsın?" dediğim anda, Burak dudaklarını dudaklarımın üzerine bastırdı. O esnada, öğrencilerin hepsinden bir uğultu yükseldi. Yaşadığım şokla bir şey yapamadım. Dudaklarını geri çekerken nefes aldım.

"Berçin!"

İkimizin de başı sesin geldiği yöne döndü.

Güneş sahneye bakan kalabalığın arasında ayakta dikilmişti. Ağlıyor ya da ağlamak üzereydi. Kalabalık deli gibi alkışlamaya başladığında, Güneş'in bakışları arkamdaki sahneye kaydı. Merakla arkamı döndüğümde ölmek istedim.

Oradaydı.

Oydu.

Ege'ydi.

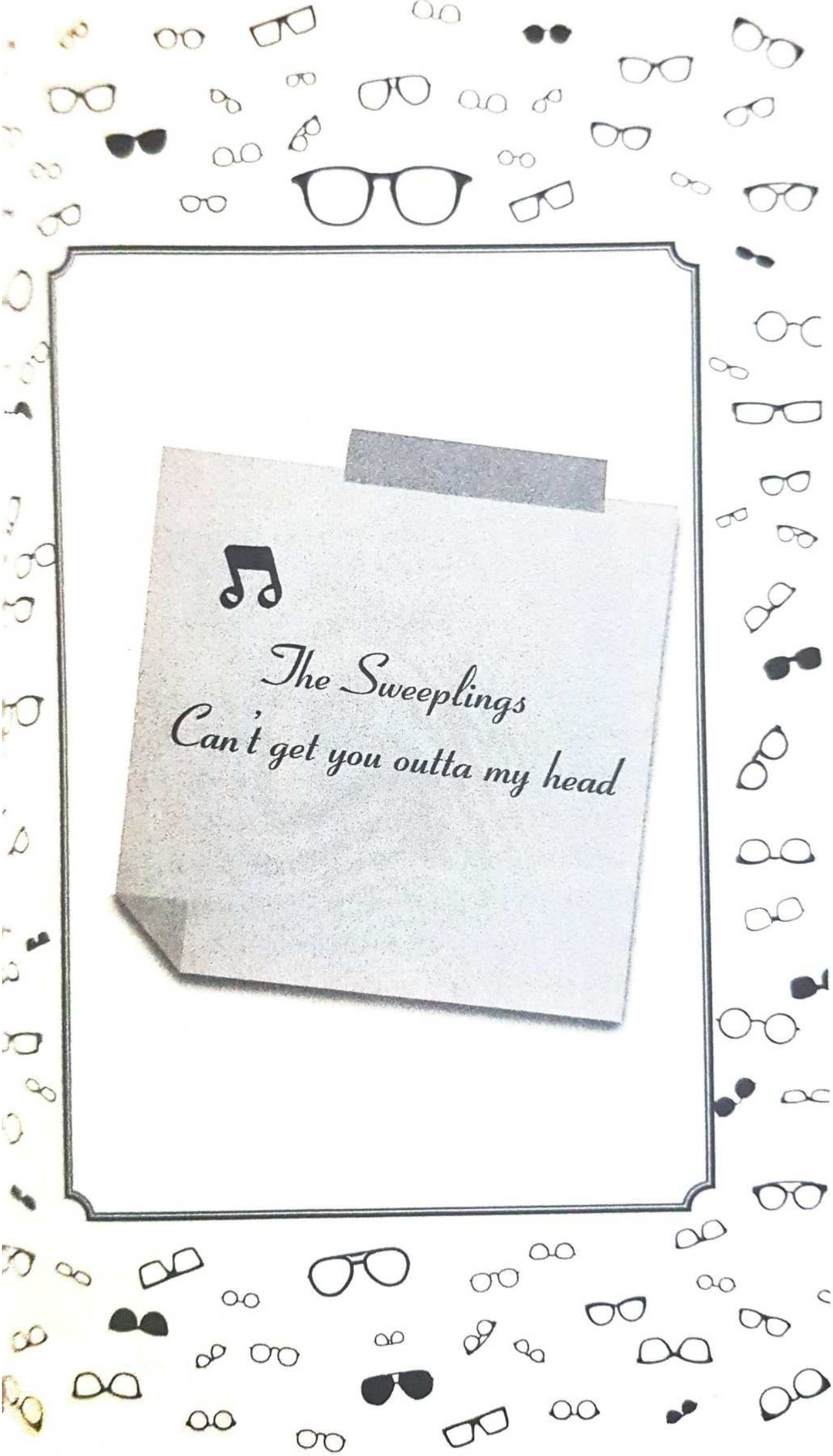
Koltuk altlarında, iki tane koltuk değneği vardı. Az önce olanların ne kadarına şahit olduğunu ya da beni görüp görmediğini bilmiyordum. Kalbim duracak gibiydi. Gözleri gözlerimi bulduğunda nefes almayı bıraktım. Koltuk değneklerini yavaşça serbest bıraktı. Ayaktaydı. Tekerlekli sandalye yoktu. Değnekleri bıraktıktan sonra ilk adımını yavaşça attı. Sonrakilerde artık kendinden emindi ama yavaş hareket ediyordu. Gözlerini gözlerimden ayırmadan, mikrofonun önüne kadar geldi. Gözlerimden yaşlar ben istemeden akmaya başladı.

Şarkı söyleyecekti.

Mikrofona koyduğu elini gördüğümde hıçkırarak ağlamaya başladım. Elimdeki eldivenin teki... Onun elinde takılıydı. Oydu. Notları gönderen de, beni kurtaran da oydu. Karşımda duruyordu. O, elini mikrofona koyduğunda kalabalıktan çıt çıkmadı.

Ama kuvvetli depremlerle sarsılan hayatım, şimdi o sessizlikte yerle bir oluyor gibi hissediyordum.

Tam o anda şarkısını söylemeye başladı.

The Sweeplings
Can't get you outta my head

20

Ege'den...

Her yeni başlangıç, güzel şeylerin olacağına inandırıyor insanı. Yaratılışta, hepimiz kusursuz varlıklarız. Görüyor, düşünüyor, duyuyoruz... Aslında düşünmeye başladığımızda başlıyor her şey. Bazıları elinde olduğu kadarıyla yetiniyor, bazıları ise çok daha fazlasını istiyor. Kimi yıldızlara çıkan bir astronot olmayı hayal ediyor, kimi hayatta hedeflediği noktaya ulaşamayacağına inanarak yaşıyor. Hayalleri için savaşanlar istediğini elde ediyor. Diğerleri ise öylece izliyor onları. Bazıları da başkalarının hayallerinin üzerine kuruyor hayallerini. Onlarınkini umursamadan bertaraf ediyor, hatta yok ediyor. Büyümeye başladığında insanoğlu kusursuzluğunu yitiriyor. İşin içine kin, nefret, kibir gibi duygular giriyor. En tehlikelisi kibir... Ve kibir, insana hayatı farklı gösteren bir güneş gözlüğü gibidir. Kibir doğurgan bir uyuşturucudur insan zihni için. Zihinde peyda olur, orada ürer ve beynin her yerine yayılır. Kibir örümcek ağına benzer. Onu ören kişi, bir gün o ağlar tarafından

hapsolacağını bilmez. Kibirli insanlar hırslı olurlar. Ve hırsına yenik düşen insanlar, her zaman kaybediş uçurumunun kenarında olup düşmeye hazır olan insanlardır.

Hırslanmadım.

Hem de hiç!

O gece, o kamerada Burak'ı gördüğümde hırs yapmadım. Daha önce çok kaybettiğimden, bu kez düşmeyecektim o uçurumdan aşağıya. Ve bu kez, yıkılmasına izin vermeyecektim hayallerimin. En başından beri o notları göndermekteki amacım, onun iyi hissetmesini sağlamaktı. Yanındayken, onun haberi olmadan, bulabileceği bir yere not bırakmak kolaydı. Sonra aramıza kilometrelerce mesafe girince iş zorlaştı. Bunun da bir çözümü vardı ve o çözümün adı da Güneş'ti. Bir süre sonra beni bulacaktı. Anlayacaktı. Hatta ayak parmağımın kıpırdadığı o an, yürüyerek döneceğime inandım ülkeme ve arkadaşlarıma. Güneş'in yardımıyla bir eldiven gönderdim ona. Onunla, en çok kış mevsiminin nasıl geçeceğini hayal ediyordum çünkü. Soğuk havada kar yağarken üşüyen ellerini ısıtacak, hiç bıkmadan *seni seviyorum* diyecektim defalarca. İlk ay, ne olursa olsun geri dönecektim. Okulun çatısında bulacaktım onu. Karşısına çıkacaktım. Yapamadım. Kimseye haber vermedim neler olduğunu. İşler planladığım gibi gitmediğinde, kibirden daha tehlikeli olduğunu düşündüğüm bir duygunun farkına vardım.

Şüphe!

Şüphe içime düştüğünde, küçük küçük zihnimi kemirdiğini hissettim. Önüne geçemiyordum. Şüphe öyle kötü bir duyguydu ki, aylarca kendimden nefret etmemi sağladı.

Yetersizliğimi sorgulattı. Beynim hiç susmadı ve hiç olmayacak şeyler düşünmeme sebep oldu. Tedavime devam ederken, sürekli bundan kurtulmanın yollarını arayıp durdum. Araştırırken, bir insanın şüpheden kurtulmasının en iyi yolunun, şüpheye düşüren insanı şüpheye düşürmek olduğunu okudum. Ve belki de yaptığım en büyük yanlışı yaptım. Trafik kazası sonucu iki ayağını da kaybeden Janet ile samimi bir fotoğraf çektirip, bunu hiç kullanmadığım sosyal medya hesabıma yükledim. Bir şekilde Berçin'in bunu göreceğine emindim. Sonraları bunu yaptığıma çok pişman oldum. Çünkü şüphenin insana neler yaptırdığını biliyordum. İçimde şüphe olsa da, aylarca not göndermeye devam ettim. Ne ondan vazgeçtim, ne de ondan özür dileyecek, konuşacak cesareti buldum kendimde. Ama hep özledim. Çok özledim. Beni harekete geçiren duygunun özlem olduğuna inandım hep. Sadece bir parmak kıpırdaması ile tedavimin kapıları ardına kadar aralanmıştı artık. Yalnızca onun için uğraştım. Bir gün karşısına çıkacak ve düşündüklerimi, hissettiklerimi tüm çıplaklığıyla ayaklarının altına dökecektim. Önce kendimi, sonra onu affedecek, en sonunda da onun beni affetmesini sağlayacaktım. Ve bunu da en güzel şekilde yapmalıydım. Kazadan sonra ilk adımımı attığımda çocuklar gibi ağladım. Yeniden yürüyebileceğimden değil, onun karşısında dimdik durabileceğimden. Her şeyi çok güzel planladım ve bundan kimsenin haberi olmadı. Geri döndüğümde, bendim. Ayaktaydım. Ve onun için savaşmaya hazırdım.

Odamdaki notunu bulduğumda hemen ona gitmek istedim.

Ama kendimi dizginledim.

Gözlük'ün dönüşü muhteşem olmalıydı.

Şimdi buradayım. Sahnenin ardında gizleniyorum. Babam ve annem yanımda. Her şeyin başlamasına sebep olan Tuğçe de burada. Öyle heyecanlıyım ki, daha yeni kendine gelen ayaklarının yürüyememesinden endişe ediyorum. Adım atamamaktan, zihnimdeki her yolun ona çıktığı yollarda yürüyememekten çok korkuyorum.

"Hazırız," diyor Tuğçe. "Sen hazır mısın?"

"Hazırım," diye yanıtlıyorum endişeyle. Koltuk değneklerinden destek alıp ayaklanıyorum. Çoğu doktorun ümit yok dediği Gözlük değil, söylenenleri umursamayıp, çok kısa bir sürede neredeyse iyileşmiş olan adamım artık. Ona doğru ilk adımımı kaybedenlerden umudunu kesmiş tüm insanlara inat atıyorum.

Sahnedeyim artık. Gözlerim de, kalbim de onu arıyor. Bir şey görüyorum. Görmemeyi dilediğim bir şey... Ama ne gördüğümden de emin olamıyorum. Şimdi o karşımda. Gözlerine bakarak bırakıyorum koltuk altlarımdaki değnekleri.

Özgürüm.

Mikrofona doğru yaklaşıyorum. Benim için sahneye sabitlenen mikrofona elimi koyduğumda ağlamaya başlıyor. O an elimdeki eldiveni fark ettiğini anlıyorum. Eldiveni elinde... Derin bir nefes alıyorum ve başlıyorum sadece onun için yazdığım şarkıyı söylemeye.

Titreyen parmaklarımla hayalimi yazıyorum gökyüzüne.

Ay korkuyor artık güneşini kaybetmekten.

Çaresizce.

Gökyüzünde...

Yalnız kalacağına inanıyor ay...

Hep gece kalacak, hep karanlık...

Ona bakmaya devam ediyorum. Ağladığını görüyor, serbest bırakıyorum gözyaşlarımı.

Umudun olduğuna inanıyor ay.

Ama geceler çok kara.

Gözleri...

Onu arıyor lacivert bir pazarteside.

Ay güneşe hasret...

Sonra bir şey oluyor. Ters giden bir şeylerin olduğunu anlıyorum. Berçin gözündeki yaşları silerken, bir gülümseme yayılıyor yüzüne. Devam edemiyorum şarkıya.

"Hey!" diye sesleniyorum elimdeki mikrofondan ona. "Berçin, geri döndüm."

Gülümsemesinin yerini hüzün kaplıyor. Hüzün yeniden galip geliyor ve koşmaya, kaçmaya başlıyor.

Koşamıyorum peşinden.

Henüz o kadar güçlü değilim. O kadar insanın gözlerinin önünde kalakalıyorum ne yapacağımı bilmeden. Çaresizce en büyük hayalimin benden uzaklaşmasını izliyorum ışıkların altında.

Koşuyor, kayboluyor...

Devam edecek...

Dinlemeye, öğrenmeye ve anlamaya çalıştım insanları. Büyüme yolunda ilerlerken, düşüşlerim de oldu en yukarıda, zirvede durduğum anlarda. Bir kez olsun daha iyisi olmak istemedim. Her zaman olduğum kişi ile gurur duydum. Benim, Heiley'imin zamanı henüz bitmedi. Yaşanmış bir geçmişin geride bıraktığı izleri takip ediyorsunuz.

Ve sizin için yeni izler bıraktım.

Ben yürümeye başladım.

Bu sefer daha emin adımlarım.

Bu sefer...

...Korkmuyorum.

Sevgili okur,

Hayatını, onun sana verdiği kadarıyla yaşadığını biliyorum. Hayatında seni seven, senden nefret eden, bir gülsen beş kez ağzına sıçacak insanlar ile yaşadığını biliyorum. Birini çok sevdiğini, herkesten sakladığın bir sırrın olduğunu, dünyayı gezmek gibi çılgınca hayaller kurduğunu, zaman zaman annene ya da babana çok kızdığını da biliyorum.

Oysa sen, aşk da dâhil birçok değeri hak ediyorsun.

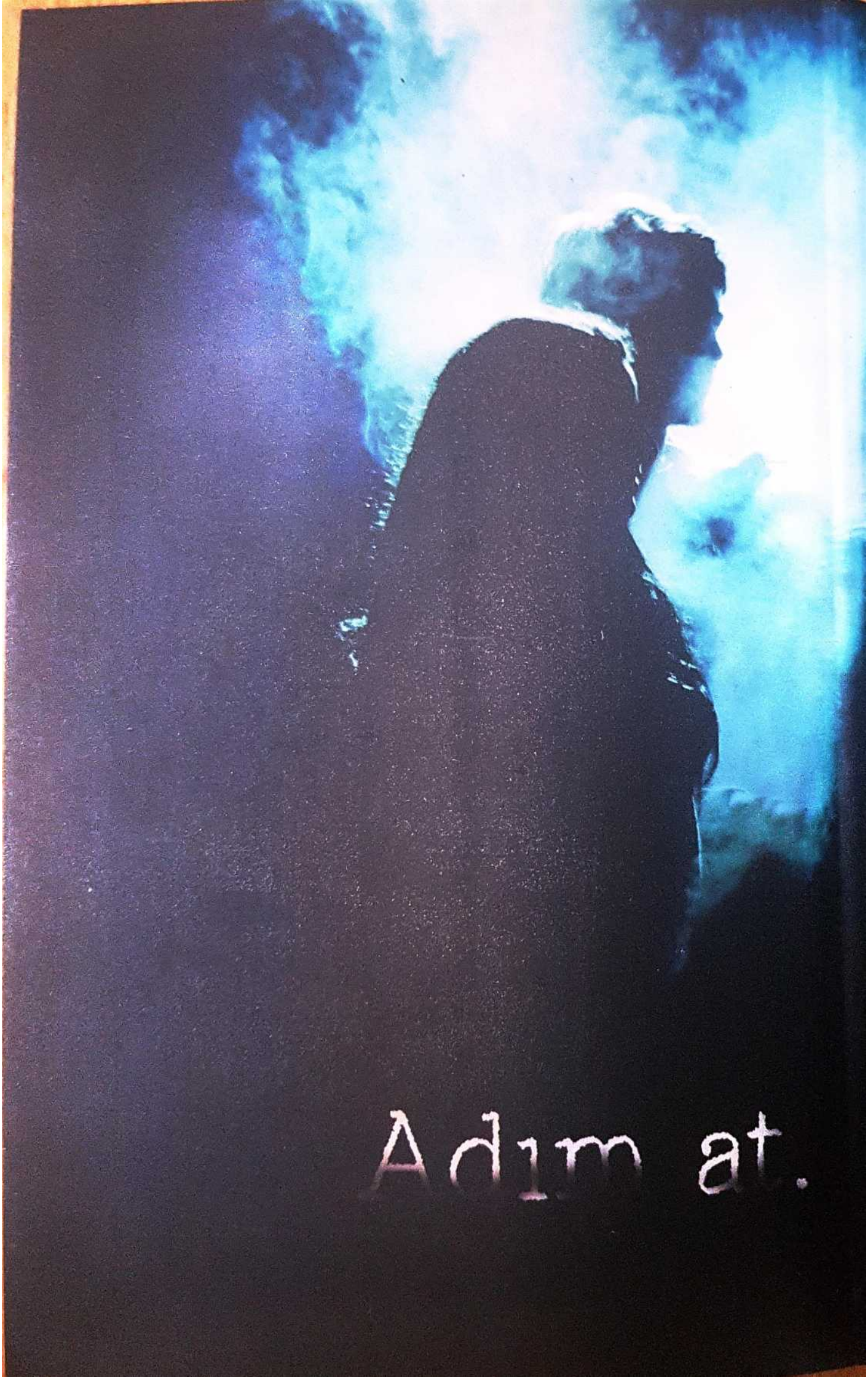
Mesela gökyüzüne baktığında aklına gelen biri yüzünden, insanların içinde aptal aptal sırıtmayı hak ediyorsun. Çıplak ayaklarınla toprağa bastığında, gözlerini kapatarak o muhteşem hissi tatmayı... "Ulan, yine mi kaybettik?!" diye bağırıp omzunda ağlayabileceğin, ders aralarında birilerinin gıybetini yapabileceğin, her şeyini anlatabileceğin bir dostu hak ediyorsun. Tüylerin diken diken olana dek sevilmeyi, aynı şekilde sevmeyi –sevebilmeyi– ve de hayallerine destek olacak bir aileyi hak ediyorsun.

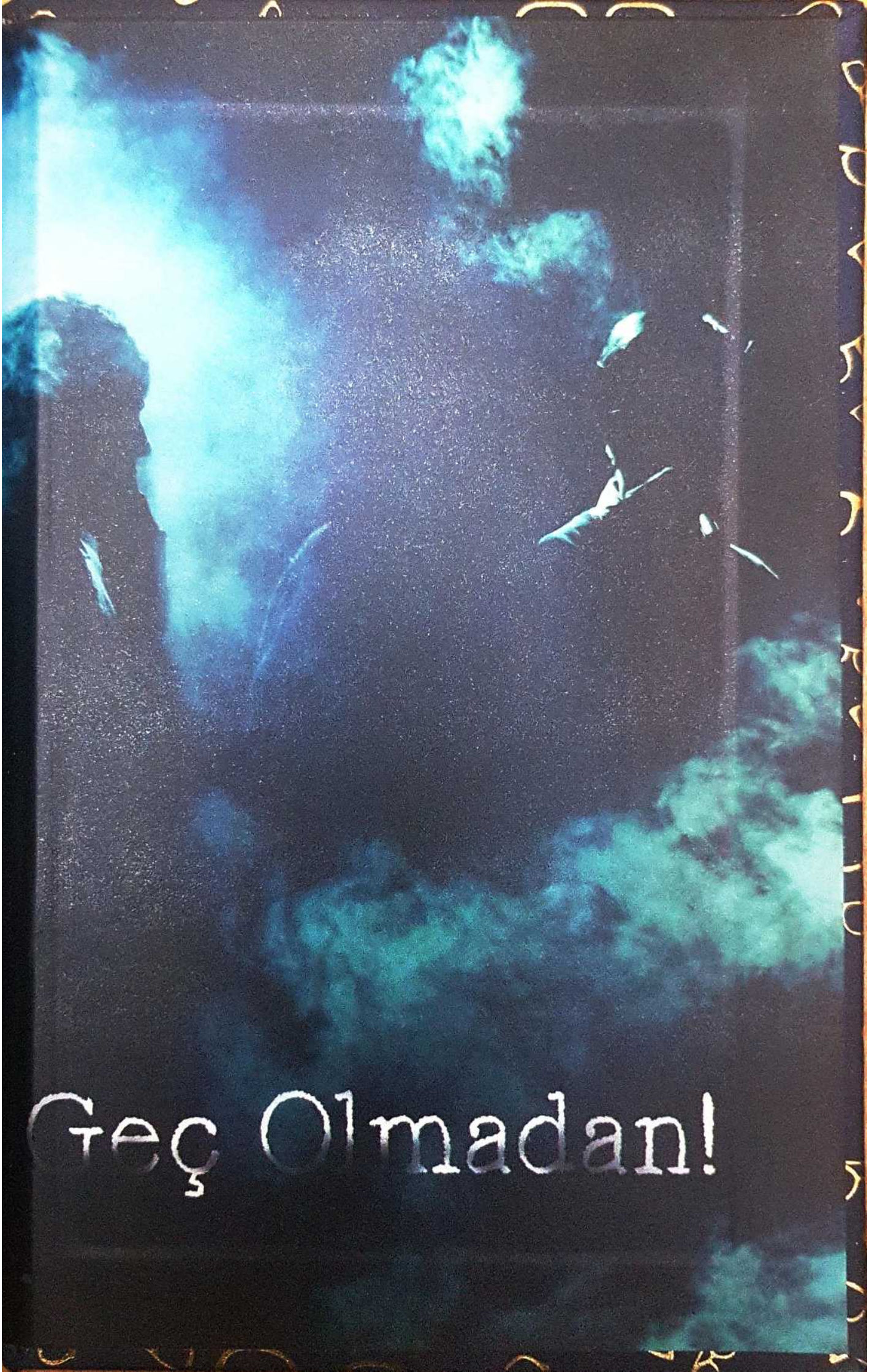
Ah be okur, ah dostum...

Çok kırıldın, çok hırpalandın... Sayısız kere alay ettiler seninle. Değer verdiğin insanlar bile, yeri geldi gittiler... Terk ettiler seni. Ama vazgeçmedin. Daha çok ağlayabilmek için, hep daha çok sevdin, değer verdin. Hep ruhundan bir şeyler kopartılan, içindeki çocuğa her seferinde çelme atılan sen oldun.

Düştüğün yerden kalkmasını bil!

En büyük teşekkürüm sana.

Adım at.

Geç Olmadan!

Kısa zamanda çok şey yaşandı ve bitti. Uğurlarına kurulan cümleler tükenmeden, gözlük yere düştü. Savruldu, parçalandı. Sonbahar yaklaşırken, küçük bir kızın iç çekişine, bir aracın siren sesine saklandı boğaz acıtan çığlıklar. Umudu arayan kalpler, sevgi ve arkadaşlık bağlarını tutan incecik iplere sardı titrek parmaklarını.

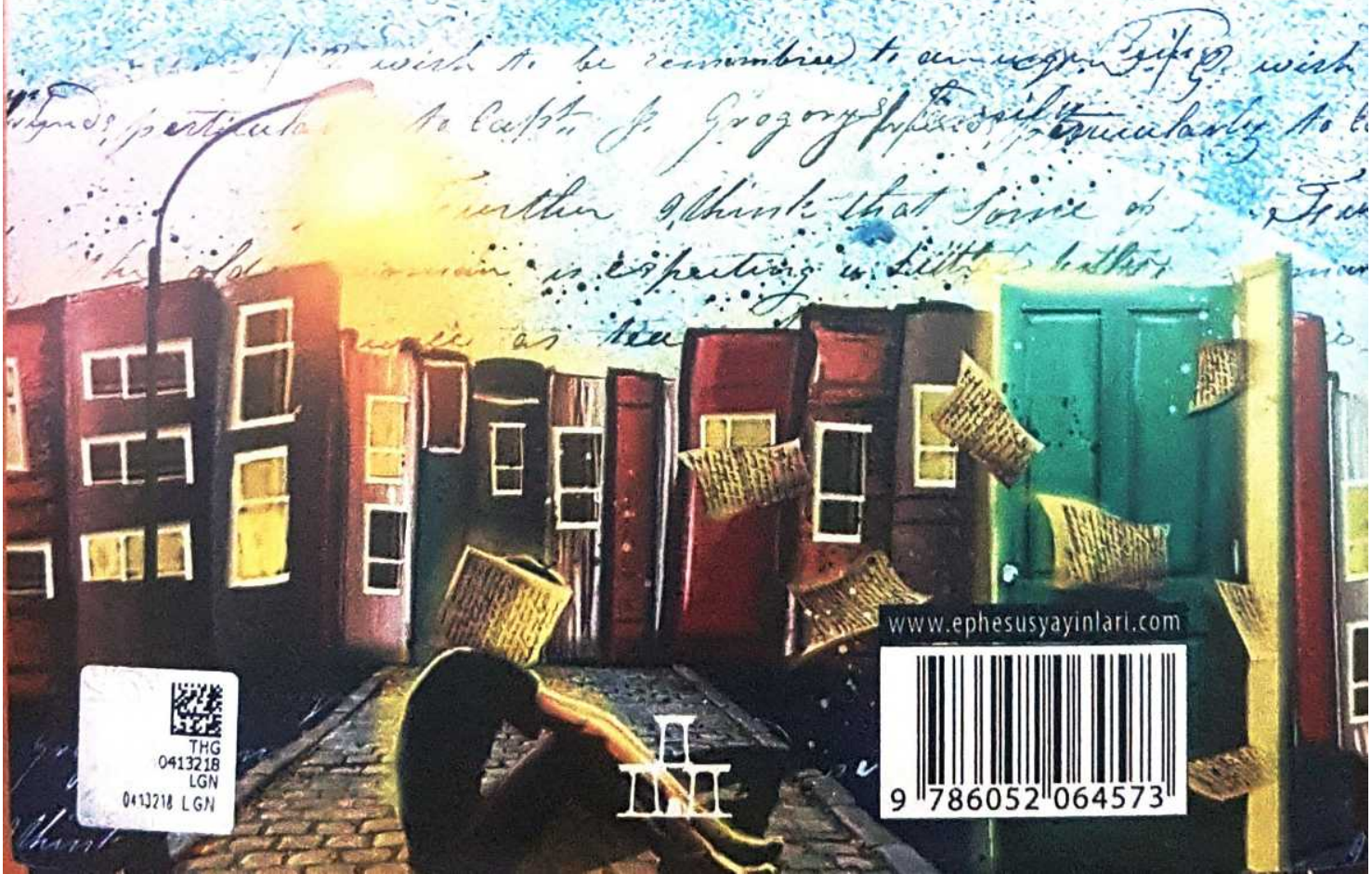
Gözlüğün camları kırılırken, nice kalpler de kırıldı beraberinde. Ateş düştü. Yaktı, kavurdu. Buhar oldu, havaya karıştı. Sonra herkes ateşi soludu. Bazen ciğerler yandı, bazen soğuk bedenler ısındı.

Kaybedişin boğazları düğüm düğüm ettiği bir gün, rüzgâr saç telleri ile dans ederken sarıldılar birbirlerine.

SONRA BİR GÜN SEÇTİLER KENDİLERİNE.

ONLAR, SEVİLMEYENİ SEVDİLER.

O GÜNE İSE, *LACİVERT PAZARTESİ* DEDİLER.

THG
0413218
LGN
0413218 LGN

www.ephesusyayinlari.com

9 786052 064573